De Amsterdamsche Pegasus

Matthijs van Velden, Jacob Janszoon Colevelt, Jan Robbertsz en A. Pietersz. Craen

bron
Matthijs van Velden, Jacob Janszoon Colevelt, Jan Robbertsz en A. Pietersz. Craen, *De Amsterdamsche Pegasus*. Paulus Aertsz van Ravesteyn, Amsterdam 1627

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/veld030amst01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

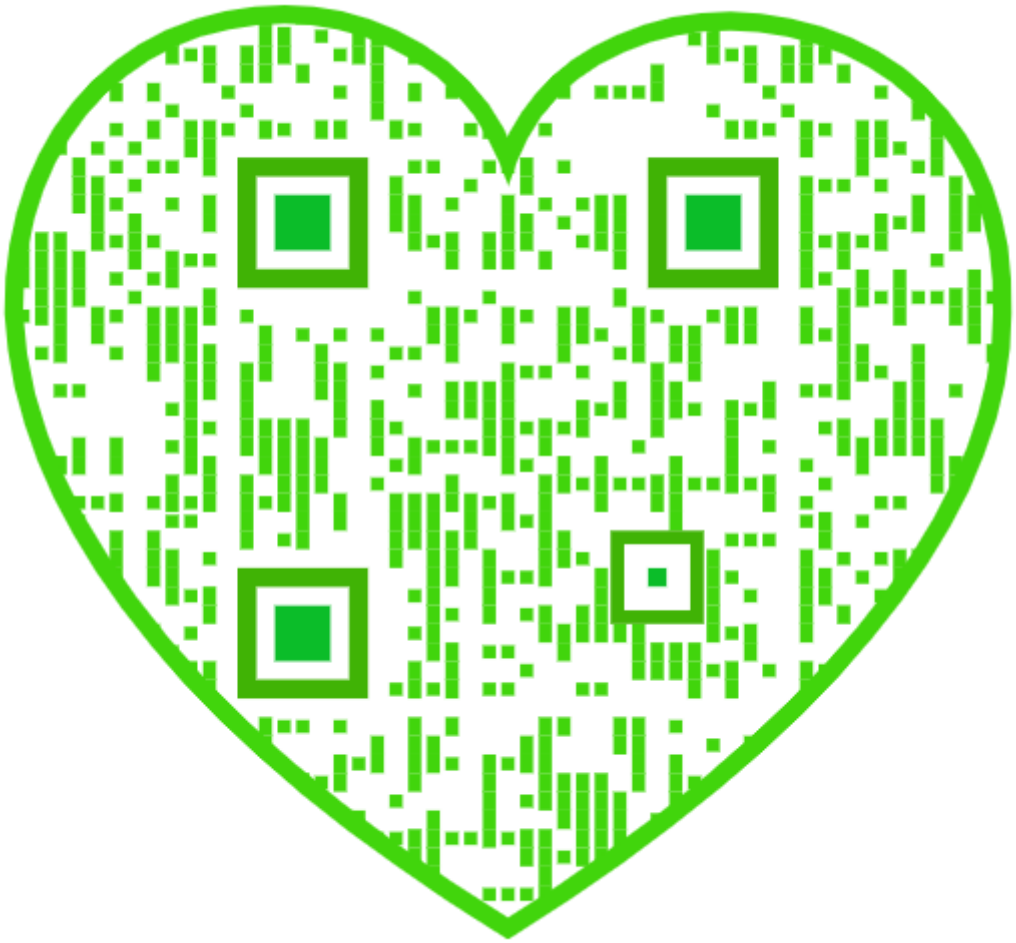

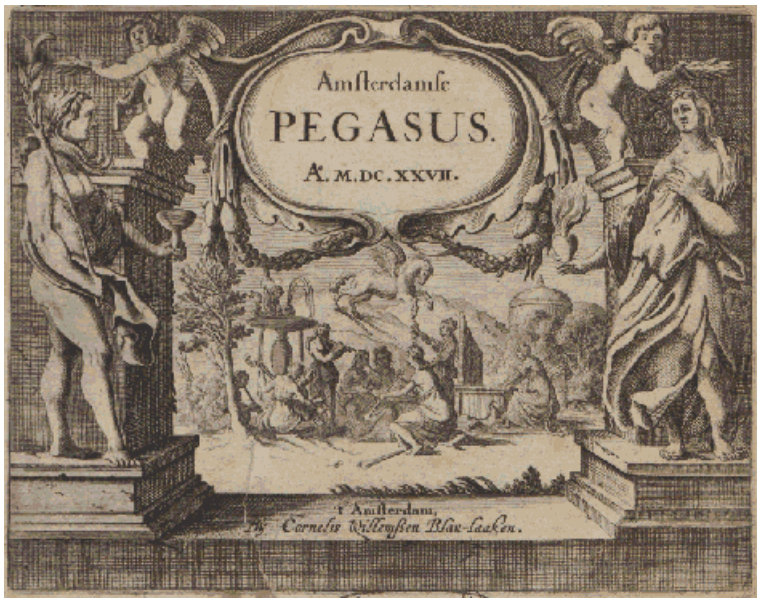

Amsterdamse Pegasus
Anno M.DC.XXVII.

t' Amsterdam,
By Cornelis Willemsz. Blau-laaken.

Toe-eygeningh, *Aen alle Eerbare, Staet-waerdighe, Zangherighe Iuffertjens, ende Liefhebstertjes vande soete Vrolijckheydt.*

GEslacht, o soet geslacht! bekorelijcke Vrouwen,
Die vaeck schept u vermaeck (alsmen te recht aenschouwen)
In Minne-kosery, in 't lieffelijck versaem,
Geschakelt door de Min, bevallijck, aengenaem,
Ghy pleeght, soet-aerdigh Volck! over veel hondert jaren
t'Huys-vesten in het hart van Lievers en Minnaren:
Eerbiedigh ick u groet, Lief-hebsters vande Konst,
Ick offer u, uyt lust, een gift door redens gonst,
Een gift, een soete gift, een gift, waer in de zielen,
Vyt gulle yver graegh, voor *Venus* Altaer knielen:
Staet-waerde lieve Rey, de Nymphjens al-gelijck
Iuychen door lof, met lust, in *Iupijns* hooghe Rijck.
Den kreupelen *Vulcaen* komt oock al hinckend' springhen,
Te sien dees brave gift, te sien dees nieuwe dinghen.

Iupijn hem selfs vertoont met sijn geselschap al.
Mercurius vlieght mee in ’t *Heliconsche* dal,
Om d’Opperstens gebodt in alles te volvoeren.
En *Momus* synen tongh te binden en te snoeren.
Den grooten *VVijn-Godt*, die den Druyven-tros in d’hant
Vertoont (tot zielens lust) me hier toe aengerant,
Om met lief-taligheyd te helpen vast beleggen
Wat dat den *Donder-Godt* van wonders heeft te seggen.
Minerva, hoogh berucht, komt by dees lieve Schaer,
Bekroontse met een dauw van wijsheyd alle-gaer.
Daer komende, sien sy den *Pegasus* verheven:
Hier sien sy lust by lust, hier sien sy na het leven,
Op ’t çierlijckst afgebootst der Musen soete Rey,
Die haer by Bosch en Beemd’ verlustigen in Mey,
Elck Nymphjen schatert luyd’ van dese bly ver-eening,
En wachten met verdrach na d’uyt-spraeck ende meening.
Aurora ’t selfde hoort, haer Paerden haest besaelt,
Komt by dit soet vergaer ter aerden neer-gedaelt,
Om haer genoeghens lust ten vollen te versaden,
S’ontspanden strax haer koets, de snel-geslepen raden

Sy vastlijck bond' aen een, haer paerden, moe geslooft,
Heeft sy van hare last met groote vlijt berooft,
Sy schickten haer paruyck, sy vlecht de gulde haren,
En quam doe inden hoop der Goden, strax vergaren:
Daer saghmen vreughd op vreughd, en minnelijck genot.
Daer sweefden heen en weer den grooten kleynen Godt,
Hy snoffelden't al deur, ging sitten in een hoeckje,
Hy had de reuck al wegh van't nieuw-gesonde Boeckje,
Het *Guytjen* hiel hem stil en sprack (in't minst) geen woort,
En heeft den *Donder-Godt* sijn voorslagh aengehoort.
Iupijn gebood terstont dat al des Hemels-Heeren
Soud' al dit soet versaem geluck (door wensch) ver-eeren.
Stracx elck sijn sit-plaets nam, met heusselijcke groet,
Men hoorden nau gewach van al de gantsche Stoet.
Sijn blixem had geen kracht, hy waer als half beschonken,
Door dien den *Nectar* wierd in overvloed gedroncken,
Doe sprack hy met ontsagh: ghy *Vorsten* die op d'aerd'
Zijt door mijn wils begeer, te samen hier gepaerd,
Dees komst schijnt onbewust (voor u) o gesellinnen!
Doch let wel op mijn reen ghy Goden en Goddinnen:

Ons Sust’ren driemael drie, door aengeboren aert,
Hebben versoeck gedaen aen d’hooge Goon vermaert,
Of ick mijn gantsche Staet wou dalen doen beneden,
Ia selfs verschynen mee? en dat om sek’re reden.
Het is in all's volvoert, naer wensching en geneught,
Want wy verschenen zijn alhier met groote vreught:
Den inhoudt van 't geschrift waer duyster om te lesen,
'k En wist eerst selver niet wat dat dit mochte wesen:
Ten lesten heb ick recht de sin en 't wit verstaen,
En sal 't u inden raedt alhier voorstellen gaen:
Een Minnaer heel verblind' by dees Fonteyn quam treden,
Van wesen en gedaent', schoon van vol-toyde leden,
Doch treurigh van gelaet, en suchten sucht op sucht,
Dan met een blye geest, dan met een droef gerucht.
Goddinnen, sprack dees Helt, mijn stoutheyt wilt vergeven,
Aensiet met aendacht eens dit uytgemergeld leven:
Ick offer u tot dienst, en tot vereeringh braef
Gedichtjens veelderley; aenneemtet tot een gaef,
Ontfanght het willighlijck, sprack hy met soete woorden,
't Is al van Liefd' en Min, 't geen my oock komt vermoorde*n*,

Veld-Deuntjens soet van toon, *Cupidoos Dartelheydt*,
En *Harders-Zangen* veel, *Bosch-Liedtjens* toe-bereydt,
Die ghy naer appe-tijt, op soete maet, in rusten,
Mooght by dees *Helicon* stil neuryen met lusten,
Bosch-Godt en *Bosch-Goddin*, de Min het al betreft,
Niemand hem soo verstout, en aen dien bandt eens keft.
Den Minnaer stracx verdween, *Mercuri* snel gevleugelt,
Had' so sijn wiecken gauw in alder ijl beteugelt,
Brocht my van liever lee, van *Musen* selfs de weet,
Dat elck tot dit versaem sou maken hem gereet:
Hoort, dit is het begeer der *Sust'ren*, dat dees *Lieden*
Mochten door 't gants begrijp des werelds om-loop vliede*n*:
Doch wie soo acht ghy best, dit schoon ver-eer te doen,
Door dien hem menigh hart op soete Min gaet voen?
Wie acht ghy 't nutste dan, ghy Goden hoogh-geboren?
Dat olijcke Boefjen dat lachten door 't aenhooren,
Doch sweegh noch weynigh stil, tot een der Godens stem
Geantwoort heeft, door reen, en sonderlinge klem:
Hy wierp in 't kort te voor, dat niemand van haer allen
Dees gift, als d'*Helicon*, met recht waer toe-gevallen.

Som volghden wel sijn stem, met woelende geluyt:
Dees komen dese eer. Wat deed' die snoode Guyt?
Hy nam sijn gulde boogh, en trock de styve pesen,
Quam midden inden hoop, als gout blonck hy in't wesen.
Onsterffelijcke Goon! dat ick hier voor u tree
Sult ghy ter haest verstaen, het stemmen dat mijn mee
Als een van al komt toe, doch is 't geoorloofd' Goden
Dat ick mijn uyt-spraek doe? soo volgh ick de geboden
Stracx van mijn Moeder-lief, een yeder sagh seer dwars,
Doch met een stuurigh oogh so gluurden soo den *Mars*
Dat dese jonge guyt een woort had' in 't Capittel,
En selver sweegh hy stil en sprack noch reen noch tittel.
Verlof wiert hem ghejont, doen sprack *Cupido* daer
Dat het der Musen Rey, is toe-g'eygent, 't is waer,
Hebben sy niet genoegh met haer konst te bestellen,
Wat willen sy noch meer haer hoofden leggen quellen
Met Minne-janckery? yeder spreeckt sijn gevoel,
De Goden seggen eens, of ick het wit niet doel?
Yeder gaf hem gelijck. *Cupido* wat 's 't begeeren
(Riep *Iupijn*) en u sin? Men mochtse wel ver-eeren,

Doch met der *Musen* wil, de Iuffertjens ter hant,
De soete Nimphjens van het luwe *Amstel-landt*.
Men vraeghden doe terstont, door merckelijcke reden,
Of der Goddinnen Rey hier mee wel waer te vreden?
Sy riepen daetlijck ja. Doe schiedender een vreught,
Cupid' bedancktens' al met harten seer verheught,
Vloogh datelijck om hoogh, *Mercuri* deed hy wencken,
Beloofden hem een deel van dese Gift te schencken,
Indien hy ruchtbaer maeckt' dat al dit Min-gedicht
In kort voor yeders oogh sal komen in het licht.
Hy nam de bootschap aen, de Goden mosten scheyen,
Elck een vloog weer om hoog naer d'Hemelsche contreye*n*:
Den dagh ontviel terstont, so dat de swarte nacht
Heeft yeder in sijn plaets, en stille rust gebracht.

Aende Aemstel-Landtsche Uffertjens, *Mitsgaders, aende* Rijn-landtsche Nymphjens.

Suycker-soete Beckjens, in Venus *gunste gheboren, om te verheerlijcken haer on-vveergadelijcke Troonen, en vviens ziel-roovende schoonheyd verslaeft selfs het moedige gemoedt vanden yseren* Mars. *min-same Beweegstertjens, die ons kluystert met onver-brekelijcke banden in een eeuwighe doch gewillige slavernye: Dees Zangerinnetjens (geboren in u gunste) komen met geboghen knyen*

voor d'Autaer van uwe vvaerdigheydt. op dat sy ten minsten (des vvaerdig zijnde) mogen d'eere genieten van over-schaduwt te vvorden, met een eenigh lonxjen van u blixem-straelende ooghjens: ontfancktse dan, o lustige Basinnetjens! die u konnen niet alleen vermaeck, maer oock dienst doen, als ghy haer hoort roemen u on-vveergadelijcke schoonheyd: de tooverye van u ooghjens, de strixjens van u tuytjens, d'Amber van u lipjens, en noch boven al, alsse uyten u bekoorlijck Sirenische *gesangh; daer mede niet alleen het sterffelijck geslacht, maer oock de Goden in d'uyterste vvellust vervoert vvorden, en u de hooghste eere aenbieden: om u verlaet* Iupiter *sijn Hemel en opper-Throon der Goden: om u* Neptunus *de zee: om u* Pluto *de aerde met haer grondeloose diepte: om u* Mars *den bloedighen krijgh:* Mercurius *sijn boodschap*: Apollo *sijn loop:* Pan *sijn schapen*: Bacchus *sijn druyven*: Vertumnus *sijn linden, en* Faunus *sijn dick-getacte vvouden: om u, om u alleen schijnt haer de* Natuur *te verlustighen. Noch daer en boven leeren sy u de soete vreughd van* Venus, *haer aengename kusjens, haer teere snickjens, ziel-toogende suchtjens, over-zijdsche lonckjens, gestole vvinckjens, vleyende vvoordjens, en bekoorlijcke gepeyn-*

sen. V ootmoedige Dienaers en Slaven storten door haer uyt, het beweghen van haer ziele in u Minne, de harts-tochten van hun gemoed, de quellige van hun gepeynsen, en 't vyer dat hun innerlijck verbrandt. door haer leert ghy oock d'ellende van te Minnen, sonder vveder gemint te vvorden. Hoe yverigh de liefde is, hoe veranderlijck, hoe verkeert, hoe blindt, hoe onredelijck, hoe onbevveeghlijck, hoe valsch, hoe boos, en onverdraeghlijck hy is. Wederom hoe stantvastigh, hoe trouw, hoe oprecht, hoe soet, hoe geduldigh, en hoe genadigh hy is. Mind dan, Minlievende Geslacht, dees leersame Dochteren van 't geheugh, en teedre Speulnootjens van Apollo, *die inden Hengsten-Bron hun in eewighe vreughde baden, en aen haer silverige boord onophoudelijck singhen, verseld vande lach-lievende* Venus, *de schoone Flora*, *en altijdt-jeughdige* Hebé*: Soo ghy haer in danck ontfanght, als sy u van harten geneghen komen vinden, so sweer ick u mijn Soetertjens, by den Throon van* Venus, *de toorts van* Cupido, *en de tooverlijcke strael van u min-lockende ooghjens, dat ghy haer so gantsch sult verplichten, dat sy eeuwighlijck by u sullen vvillen vvoonen, en dagelijcx trachten yets nieuws te vinden, om u bevende keeltjens in gestadige oef-*

feninge te houden: vvant voor haer staet de lieflijckheydt der Italiaense Deuntjens open, so oock de licht-hippelige France Airs*, en d'Engelsche draey-sangen. Gebruyckt dan onderwijl haer aengeboden dienst, die in u plicht geboren, in u plicht en dienst soeckt te leven en te sterven, en u Naem onsterflijck met gulde vviecken door aller menschen monden tracht te voeren, dat de* Velden *en* Wouden *daer van vveergalmen*. Vaert wel.

Campanus.

Sonnet Aen de Berispers.

D*En yverigen geest heeft ons soo verd' gedrongen,*
Dat wy door soet bewijs hier stellen naeckt ten thoon
De wereltlijcke Min, en 't wreedelijck beloon,
Vyt dartelheyt geteelt door Venus *kleyne Iongen:*

Hoe dat hy Lievers hart met loosheyt heeft gedwongen
Te minnen tegen sin, door schichtjens ongewoon:
De moeder selfs versot, niet temmen kan haer Soon:
Dit wert u afgebeelt, soet-aerdighlijck gesongen.

Maer den Bet-weter sit en gluurt met schalcke schijn,
Vyt 't soet suyght hy 't suur, uyt 't goet het boos fenijn,
Luyt schatert en beboert dees slechte Rymeryen,

Berispers niet en schemt, dees Deuntjens beter treft
En geeft de reden plaets, in 't gheen daer ghy van keft,
Soo salmen sien 't gelijck, 't geen ghy hebt in 't benyen.

Een in 't hart.

M. Campanus Veld-Deuntjes, Toe-ge-eyghent D'Aemstel-lantsche Nymphjens.

Veld-deuntjens schuwt de luy die lichtelijck verdoemen,
Om dat ick u (als sy) niet sott'lijck hebb' doen noemen
Der Hooghster-Lied'ren-Zangh, ay! laet haer keuvel staen,
Soo meughdy onbespot by yeder een vry gaen.

't Lants-levens Wellust.

'wijl de ſchoone Lente heeft Sijn bloeyſels/ En ſeer vruchtbaer geeſt
Aen Flora menigh Tuyl en krans/ En Ceres graen Heel ſchoon
komt aen/ Met Bloemp - jens aen den dans.

T’wijl de schoone *Lente* heeft Sijn bloeysels,
En seer vruchtbaer geest
Aen *Flora* menigh Tuyl en Krans,
   En *Ceres* graen
   Heel schoon komt aen,
Met Bloempjens aen den dans.

2 Dan soo stinckt de muffe stadt,
En yder jeuckt nae ’t graesigh padt,
Tsa Macker nu dan op de been!
   Na ’t groene wout,
   Waer dat haer hout
Mijn *Silvia* alleen.

3 Daer siet ghy wat vreughden wy
Bedrijven, en wat vrijery
Een yder Harder met zijn kaer
   By daeghe praet
   En 's avonts laet,
Haer dansjens met elkaer.

4 's Morgens eer *Aurora* sucht
Met Peerel-traentjes uyt de lucht,
Dan deunt het Harders fluytjen al,
   En 't *Nimphje* singht
   Als 't geytjen springht
Heel vreughdigh in het dal.

5 Dan weckt ons de *Iacht-Goddin*,
't Wijl *Chloris* spant de Paerden in
Aen *Phoebus* Koets, die uyt de Zee
   Seer prachtigh straelt,
   En schoon bemaelt
Een yder dingh zijn stee.

6 Ay! dan lacht het bloemigh beemt,
En 't klaver-wey met kruytjens vreemt:
Het groene bosjen lockt van veer
   Ons soete lust
   Tot 's slapens rust
Als *Phoebus* neemt zijn keer;

7 Naer het Zuyder soel gewest,
Of achter het vervallen nest,
Dat hem stil spiegelt inde vliet,
   Waer 't kaetsen veel
   Het meesten deel
Wt vrolijckheyd geschiet.

8 Als de hett' ons maeckt te moe,
Dan vischtmen met de anghel-roe,
Of met het schuytjen in het nat,
Aen 't Nymphjes zy
Daer 't Veeltjen by
Veel soete deuntjens hadt.

9 't Valcke-vlieghen heeft syn beurt,
T'wijl 't Vinckjen in het slachjen treurt.
Het Veld-hoen lockt ons op haer spoor.
De Haes verveert,
Helpt ons te peerdt,
En loopt de Winden voor.

10 Somwijl in het koren-land
Gaen ick wandelen hand aen hand
Met mijn Goddinnetjen inde koelt,
En sie van veer
Met menigh keer
De *Vecht*-stroom hoese spoelt.

11 Somwijl inde avonds-stond
Kom *Tityrs* sangh my inde mond,
Die hy by *Mincus* voormaels songh,
Of 't neury-deun
Dat *Pirams* seun
Op *Ida* danssend sprongh.

12 *Velden* leeft, en Herders vreught!
Leeft Beestjens leeft, en maeckt geneught!
Leeft Lantbouw leeft, ghy zijt gerust,
Noch stadt, of schat,
Noch kroon, of throon
My voor u weelden lust.

[WIe doch souw de glory strijcken]

Stemme: *Ne vous offençez ma Dame,*

WIe doch souw de glory strijcken,
Soo nu quamen in 't geschil,
Die Goddinnen te gelijcken,
Kampend om u schoonheydts wil.

2 *Paris* souw versuft gaen deynsen,
Ia oock selfs de hooghste Goon!
Venus om geen prijs meer peynsen,
Want ghy zijt haer veel te schoon.

3 Ay Goddinne! laet vry roemen
Alles wat daer schoonheyd heeft:
't Is by u niet weerd om noemen,
't Zy oock waer sy roert of leeft.

4 Dat *Homerus* nu quam kijcken,
Waer bleef sijn *Helena,* ach!
Pallas kan u niet gelijcken,
Hoe veel min dan *Juno* mach.

5 Staeckt *Angelica* het prysen,
Ghy *Arminde* oock met een,
Ick wil u een schoonder wysen;
Dat's mijn *Nymph*', en anders gheen.

6 't Is goet dat de kouwe Aerde
Laura nu bedeckt u eer,
Want ziet mijn Goddinne baerde
Licht'lijck een *Petrarcha* weer.

[VOormaels de *Cupidootjens]*

Stemme: *Schoon Lief wilt my troost geven, &c.*

VOormaels de *Cupidootjens*,
De wack're Minne Goodjens
Beklommen met haer al,
Met hooghe leeren vaerdigh
Iupijns Paleys eerwaerdigh,
Met schrickelijck inval.

2 Het gincker op een buyten,
Te rooven en te ruyten
Van 't reedtste datter was;
En dat haer oogh bekoorde,
Van 't geen de Goden hoorden,
Het quam hun al te pas:

3 Daer *Phoebus* heeft verloren,
Boogh, Pijl, en toe behooren,
So als hy 't droegh ten strijt:
Iupiter oock sijn donder,
Daer hy soo menigh wonder
Mee dee, die wiert hy quijt:

4 Sijn knodz' *Alcides* mede,
Neptunus heel t'onvrede,

Sijn dry tand gaffel mee:
Mars ringhs-kraegh en sijn kolder
Die bleef in dat gebolder
Diaen haer fackels ree.

5 *Mercurius* de Bode
Van al de hooghe Goden,
Liet daer syn Leerzen, ach!
En *Bacchus* onberaden
Sijn *Thyrsum* schoon van bladen,
Die noyt hy meer en sach.

6 Dus isset dan geen wonder,
Dat wy oock moeten onder
Het Minne-juck soo wis,
Na dien sy ons betrapen
Met selfs der Goden wapen,
Die niet t'ontwijcken is.

[AMarill, Amarillis, Mijn soete, soete hart]

Stemme: *Amarrilli mia Bella.*

Marill, Amarillis, Mijn ſoete, ſoete hart, Ach! eens u wil is, My te helpen uyt
dees ſmart: Goddin genaed! laet eens u ooghjens gonſtigh, dalen op my
jonſtigh, Die 's Hemels lot u heeft tot een ſlaef gegeven, A ma ril li, Amaril li, Ama-
ril li, mijn leven.

AMarill, *Amarillis*, Mijn soete, soete hart,
Ach*!* eens u wil is,
My te helpen uyt dees smart:
Goddin genaed!
laet eens u ooghjens gonstigh,
dalen op my jonstigh,
Die 's Hemels lot heeft tot een slaef gegeven,
Amarilli, *Amarilli*, *Amarilli*, mijn leven.

2 Goddin, let eens op mijn klacht,
En neemt dit segghen aen,
Dat mijn vlugg' gedacht
U te smeken wil bestaen.
Hoort, hoort, d'ellend! en siet wat droeve minne
My so queld van binnen;
Daer u schoon oogen my toe hebben gedreven,
Amarilli, *Amarilli*, *Amarilli*, mijn leven.

3 Des daeghs sweeft ghy my om 't hart,
En 's nachts neemt ghy mijn rust,
Die vol pijn en smart
In mijn nimmer word geblust.
Ach Goddin*!* ay laet! laet u Slaef niet sterven,
Die om u te werven,
Hercules selfs, ja de Helle sou doen beven:
Amarilli, Amarilli, *Amarilli,* mijn leven.

Callimachus. In Apolloos Lof-zang,

Stemme: *Het was een Iongher Helt, &c.*

AL wat aen *Phoebus* hoort
Is goud, en goude koort,
Goud is zijn rock geweven;
Daer mee hy die oock haeckt,
Is van die stof ghemaeckt,
Met kunstigh werck gedreven.

2 Sijn Lier daer hy op speelt,
Zijn Veel-boogh die 't spel teelt,
Sijn snaeren, 't is al guldich!
Sijn pijl en koocker mee,
Sijn boogh en al 't geree
Daer meed' hy menighfuldich;

3 Soo menigh Monster schoot,
En wreede dieren dood
In 't woud en op de Velden:
Zijn schoenen zijn van goud,
Zijn Leersjens soo getouwt,
Hoe kan men 't rijcker melden?

4 *Apollo* die is rijck,
Wie isser zijns ghelijck?
In goud en kostelheden
En die hem aerdigh kleet
Soo cierlijck met een weet
Vol Majesteyt oock mede:

5 Daer is hy krachtigh by,
Ghetuyghen dat zijt ghy
O *Python!* vol verschricken:
Zijn jeughd is als de min,
En nimmer aen zijn kin
Komt hayr, of stoppels blicken.

6 Soo jeughdigh als een Maeghd
Die noch haer Maeghdom draeght,
Is hy en blijft soo wesen,
Zijn schitterighe glans,
Zijn groene Lauwer-krans,
Wort over al ghepresen.

[GOddin u bly'e oogen]

Stemme: Posso Cor mio Partire.

Oddin u bly'e oogen/ Die hebben my bedroogen. Mijn hart/ mijn hart
hebt ghy ontdragen/ En door een soete toovery verslagen/ u bly'e soete
lon-ken/ Doen/doen myn ziel/doen/doen myn ziel gloeyend' voncken.

GOddin u bly'e oogen,
Die hebben my bedroogen.
Mijn hart, mijn hart hebt ghy ontdragen,
En door een soete toovery verslagen,
u bly'e soete lonken,
Doen, doen myn ziel, doen, doen myn ziel
gloeyend' voncken.

2 Goddin! u klare stralen
Die doen mijn lust verdwalen,
Mijn jeughd, mijn jeughd houd ghy gebonden,
En in *Cupidoos* net omstrickt, omwonden,
O bly'e slavernye!
Die, Die de Go'on, die, die de Go'on
My beny'en.

3 Geluckigh is 't om branden
V tot een offerhande,
Die ghy, die ghy selfs gaet ontsteken
Met het vyer dat uyt u ooghjens breken:
O wel geluckigh sterven!
Wie, wie het mach, wie, wie het mach
Maer be-erven.

4 Wie souw de doodt doch vreesen
Om staegh by u te wesen
O Schoon! o schoone zonne-lichten,
Die in myn Nymph' als twee sterren lichten:
Kom laet u strael my dooden
So, so ben ick, so, so ben ick
Als de Goden.

Sophocles in Antigo:

Stemme: Een Ridder en een Meysken jonck, &c.

DE *Liefd*' is onverwinnelijck,
In vechten, strijden of in kampen.
Daer by is hy een-sinnelijck
En soeckt hem stadelijck te klampen

2 Waer Overvloet, en Rijckdom is.
Dan noch soo vlieght hy oock te woonen,
In 't suycker vande ooghjens wis.
En op de schoone purp're koonen

3 Vande frissche Maeghdekens, ach!
Som-wijlen in het schuym der baren
Hanghd hy, en swemt op zijn bejach,
En maeckt hem over al bevaren.

4 Het Boeren-hut met riet gedeckt,
Hoe kleyn, en sal hy niet versmaden:
Of Harder die zijn Liefjen weckt,
Het leefter al op sijn ghenade.

5 Noyt God, of Mensch, of wie hy was,
En kan sijn groote kracht ontvluchten,
En wie hy raeckt die moet oock ras,
Verwoet, en sinneloosich suchten.

6 Al waer hy schoon, te voren vroom,
Hy wort dan valsch, en ongerechtigh,
Het schynt ons als een wonder droom,
Dat die goed-aerigh was, wort nechtigh.

7 En tusschen vrienden zaeyt hy haet:
Want hy en kent, noch recht, noch wetten,
Als die hy inde ooghjens gaet
Van een heel aerdigh Meysjen setten.

Aenden Aemstel.

Stemme: Belgica looft den Heer.

Ch ſchoone Aemſtels-boort! op wien my is gegheven Het alder-
eerſte licht, het vonckjen van mijn le - ven: Op wien ick ben gevoed
geluckigh in mijn Ieught, So datſe my noch heught.

ACh schoone *Aemstels*-boort! op wien my is gegheven
Het aldereerste licht, het vonckjen van mijn leven:
Op wien ick ben gevoed geluckigh in mijn Ieught,
So datse my noch heught.

2 Op wien ick hebb' by na mijn kindsche tijd versleten,
En door u soete weeld', mijn selven schier vergeten,
Ondanckbaer voor de gift, onwetend', onbejaert,
Onkundigh wie ghy waert.

3 Maer nu dan dat mijn penn' u danckbaer kan bewysen,
En wat mijn Zangerin, eer-kennigh u mach prysen;
Noch blijf ick inde schult; u jonst houdt my verplicht
Verr' tot een hoogher dicht.

4 U weldaed is mijn Lier, u jonsten zijn mijn snaren,
U groente is mijn stof, mijn liedt u water-baren,
Mijn *Helicon* u wil, mijn yver, dat ghy hoort
Den lof die u behoort.

5 So immermeer de deught haer selven kan beloonen,
So sal de weldaed oock haer eyghen werck bekroonen:
Hy voldoet met de wil, die sijn weldader tracht
Te eeren naer sijn macht.

6 Dit selve spoor ick houw in uwe lof, *Goddinne*,
Al is de weer-gift kleyn, bemerckt het hart daer inne;
De wil die is wel groot, maer on-macht houd my kort,
Dat aen geen lust en schort.

7 Wanneer ick op het velt, in 't lomm're van de boomen,
('t Zy dat *Aurora* daeght, of *Vesper* is aen 't komen)
Weer zie te langhs u boort de schoone *Galathé,*
So als sy speelt in zee.

8 Dan sucht ick om de weeld', die ick wel eer genoten
Hebb' in uw' schoone stroom, of in u binne-sloten,
Doen, doen mijn kindsche jeught was van 't bekomm'ren vry
En baet-suchts slaverny.

9 Doen ick so menighmael gingh met u *Nimphjens* spelen,
Of hoorden in het riet de Maeght *Syringa* quelen:
Doen noch mijn swacke breyn begreep wat *Maja*-kint
In 't handelen versint.

10 Mocht ick nu voor de lust *Parnassi* kruyn bestyghen,
Of *Heliconis* top, en so de macht verkryghen
Te loven uwe waerd', noch *Nyl*, of *Ganges* mee
En hiel dan voor u stee.

11 Maer neen, u eygen roem sal selfs de locht door-dringen,
En u beruchte naem daer voor de Goden singen,
Op dat hier op der aerd' noch Dichters, tongh of pen
U niet on-aerdigh schenn'.

12 *Apollo* stelt sijn Lier; de wackere *Nayaden*
Die voeghen haer ten dans met *Nymphjens* en *Drayaden*
Op 't singhen van u lof, dat hun te saem' bekoort,
Hier op u waters boort.

13 Dat yder bloempjen roemt, dat yeder grafjen even
Dat yeder rietjen ruyst, en eeuwelijck doet leven
U naem, u roem, u lof, op dat tot elcker stond'
U eer zy in ons mond'.

14 Blijft *Aemstel* dan gegroet; veel duysentmael wy groeten
U zegen-rijcke naem, en komen te gemoeten
U achtbar' Majesteyt, met Palm' en offerhand',
Hier op u waters-kant.

Homerus Hym: Vene:

Stem: Waren 't al mijn Vrienden.

SIngt Zangerin de schoone!
De schoone *Venus* bly!
Die met een gouwe Kroone
Draeght *Cypres* heerschappy:
Die met een gouwe Kroone, etc.

2 Waer 't minnelijcke koelen
Van *Zephyrus* in zee,
In 't midden van het spoelen,
Der baren op de ree:
In 't midden van het spoelen, etc.

3 In 't schuymen vande golven
V *Venus* bracht ten toon!
Van onder 't nat gedolven,
So naeckt en oock so schoon,
Van onder 't nat gedolven, etc.

4 Dat u de *Uren* jeuchdigh,
Heel kostel in 't gewaet,
Bewellekomde vreuchdigh
In desen eersten staet:
Bewellekomde vreuchdigh, etc.

5 En 't schoone naeckt bekleden,
Met kleedingh van *Goddin.*
Om 't Hooft veel kostelheden,
Een Gouwe Kroon daer in:
Om 't Hooft veel kostelheden, etc.

6 Men boven stof en waerde
Sach kostelder 't fatsoen.
Daer na sy niet en spaerde
Om haeren hals te doen:
Daer na zy niet en spaerde, etc.

7 Veel Peerlen, veel gesteenten,
Een kostel Carnaket,
Corael oock, en gebeente,
Met bagghen schoon omset:
Corael oock, en gebeente, etc.

8 Soo alsse sijn gewoone
Wanneerse gaen ter feest,
In *Iuppyns* hooghe troone
Al de Goddinnen meest,
In *Iuppyns* hooghe troone, etc.

9 Dees schoonheyts grootste wonder,
Dus kostel opgepronckt,

Heeft elcke God besonder
Ten Hemel gantsch ontfonckt:
Heeft elcke God besonder, etc.

Soo dra haer derwaerts leyden,
De *Uren* met gheneught,
Waer *Iupiter* haer beyde,
Met hand-klap en met vreught:
Waer *Iupiter* haer beyde, etc.

11 Een jeder haer om-armde,
En ellick boodt haer trouw,
Haer schoonheyt hun verwarmde,
En eyschten haer tot vrouw:
Haer schoonheyt hun verwarmde, etc.

12 V groet ick, bruyn-geooghde,
Met swarte booghjens twee!
V groet ick, *Nimph'* gehoochde,
In *Cypres* land en stee:
V groet ick *Nimph'* gehoochde, etc.

13 Gheeft dat ick in dit strijden,
Den seghen noch behouw.
Beschut myn sangh voor 't nyden,
Die 'k u ter eeren bouw:
Beschut myn sangh voor 't nyden, etc.

Anacreon. Ode.

Stemme: Het was een aerdigh Knaepken.

ICk wil, ick wil nu minnen!
Want t'ander ty wel eer,
Cupido my het minnen
Belasten te beginnen:
Maer ick had een afkeer

2 Van 't vrijen en van 't jocken;
Dies achten ick het niet.
Hy siende, mijn versmaeden
Bereyd in ongenade,
Sijn tuygh daer hy mee schiet.

3 Spant spoedelijck zyn booghe,
Maeckt zijn pijl-koker ree,
En eyscht my om te vechten,
En in een kamp te slechten
Den twist tusschen ons twee.

4 Ick hebb' myn breede schouw'ren
Met een Pantsier bela'en:
Een lancy in mijn handen,
Een schilt met dubb'le randen,
Met osse-leer omvaen.

5 Die nam ick tot myn schutsel,
En quam so moedigh tre'en:
Ghelijckende in wesen
Achilles hoogh gepresen,
En acht mijn vyant kleen.

6 Soo haest ick quam te vechten,
In het besloten perck;
Begind de *Min* te schieten,
Zijn pijlen die my stieten
Hier en daer even sterck.

7 So dat ick wierdt gedwongen
Te vluchten uyt 't gevaer,
Om soo de doodt t'ontloopen,
De baen die stont my open,
Maer 't was noch veer van daer.

8 Hy sach zijn koocker ydel,
De pijlen waeren heen:
Dies lacht' hy luyd en hooghe,
En is in my gevlooghen
Ghelijck een pijl, soo 't scheen.

9 Heeft hart en ziel door-schoten,
Wat quam my doen te sta?
Den schilt om my te schutten,
't Pantsier voor zijn geschutten
Oock noodeloos hier na;

10 't Gewelt van al sijn pijlen,
Die hy op my verdee,
Op 't uyterlicke wesen:
Ghemerckt in my geresen
Was harder strijd alree.

Appollonius argon, lib. iiij.

Stemme: Engelsche Fortuyn.

VErre inde zee een heel schoon Eyland licht,
Seer hoogh van strand, en lustigh van uytsicht:
Wiens groene boord van bloem' en boomen fris
Stadigh bedeckt, een bly'e vvooningh is.

2 *Der Sust'ren dry, en Dochters, soomen vveet,*
Van Achelous, diemen Sirenen heet:

Wiens schoone zangh', vviens bevend' keeltjen heeft
Doen stranden hem, die licht-geloovigh leeft.

3 En menigh schip, oock Schipper inde Noot,
Door haer gesangh, gelockt zijn inde doot.
Achelous die in Terpsichore Min
Gewonnen heeft. een vande dicht-Goddin:

4 *So dra sy 't schip in zee hadden be-ooght.*
En Argo vvas dicht op haer Eylants hooght:
Doen songhen sy met hel'dre keelen uyt
Van Plutoos daed, in 't schaken van sijn Bruyt.

5 *Hun boven-lijf, van navel tot aen 't hooft,*
Was Maaghdelijck, maer vande rest die 't looft,
Was beestelijck, het vvesen, het gedaent,
Dies sy dat deel verberghden, soomen 't vvaent.

6 *En hielden staegh heel neerstelijck de vvacht*
Van eene rotz' op alle schepen acht,
Die daer ontrent beseylde 't blaeuwe vaen:
Maer meest op die, die 't haerwaerts dreven aen.

7 *Deur haer beleyt heeft menigh man en schip*
Hun reys versuymt, geraeckt aen schip-breuckx klip.
So meynde sy te doen de Helden mee,
Door haer gesangh te locken aen haer ree.

8 *'t Waer oock geschied, vvant Argo vvas gewend*
Recht op haer vval, als doen, Orphé in 't end,
(Orpheus zoon, Oeagers, die de vond
Van zang en spel, als Meester oyt verstond,)

9 *De snaren neep van sijn Bistonn'sche Luyt,*
Daer mee haer sang, en tooverlijck geluyt
Verdween in 't oor van elckx vervoerde geest:
Dies is sijn Luyt veel krachtiger geweest

10 *Als haer gevley, aenlockigh Liedt en stem:*
't Schip gaet gang, haer sluyten heeft geen klem,
En seylt verby, verr' van het schadigh strant,
En 't soet verley van het Sireensche lant.

[MYn Zangerin wil ick u naem toe wyden]

Stemme: Era di Majo.

Yn Zange - rin wil ick u naem toe wyden
O ſchoone Nymph', op dat tot geene tyden
Of nijt, of tijd haer geheugh' doet vergeten:
Maer datſe mach met u ontſterflyck heeten.

MYn Zangerin wil ick u naem toe wyden
O schoone Nymph', op dat tot geene tyden
Of nijt, of tijd haer geheugh' doet vergeten:
Maer datse mach met u onsterflijck heeten.

2 So veel harten verwonnen van u oogen!
So veel slaven die in u dienst ziel-toogen!
So veel getuyghen hebb' ick om te tuyghen,
Hoe ned'righ ick my in u dienst ginck buyghen.

3 So veel suchtjes als uyt mijn boesem suchten!
So veel traentjes als uyt mijn ooghen vluchten!
So veel pijltjes als mijn hartje door-kerven!
So veel Iaren leef ick noch sonder sterven.

4 *So d'eeuwigheydt u Naem altijt sal roemen:*
So salmen my om u oock eeuwigh noemen.
Ick leef in u, en ghy weer in mijn dichten!
Daer ick u, en my, wil een Tempel stichten.

['t HErdertjen dat geen sorgh en quelt]

Stemme: Faute d'Humeur nos choux sont, &c.

't HErdertjen dat geen sorgh en quelt,
Mach vry en onbedwonghen singhen
By de *Nimphjens* op het velt,
Of waer de *Satyrs* vrolijck springen.

2 Hy doet vrouw *Echo*, d'ouw' klappey,
Tongh'loos, meesten tijt weer galmen.
De *Lente* kranst hy inde *Mey*,
En *Ceres* in haer kooren halmen.

3 Hy roemt der Bosjens groen gedruys,
En 't windeken dat haer doet beven:
Oock *Flora* schoon tapytich huys,
En beeckjens die hem koelte geven.

4 Hy drijft zijn schaepjens vreuchdigh heen;
Des avonts laet en oock vroegh merghen:
Hy weet van quael noch kommer geen,
Noch en wilt yemant daer om verghen.

5 Hy leeft gerust en wel genoeght,
Die hem uyt prachtigh hof kan houwen:
En veer van steden hem oock voeght,
Sijn hoef en acker-lant te bouwen.

6 Hy is gheluckigh die soo leeft,
Want rijckdom, pracht en Vorsten staven
Is slechts het gheen *Fortuna* geeft
Tot loon van haer ontruste slaven.

[MYn Nimph' ter eeren]

Stemme: Alieta vita Amor c'invita.

MYn *Nimph*' ter eeren
Wilt singlust leeren, fa la,la la,la la la la
Nu blije sanghen
Gaet luyt u ganghen fa la la la la la la
V brave snaren
Laet, laetse baren
Silvia roosen, die eeuwigh bloosen, fa la la la etc.

2 Der *Musen* lusten
Mijn *Nimphje* blusten fa la la la la etc.
Apolloos Veeltjen
Ciciliaes keeltjen fa la la la etc.

En al haer quelen
Soo soetjens strelen
Haer naem, haer palmen,
Die noch weer galmen fa la la la etc.

3 Haer ooghjens straelen
Doen *Phoebus* dwaelen fa la la la etc.
Haer schoone weesen
Doet *Venus* vreesen fa la la la etc.
Haer gulde tuyten
Doet *Iuno* muyten,
Haer wackre gangen
Maeckt *Pallas* bange fa la la la etc.

4 De blonde *Uren*
Haer waegen sturen fa la la la etc.
Triumph de Paerden
Heel hoogh van d'aerde fa la la la etc.
Daer op vol glory
Myn schoone *Dory*
Iuyght in 't ontsterven
Om die te werven fa la la la la la.

Hoe guur de Winter is, het heeft noch sijn vermaeck,
En maeckt dat kost en dranck heeft sijn gewenschte smaeck:
De schaetsen raken aen, de Narre-slee aen't ryen,
Het kolfjen op het ijs, en jongers aen het glyen.

Liedt,

Stemme: Io Canto, jo sonno, jo Ballo. Of, O Heer de Prince d'Orange.

DE *Lent*' pronckt met sijn spruytjens,
De *Somer* met haer graen,
Pomona met haer fruytjens,
De *Winter* met haer baen,
Om ry'en, en gly'en
Op 't ysjen, met 't Meysjen
Of soetjens, op voetjens
Langs *d'Aemsteltje* te kuy'ren,
Langs *d'Aemsteltje* te kuy'ren.

2 De Narren met haer bellen
Die komen voor den dagh:
Dan 't Soetertjen te quellen
Of sy niet mee en mach
In 't sleetjen, een beetjen,
Naer 't meertjen, een keertjen:
Komt beckjen, een reckjen,
Dan sullen wy ons wermen,
Dan sullen wy ons wermen.

3 Een ander leyt een kolfjen
Op 't wit-besneeude veld,
Of waer soo menigh golfjen
Leyd onder d'ys gekneldt:
Daer roltme, daer soltme,
Daer looptme, daer hooptme,
Met paeren, en schaeren
Uyt lust en tijt verdrijven,
Uyt lust en tijt verdrijven.

4 Het ys heeft veel vermaecken,
Het ys heeft veel genucht,
D'een sal hem warrem maecken
Met rollen inde vlucht.
Een ander, elkander,
Met kaetsen, gints schaetsen,
Die swieren, en gieren
Te langs het gladde baentjen,
Te langs het gladde baentjen.

Pastorale Twee-Spraeck, Tusschen Silvester en Silvia.

Stemme: Als ick uyt wand'len gae.

Silvest.
WEest welkom Harderin
Van uwen Harder nuw.

Silvia.
Silvester ghy niet min
Van my die Schaepjens stuw.

Silvest.
Ick danck u schoone Nymph', kom set u by my neer,
Tot dat, tot dat, tot dat de Sonne neemt haer keer

2 Na *Thetijs* inde Zee.

Silvia.
Och neen *Silvester* neen!
Mijn *Ruyck-veer* staet gins ree,
By *Eer-beeck*, wat bene'en,
Waer my *Olinda* wacht, dus laet my ditmael gaen,
Waer nu, waer nu, waer nu *Pales* eer wort gedaen.

Silvest.
3 Veroorloft my Goddin
Dat ick u daer dan ley?

Silvia.
Wel Herder is't u zin,
So voeght u aen mijn zy?

Silvest.
Nu acht ick mijn gheluck verr' boven *Paris*, ach!
Nu ick, nu ick, nu ick mijn Nymph gheleyden mach.

Silvia.
4 *Silvester* niet te hoogh!
Ay hout u in u plicht.

Silvest.
Och dat de Min my toogh
Nu in u schoon gesicht.

Silvia.
Wel wat waer het doch dan?

Silvest.
dan sou ick zijn te vreen,
Dat wy, dat wy, dat wy nu twee da*n* wierden een.

Silvia.
Hoe kan dat toch geschien?

Silvest.
Seer licht, soo 't u maer lust.

Silvia.
Ia laet ick het een sien.

Silvest.
Wel aen, my daer op kust.

Silvia.
Neen, doet het sonder kus.

Silvest.
Och! het kussen vereent:
Ia ja, ja ja, ja ja, nu weet ick wat ghy meent.

Bachanalia,

Stemme: Baise moy mon Ianeton, &c.

ICk wensch, dat tot mijn onbijt,
Men den disch ginck laden,
Met een Ham wel toe bereyt,
Saucijsjens wel gebraden,
Peper, Zout, en Witte-broodt,
Met een Roemer die vry groot,
Vol van *Bacchus* tranen,
Om mijn droogh't' te banen.

2 Daer mee maeckten ick goed cier
Tot het Middagh-eten:
Dan woud ick by een goed vyer
My weer sien geseten:
Met een Tafel wel voorsien
Van all's wat my kan geschie'n:
Kieckjens en Kapoenen,
Snepjens en Veld-hoenen.

3 Daer by noch een Haes in 't deegh,
En yets om te drincken:
Dan geroeyt de schott'len leegh.
Onderwijl moet klincken
t'Glaesjen met de klare Wijn,
Op u *santé* of de mijn.
Tsa *Bacchus* ter eeren,
Dat gelt u mijn Heeren.

4 't Avondmael die wenschten ick
Met gebraet te houwen:
't Zy een Os of Schape-stick,
Mijn Maegh souwt verdouwen,
Met een Sauws daer toe bequaem:
Mijn Mackers is 't u aengenaem,
Set u, wilt wat bancken
En dan eerst bedancken.

[O Schoone voetjens]

Stemme: E qual all' olmo vitte avitichiando.

Schoone voetjens, Die dan ſnel, dan weer heel ſoetjens, V wacker na den tijt
ſo braef kund voegen, En op wiens voet-ſpoor droegen, En op wiens voet-ſpoor
droegen, De Liefdekens voor uyt, veel duyſent rooſjens, Gemengt onder een van verſcheyde blooſjens.

O Schoone voetjens,
Die dan snel, dan weer heel soetjens,
V wacker na den tijt so braef kund voegen,
En op wiens voet-spoor droegen,
En op wiens voet-spoor droegen,
De Liefdekens voor uyt, veel duysent roosjens,
Gemengt onder een van verscheyde bloosjens.

2 Ghy hebt mijn zieltjen,
In u wackere hieltjes,
Ghevangen, dat ick nu om u moet suchten:
Dus wilt van my niet vluchten,
Dus wilt van my niet vluchten,
Maer keert u ganghetjes, om my t'ontmoeten,
Soo wil ick om de gunst u voetjens groeten.

3 O vlugge treetjens!
O heel schoon gegode leetjens!
Cytheraea *moet u, en* Thetis *wijcken,*
Noch Delia *ghelijcken,*
Noch Delia *ghelijcken,*
V fiere stapjens, u soo dreutse ganghen,
Die hebben ziel en hart te gelijck gevanghen.

4 *Weest my goetgonstigh,*
Soo wil ick u oock heel jonstigh
Beroemen in myn dicht, en snelder prysen
Als Maja-*zoon in 't reysen,*
Als Maja-*soon in 't reysen:*
Maer als ick by mijn Lief kom yets te vragen,
Soo 'n wiltse niet so snel van my wegh-draghen.

Drinck-Liedt,

Stemme: Vive le bon Prins Henderick.

LAet leven de goe God *Bachus*,
De vader van de wijn:
Tsa, tsa Vrienden, wie 't mijn wacht dus?
Die sal de naeste zijn:
Tsa tsa vrienden wie 't my wacht dus?
Die sal de naeste zijn.

2 Dit roemertjen wil ick brenghen
Aen die my doet bescheet,
Dat sonder storten of plenghen:
Avous mijn vriend ghereet,
Dat sonder storten of plenghen
Avous mijn vriend ghereet.

3 Dat's uyt! tsa nu vande frisse,
Dit's effen op mijn maet:
Mijn vrient laet dit glaesjen glissen,
De wijn en is niet quaet:
Mijn vrient laet dit glaesjen glissen,
De wijn en is niet quaet.

4 Ay! wilt niet te langhe wachten,
Doet als ick heb ghedaen:
Yemant mocht van dorst versmachten,
Terwijle ghy 't laet staen:
Yemant mocht van dorst versmachten,
Terwijle ghy 't laet staen.

5 't Wijntjen loopt soo soetjens inne,
Nu, als een man, laet sien!
Ghy placht immers wel te ninnen,
Ist uyt? of sal 't gheschien?
Ghy placht immers wel te ninnen,
Ist uyt? of sal't geschien?

6 't Is uyt, wel moet u bekomen:
Nu stracks een ander aen,
Laet het eens rontomme komen,
En van hand tot hande gaen:
Laet het eens rontomme komen,
En van hand tot hande gaen.

[GOddinnetjen weest niet schuw]

Stemme: A la fontaine du Prés.

Oddinnetjen weest niet schuw/ Voor my u blye Troosjen:
Ay! komt doch harrewaerts nu/ Mijn over-soetste Roosjen/
En rust by my een poosjen.

GOdinnetjen weest niet schuw,
Voor my u blye Troosjen:
Ay! komt doch harrewaerts nu,
Mijn over-soetste Roosjen,
En rust by my een poosjen.

2 Kom, kom, set u op dit gras
Hier by my op dees Kruytjens:
Want je komt so wel te pas,
Om plucken dese Spruytjens,
En proeven can dees Fruytjens.

3 *Nimphelijn,* mijn lieve Vrouw,
Wat hebje bly'e ooghjens!
Kust my eens, mijn soete Trouw,
Ay, kust my met u tooghjens,
Vry aen mijn mond wat hooghjens.

4 Soo mijn alder-soetste hart!
Nu ick oock eens u lipjens:
Dat smaeckt! ach! gantsch *Nectar* wert
Mijn ziel in dees u klipjens,
En roo-Corale stipjens.

Herders Twee-Spraeck, Tusschen Daphnis en Galathea.

Stemme: Brande Breda. Of, Eens soud' ick uyt vermeyen gaen.

Daphnis.
MEn seght dat *Paris*, Herder, eer,
Helena heeft ontschaeckt.
Maer ghy doet my wel verder eer
Die Herder ben gemaeckt,
Als ick u kus die meerder zijt
Dan oyt *Helena* mach, ach!

Gal.
Roemt niet te veel, eer ick in spijt
Van uwe kusjens lach,

2 Die my de Mond versuren maer.

Dap.
De kusjens Herderin,
Die sullen vreughdigh duren daer,
Waermens' ontfanght in min.

Gal.
Wel aen ick wil de uwe dan
Gaen braecken uyt mijn keel, heel,
En spoelen dan, myn mond daer van.

Dap.
Wel tsa! nu weer een deel.

Galathea.
3 Gaet, *Satyr* kust u koeyen een,
En laet my Maeghet staen.

Dap.
Ho! ho! ghy wilt gaen schoeyen heen,
Ghy moeter bet noch aen.
Denckt dat u jeughd en frisse Lent
Vergaen sal als een roock smoock.

Gal.
De drooghe druyf wort goedt gekent,
En dorre roosen oock.

Dap.
4 Ay! naedert Harderinne nu,
En hoort een woort in d'oor!

Gal.
Ick ben van uwe minne schu,

En daerom loop ick voor.

Dap.
Staet stil, en hoort een deuntjen dan
Die'k op myn ruys-pijp speel, eel.

Gal.
Ay speelt en springht, ick weter van
En laet de vreughd u heel.

[ICk voel maer de tipjens]

Stemme: En place marchande, le gibier.

Ck voel maer de tipjens Van u roose mond: Als ghy soo u lipjens Van my
rucht terstont/ Tsa dan/ weer ghekust/ Want daer mee weckje
Maer vyer en lust/ Mijn suycker-beckjen/ In mijn ziel/ diemen met soentjens blust.

ICk voel maer de tipjens
Van u roose mond:
Als ghy soo u lipjens
Van my ruckt terstont,
Tsa dan, weer ghekust, Want daer mee weckje
Maer vyer en lust, Mijn suycker-beckjen,
In mijn ziel, diemen met soentjens blust.

2 Ghelijck alsse deynsen
Die een slanghe sien,
So sietmen u oock veynsen,
En myn kusjens vlien:
Tsa dan weer gekust, want daerme weckje
Maer vier en lust, myn suycker-beckje!
In mijn siel, diemen met soentjens blust.

3 Even alsse schromen
Wie 't perijckel vreest,
So flauw sietmen komen
Uwe kusjens meest:
Tsa dan weer gekust, want daerme weckje
Maer vier en lust, mijn suycker-beckje!
In mijn siel, diemen met soentjens blust.

4 Achtje dat voor kusjens
Datje my so terght?
't En zyn geen rechte lusjens
Als j'u lipjens berght:
Tsa dan weer gekust, want daerme weckje
Maer vier en lust, myn suycker-beckje!
In mijn siel, diemen met soentjens blust.

5 Roose-mond, myn liefjen!
Mijn hartje, mijn min!
Mijn soete heuningh-diefje!
Kust my na myn sin:
Tsa dan weer gekust, want daerme weckje
Maer vier en lust, myn suycker-beckje!
In mijn ziel, diemen met soentjens blust.

T'samen-Zangh, Tusschen Caliope en Urania.

Stemme: Nerea, schoonste van u Geburen, &c.

Cali.
WAt maeckt *Urania* aen 't treuren?
Weest, weest gegroet, mijn waerste sus

Uran.
Ick kom van by des *Aemstels* deuren,
En groet u met een soete kus.

Cali.
2 Wat saegdy daer ons doch voor wonder
In so weeldighe rijcke stadt;
Waer den handel het al houd onder
Wat *Poësy* daer voormaels hadt?

Uran.
3 Wat, niet! dan logh en drogh regeeren,
En alles wat men dencken kan,
Dat de handelaers liefst' begeeren,
Daer haer gewin en schat komt van.

Cali.
4 Hoe gaet het met ons rymerijen?

Uran.
Och! slechtelijck en gantsch veracht!

Cali.
Ick hebber nochtans die my vrijen.

Uran.
Ia weynigh, en die noch verdacht.

5 Het schijnt men wiltse heel wt roeyen
Die u, of my besinnen maer:
Wat plach 't geestlijck rym te bloeyen!
Nu is die heel vergeten daer.

Cali.
6 Waer sijt ghy o *Traghedy* bloedigh?
Waer is, waer is, dyn oude eer?
Waer sijt ghy oock *Comedy* moedigh?
Ach! ick en sie u nerghens meer.

Uran.

7 Ick heb myn ampt aldaer gaen sluyten,
En stack myn hand in 't grundel gat,
(Den God *Apollo* bleeffer buyten)
Mijn vinger droop van 't gulde nat.

Cali.
8 Ick wil het selfde daer beginnen:
Gheeft, gheeft, *Apollo* my verlof,
En rymt dan rymers dol van sinnen,
Maer voor al neemt van my geen stof.

[Doolt Schaepjes, laet my rusten]

Stemme: Plustost que je te dis la cause, &c.

Doolt Schaepjes/ laet my ruſten/ En ſnoept de ſpruytjens of/ Die den
dagheraet kuſten/ Ontrent ons - - Leuſer Hof: En laet my hier
By dees rivier Nu verbeyden mijn God - - din/ Die op den dagh Haer meeſt wel
plach Te baden waer - - ick nu bin.

DOolt Schaepjes, laet my rusten,
En snoept de spruytjens of,
Die den dagheraet kusten,
Ontrent ons *Leuser* Hof:
En laet my hier
By dees rivier
Nu verbeyden mijn Goddin,
Die op den dagh
Haer meest wel plach
Te baden waer ick nu bin.

2 Ghy gladde *Reemse* baertjes,
Een spiegel van 't geboomt,
Mijn *Nymphjens* soete kaertjes,
Ay! hoort nu onbeschroomt
Mijn ruys-Pijps Liedt,
Ter eer u Vliet
En mijn *Nimph'*, mijn Harderin,
Als sy haer baed,
En my versaed,
Oock u, en het Woud niet min.

3 Wat denckt ghy schoone stroompjes
Als ghy mijn Lief omringht?
Dan dertel, dan wat loompjes,
En is 't geen Sterr' die blinckt?
Haer naeckte le'en,
So schoon besneen,
V bekoren, meen ick wel
Oock de God *Pan,*
Satyrs en *Silvan,*
Met *Silenus* haer gesel.

Pastoral,

Stemme: Ghy lodderlijcke Silvia, &c.

O *Silvia!* mijn soete kaer*!*
Silvia myn Goddinne*!*
Myn troost, myn hart, myn ziel, te gaer,
Myn wensch, en lust en Minne,
So wilt als snee, en blancker mee
Als eenigh Harderinne.

2 Veel lieffelijcker in 't gekruyf
Als d'effene valeyen:
Veel soeter als de soete druyf:
Aengenaemer als in 't spreyen
De schad'wen syn, als *Phoebus* schyn
Naer 't zuyden hem gaen scheyen.

3 O *Silvia!* veel frisser dan
De soele Somer-winden:
Veel edeler dan d'appels an
Pomonas Boomgaerts linden:
Als 't geytjen fris, die jeughdigh is,
In 't Bloemigh dal te vinden.

4 Veel sachter als de Pluymen wit,
Van d'alder-witste swaenen:
En tederder alst riet gesplit,
Oock klaerder als de traenen
Die *Iuno* schreyt, of *Iris* greyt,
Om *Rhea* in te baenen.

5 Veel schoonder als een schoon Cypres,
Recht als Pop'lieren wassen,
Oranj'appligh is u bles,
U schoonheyt als de plassen
Die *Floras* tuyn, so rond als schuyn
In groote wellust passen.

6 U groet' ick schoone *Silvia!*
U groet' ick puyck van Maeghden!
Ay*!* wend u lichte voetjens dra
Na hem die na u vraeghde:
En neemt in danck, mijn slechte sanck,
Is dattet u behaeghde.

[Dit aertsche leven]

Stemme: A lieta vita Amor c'invita.

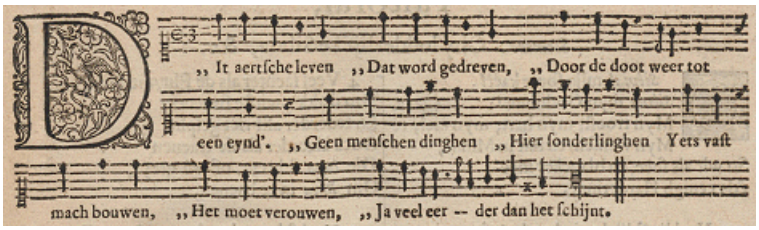
,, It aertſche leven ,, Dat word gedreven, ,, Door de doot weer tot
een eynd'. ,, Geen menſchen dinghen ,, Hier ſonderlinghen Yets vaſt
mach bouwen, ,, Het moet verouwen, ,, Ja veel eer -- der dan het ſchijnt.

DIt aertsche leven
Dat word gedreven,
Door de doot weer tot een eynd'.
Geen menschen dinghen
Hier sonderlinghen
Yets vast mach bouwen,
Het moet verouwen,
Ja veel eerder dan het schijnt.
2 Daerom myn Iaeren
En wil ick spaeren,
Onderwyl sy jeuchdigh syn:
Ick weet myn daeghen
Die 'k heb ghedraeghen:
Maer gheen die kommen,
Hoe groot van somme,
Dat te weten is my pijn.
3 Dus wilt my schuwen,
Ick sal u gruwen,
O droefheyt! ghy slyte vleesch,
Wech bracke suchten:
Wilt van my vluchten:
Wech staetigh wesen
Ick wil u vreesen
Ofmen my de duyvel wees.
4 Komt soete kusjens!
Kom soete lusjens!
Kom myn Nimphje, kom myn min!
Kom laet ons soenen,
En eensjens boenen,
Ach! uwe tantjens
En uwe handjens
Dat eens vreughdigh na myn sin.
5 Wilt u niet stooren,
Noch haer klap hooren,
Die u praeten vande tucht,
't Sijn visevaesen,
Ouw-wijffes raesen,
Die Maeghdom roemen:
Verwelckte bloemen
Sy haer kiesen voor de vrucht.

[EEnigh in dees duyster Wouden]

Stemme: Les Grand's Palleys admirables.

EEnigh in dees duyster Wouden
Wil ick straf
Mijn jeughd' en tijd gaen verouden,
Tot in 't graf.

2 Achter dese hooghe Berghen,
Onbekent,
Wil ick, als een ballinck, terghen
't Levens end.

3 En ghy Boom, en woud-Goddinnen,
Oock *Napaeaen*,
Wilt dit treuren klaegh'lijck singhen,
En verbreen.

4 Weent met my ghy Boss', en boomen
Droevigh al,
Beeckjens, vlietjens, en ghy stroomen,
't Ongeval

5 Dat ick nu met heete traenen
Droef beschrey:
En gheboren is uyt waenen
Van ons bey.

6 Nu wel aen! ghy wreede Schoone,
Naer u wil;
Sal ick in een kluys gaen woonen
Eeuwigh stil;

7 Daer gheen sterff'lijck mensch sal weten
Van myn staet.
Daer so wil ick zijn vergeten
Voor myn quaet.

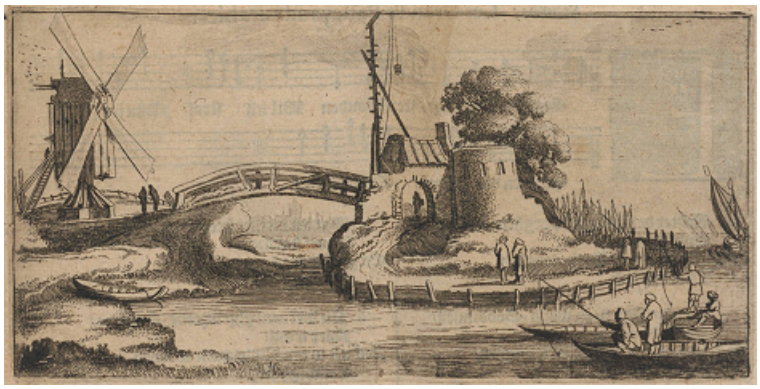

De zee-man is verblijd,vvanneer hy raeckt van land,
Noch bly'er, als hy hem siet in behouwen hand:
Mijn Baeck, dat is mijn Hoop, mijn reys dat is mijn Minne,
De zee mijn licht-verley, om u mijn Nymph' te vvinnen.

[MYn Schip kom te landen]

Stemme: Phyllis, schoonste Phyllis, Of, Pronckje vande Maeghden.

Yn Schip kom te landen/ Door de woeste baren/
En de Syrtsche stranden/ Dat met veel gevaren:
Wilt my Venus sparen/ Van meer perijckel noch/ Want even/
mijn leven/ Moet streven/ en sweven/ Als een Boots-man doch.

MYn Schip komt te landen,
Door de woeste baren,
En de *Syrtsche* stranden,
Dat met veel gevaren:
Wilt my *Venus* sparen,
Van meer perijckel noch,
Want even, mijn leven,
Moet streven, en sweven,
Als een Boots-man doch.

2 Liefde syn myn golven,
Daer in moet ick seylen,
En staegh in ghedolven
Na myn *Noort-sterr'* peylen,
't Pekel-nat verdeylen:
Het onweer dat ick schuw
Syn vlaghen, die daghen
Uyt d' ooghen, getooghen
Van myn *Nimphje* nu.

3 De sanden en klippen,
Daer ick op vervalle,
Ach! dat zyn haer lippen,
Darteltjens in 't mallen,
En te reed in 't kallen,
Als sy te trotsich my
In 't spreken, uytbreken,
En plagen, my jagen
Heel wijt van haer sy.

4 *Caribdus* in swelghen,
Daer by *Scyllas* woeden,
Die mijn schip verdelghen,
En tot schip-breuck spoeden,
Och! dat is het gloeden
Van haer te wreede hart:
Die spytigh, en bytich,
Myn ziele, vernielen:
En tot afgront wert:

5 Weer de soete winden,
Die voorspoedigh jaeghen,
In myn zeyl en blinden,
En met voor-wint draeghen
Myn schip uyt de laeghen,
Daer ons de zee mee plaeght:
Syn loncken, gheschoncken,
Uyt minne, vriendinne,
Als het u behaeght.

6 d'Anckers die bevrijen
Myn schip inde stromen,
En oock, na veel ly'en,
Weer te land doen komen;
Syn de soete ty'en
Van uwe minne-vloet:
Goddinne, laet winnen,
V slave, de have,
Die gh'em wenschen doet.

Anacreon na-gebootst, Tvvee-spraeck,

Stemme: Madonna mia pietá.

WAer vlieghje Duyfjen heen?
Stil wat, verstaet mijn re'en,
Hoe dus te jachten?

Seght my van waer ghy komt/ Dus om-kranst/ en om-blomt/ Met gulde schachten?
Waer haelt ghy/ soete Dier! so schoone luchten? Dat al maer Balssem is dat ghy kund
suchten :/: :/: :/: En met u witte beckjen/ Den Amber/ dunckt my/ leckje/ Die daer
uyt als een geut weer schoon komt vloeyen Over de velden/ over 't hout/ Over de beeck-
jens/ over 't woud/ En doet het grasselijn met de kruydjens groeyen.

Seght my van waer ghy komt,
Dus om-kranst, en om-blomt,
Met gulde schachten?
Waer haelt ghy, soete Dier! so schoone luchten?
Dat al maer Balssem is dat ghy kund suchten
En met u witte beckjen,
Den Amber, dunckt my, leckje,
Die daer uyt als een geut weer schoon komt vloeyen
Over de velden, over 't hout,
Over de beeckjens, over 't woud,
En doet het grasselijn met de kruydjens groeyen.

2 Ay stil, stil, laet my gaen:
Ick bidd' u, 'k mach niet staen,
Want ick ben 't Boodjen
Van *Silvia* mijn Vrouw,
En draegh een briefjen nouw
Aen 't minne-Goodjen,
Vrouw *Venus* heeft my eerst aen haer gegeven
En in haer dienst ick wil verslyten 't leven,
Ick acht meer haer geboden,
Als 't *Nectar* vande Goden,
Mijn dienst is my, meer als een vryheyt waerdigh.
Ick draegh haer heel braeve Rym,
Doie veel soeter is dan Thym,
In *Iovis* ghebouw, by de Goo'n eerwaerdigh.

Ode van Sapho, aen Venus. Ποιχιλ□ θρον□ □θ□νατ□ Αφροδ□τα,

Op de Sapphica- zangh. Of anders, als volght:

Nſterffelijcke Dochter! hoogh-gheboren,
Van Iupiter, ghy Venus uyt-verkoren,
Die daer zijt geſeten op Olimp te woonen, U tot een Throone.

ONsterffelijcke Dochter! hoogh-gheboren,
Van Iupiter, ghy Venus uyt-verkoren,
Die daer zijt geseten op Olimp te woonen,
U tot een Throone.

2 Aerdighe Pleeghster van bedriegeryen!
Soete Beweeghster van 't minne vryen!
Goddin u bid ick, my niet t' over-laden
Met sorgh en quaden.

3 Maer kom te my-waerts Minnelijck in Liefde,
So ymmermeer myn beedjens u beliefde:
Goddin eerwaerdigh! wilt u doch verkleynen
My te verschynen.

4 Want als ghy laet u hooghe setel ledigh
In 's Hemels woningh, om te komen vredigh
By ons ter aerden, op u gouwe waghen,
Prachtigh gedraghen.

5 Die snel en veerdigh u kleyn Mosjens trecken,
Wiens bruyne wieckjens op de wolcken recken,
Wiens kleyne pennen de dunne lucht doorsny'en
In 't neder ry'en.

6 Dan ghy, ô schoone! met een lachend' wesen,
Vol soete loncken, Cupidootjens pesen,
My komt te vraghen, wat ick inde Minne
Nieuws wensch te winnen?

7 Wat voor een dienaer (seght ghy) sal ick maken
Dat inde strickjens van u min gheraken?
Dat hy ghestadigh u vierichlijck moet vryen
Tot allen ty'en?

8 So yemant trachten u oock te verachten,
Sapho*, myn waerdste, die wil ick zijn gedachten,*
Door minne-plaghen, op het hartste leeren
U weer te eeren.

9 En die u vlieden, sal ick weer doen komen
Sat sy u bieden haer harte, sonder schromen,
Om in u Minne met haer ziel te branden,
U t'Offerhande.

10 Kom dan, Goddinne! komt dan, weest my jonstigh!
Kom in mijn hulpe, toont u Sapho gonstigh;
Wilt haer ontlasten van haer sorgh en quellingh,
En all' ontstellingh'.

11 Oock wat mijn harte hart'lijck wenscht te krygen,
Wilt, ô Goddinne daer u hart toe nygen:
En inden strijd oock weest my niet afgaende,
Maer trouw by-staende.

Uyt Euripides,

Stemme: Een Meysken op een Rivierken, &c.

CYtheraea toont haer heel beleeft, goed-aerdigh mee,
Aen alle die haer dulden en eere doen, tot aller stee.
2 Maer soder yemant trots en moedig, haer lastig is,
Zy kan het straffen met harde plagen, dat is gewis.
3 Venus swerft, en kruyst den Hemel deur, oock d'yle Locht,
Van daer soo komtse dan oock dalen neer, in 't bracke vocht.
4 Wt haer is alle ding geschapen, haer lonckjens doen
Dat de Min ons hart kan overwinnen, haer kusjens voe'en
5 Het minnende vyer, en stuurt te recht, sijn pylen heen:
En selver schietse oock mee, als 't haer maer lust, ons hart in twee.
6 Dees grooten Om-loop houd hy leven, den mensch, en all':
Van haer moet het alles wesen hebben, in 's werrelts dal.

Kus-Liedt,

Stemme: Wanneer ick slaep, voel ick, &c.

WAnneer ick kus u schoone Roose-mond/ Dan ziel en hart die willen my ter-
stont Verlaten inde lust/om by u haer rust Te genieten staegh/ o heel soete
laegh! Te genieten staegh gevan gen: O kus! o soete kus! duurt lange.

WAnneer ick kus u schoone Roose-mond,
Dan ziel en hart die willen my terstont
Verlaten inde lust, om by u haer rust
Te genieten staegh, o heel soete laegh!
Te genieten staegh gevangen:
O kus! o soete kus! duurt lange.

2 Kom kust my eens, noch eens mijn *Nymphjen*, ay!
Niet al te flauw, noch oock te snel van bey:
Nu ick oock eens, noch eenmaels soete Beck!
Noch ay! noch eenmael, och! het soet verhael,
Noch ay! noch eenmael, dan rusten:
O kus, o soete kus, laet lusten.

3 V kusjens zijn het *Nectar* soet vermaert:
V lipjens douw 't *Ambrosia* van aert:
Veel soeter als *Thijm* op *Hybla* vergaert,
En u suycker-aem, vervoert my t'saem,
En u suycker aem mijn geesten,
Kom kus, maer soete kusjens meeste.

4 Och of mijn ziel met kusjens in u glee
(Mijn Roose-Mond) haer lang-voorsiende stee,
Dan bleef dees romp, eylaes! berooft van vreughd.
Doch t' en mach niet schaen, als mijn siel mach gaen
(Doch 't en mach niet schaen) om t' erven
In kus, in soet gekus te sterven.

5 Kom rooft mijn ziel, sy is alree gereet,
En wacht u kus, o kusjens ghy die weet
Te schaken wie ghy wilt, kom blaest my in
Een fris nieuw gemoed, die m'in kusjens doet,
Een fris nieuw gemoed te haken:
Komt kus, kom soete kusjens vake.

Herder-zangh,

Stemme: Est ce Mars le grand Dieu, &c.

VElden, schakers van mijn lusten,
Beemden oock:
En ghy Daeltjens, waer ick kusten,
Als ick roock
V Gebloemt, soo geroemt;
Seght waerom rooft ghy my
Myn vryery?

2 Wouden, waer de windjens suchten,
Beeckjens mee:
Waerom doeje van my vluchten,
Wt dees stee,
Mijn Goddin, die ick min?
Ay seght haer alle-bey
Hoe dat ick schrey.

3 Laet u groene boompjes tuygen
Mijn ellend',
Doet haer teere blaadjes buyghen:
Waer geprent
In sal staen, het vermaen
Van *Medor* haren Vriend,
Die haer noch diend.

4 Soo 't my niet word toe-gelaten
Haer by-zijn:
Wilt, o *Velden!* voor my praten
Van mijn pijn:
Wilt mijn nood, en mijn dood
O *Beemden* segghen dan
Een yeder an.

Zangh,

Stem: VVat if a daye, or a moneth, or a yeare.

MEn gruwt de Hel, waer yeders misdaet wort,
Niet door gunst, of door kunst, maer na loo*n* gewroken,
Waer dat aen geld, gheweld, of loosheyt schort.
Haer straffe recht en wort door geen staet gebroke*n*,
Al te heyligh is haer wet, yeder wort gegeven
(Naer 't on-mydelijck geset) so hy in syn leven
Heeft gedaen, en bestaen, o verschricklijck derven!
Waermen dan niet en kan, voor het leven sterven.

2 O straffe Stapel-huys van alle pijn!

Waer torment, en ellend, syn by hoop' te vinden:
Een hel-hont *Cerberus*, daer by noch sijn,
Gesusters dry, die de verdoemde sielen binden:
Een geessel, waermen af, het bloet siet sypen
En een rat waer noch aen *Ixion* moet slypen:
Oock den steen, die alleen, *Sisyphus* moet rollen:
Tantaels nat, en het vat, dat *Belides* vollen.

3 *Tityus* stage smart, en heeft doch geen bestant,
Wiens geklagh, men en mach, sonder suchten hoore*n*
Want *Iupyns* vogel eet sijn Ingewant;
Long, Lever, Loos, en komt tot het hart in boore*n*:
Ach Helse pijn! ('t is waer) g'en sijt niet om lyden,
Maer noch meught ghy met de Min in 't quad' niet stryden:
Hy alleen, anders geen, is een Hel, ja quader!
Wie 't fenijn, van syn pijn, vreest, en komtse nader.

Eynde vande Veld-Deuntjes.

I. I. Colevelts Cupidoos Dartelheydt.

In stilte is het best met d' Hangelaer te vissen,
Het visjen vvert verrast, bedrogen door de hoeck:
So is het met de Min, al eer men 't soude gissen
Het Doeckjen is in 't net, door 't heng'len vande Broeck.

Soete Morghen-Gift,

Stemme: Aenhoort doch mijn geklagh, &c.

IVffrouw, de gulde Zon komt flick'ren vanden Hemel,
Die met haer Morgen-Gaef 't bedouwde natte gras
Geeft voedsel en gewas,
Want merckt het grage vee herkaeuwt het met gewemel.

2 Drooght door sijn heete kracht de paedjens en de weghen,
Dat hy de vochte aerd' doet splyten vam malkaer,
Waer menigh lieve Paer
Met een genoegingh soet veel waerde lusten pleghen.

3 Dees Beemden die ghy siet, waer menigh soete Vyver,
Door enghte, naeuw en wijd' uytspreyt, door-loopt met vloet,
Daer valt geen teghenspoet,
Als maer de snelle vis 't aenvat met graghen yver.

4 Ey siet den Hangelaer geduldelijck moet wachten
Op 't snacken vande vis, dud-oorigh met verdriet,
Soo is 't Mevrouwe, ziet,
So gatet met de Min, en sijn verholen krachten.

5 Krachten, o al te wreed! krachten van groot vermoghen,
Wanneermen eens 't gesicht van sijn Prinçes aenschouwt,
Moet dencken jongh en oudt;
Datmen het soet en suur bemerreckt uyt de ooghen.

6 Waer dat vervallen zijn de daecken en de schuren,
Noch sietmen dat de groent' barst door de steenen uyt,
Oock sonderlingh meer kruyt:
Den Minnaer krijght sijn Bruyd nae wonder avonturen.

7 De Zon haer schijnssel laet, den avond valt op handen,
Vooghdesse van mijn ziel! hoe soet zijn wy ver-eent!
't Geen d'Hemel heeft verleent,
Gebonden met een knoop van waer en wisse banden.

Willige Toe-gift, Amoureus-Liedt,

Stemme: Ach schoone Kericklia, &c.

O Trouweloose Min,
Helaes! u loon valt my te suur en straf,
Wat hebt ghy in u zin,
Dat ghy mijn ziel vervoert na 't duyster graf?
Waent ghy dat ick u listen vlie?
Noch u, noch niemant ick ontsie.
2 Al gaeft ghy mijn u Trouw,
Tot teeckeningh van weder-minnens vlam,
Denckt waer ick u voor houw:
Maer 't snoodste Dier dat oyt ter werelt quam,
Ghy vleyt door sachte vleyery,
Om my te brenghen inde ly.
3 Quaed-aerdigh, boos en vals,
Met schijn vermomt waren u reden zoet,
Ghy haeltse in u hals,
En smijt my neer ontsinnigh, ja verwoet:
't Is waer, ick legh en woel in brant,
'k Verlies u hulp en onderstant.
4 Of ghy mijn ziel beswoert
In uwe Zael, als jongh en dom bejaert,
Wat schalckheydt doch aenroert
V schotse tongh, fenynigh, snood' van aert?
Vaert voort, volbrengt vry al het geen
Dat schuylt onder u lieve leen.
5 Als ghy nu hebt volbrocht
V wil, u lust, en d'al-gewenschte vreught,
En dat ghy hebt gesocht
Door sware pijn te pynigen mijn jeught,
'k Geloof dat u verharde hart
Noch wel tot een bewegingh wart.
6 Mijn leven op der aerd'
Dat staet (naest Godt) in uwen hand' alleen
Me-vrouw: aensiet, bedaerd',
En merckt de strijd, die ick wel heb gestreen,
Want u vervloeckte toover-konst
My doet steeds trecken tot u jonst.
7 Want ghy begoochelt wis
Mijn ooghen, laes, dat ick loop als verblind':
Hier aen te mercken is,
Wat valsigheyd u harte onderwind',
O Tooveres! door u bedroch
Voel ick u in mijn leven noch.
8 Laet ick gedooghen, siet,
Dees wreede wraeck, ontschuldigh in het bloet,
't Is best dat ick geniet
Bestemde tijd, 't geen mijn de doot aendoet:
Soo sal mijn ziel geruster zijn,
En min bevrijt van alle pijn.
9 Adieu schijn-schoon vermomt,
Gh sult my doch doen sterven duysent doon,

Of ghy al by mijn komt;
't Is maer beveynsdery voor al de loon.
Adieu Princes, leeft lang gesont,
En denckt eens aen u Trouw Verbont.

Toetz-steen, Amoureus Liedt,

Stemme: Moy Meysjen, ick heb voor desen, &c.

MYn Lief, mijn soete Beckje,
Wat pijn ist dat jou schort?
Wat brabbeldme dit Geckje?
Mijn eer doet ghy te kort,
Och, och, och, och, 't is deerlijck om te hooren,
En klaeght doch niet, want isset soo, je blijft doch niet verloren.

2 Wel isset so verpeutert,
Dat ghy dus yss'lijck baert?
Myn dunckt, te recht, ghy leutert,
Ghy maeckt een mensch vervaert.
Och, och, och, och, 't kijnt selje moeten wiegen,
Iy bint me veul te mal geweest, dat jy jou liet bedriegen.

3 Comt hier iou rechte Molick,
Die vaeck soo menige Meyt,
Door vleijerijen olick,
Te schendigh hebt verleyt.
Och, och, och, och, waer bin ick toe geboren?
Ick krijt mijn oogen haest ontwie, och laetje doch bekoren.

4 Mijn Moertjen sel licht vragen
Waerom ghy mijn verlaet?
Wel, heb ick recht te klagen,
Die volght zijn eygen raet?
Och, och, och, och, die tijdt begint te naecken,
Beschicktme doch een Mat en Wiegh eer ick begin te kraecken.

5 Hebt doch wat mede lijen,
Ghy die my hebt onteert,
Ick moetje wel gaen mijen,
Want 't is mijn Vaers begeert.
Och, och, och, och, ghy bint te licht van woorden,
O Linckert! o gy Schijn va*n* Deughd! t'onrecht gy my bekoorde.

6 Is dit beloft en trouwe?
Ist dit dat ghy soo vast
Mijn lieven soud als Vrouwe?
O sware overlast!
Och, och, och, och, wilt maer so veel beginnen,
Besteltme doch een Baecker-Moer, of 't Kijntje moet ter minne.

7 En salt niet zijn te spytigh,
Dan dat het lieve Wicht,
Moet heden zijn verwytigh,
Iou Moertjen is wat licht?
Och, och, och, och, je wetet Ioris Ioosten,
Ick sie wel 'k heb gien heul an iou, ick moet me selve troosten.

8 Doe ghy my so verleyden

Met woortjes, suycker soet,
Weet jy wel watje seyden?
Ie swoert in iou gemoet
Och, och, och, och, ie soud me niet begeven,
Had ick gedocht dat ick (eylaes) soo slyten sou mijn leven.

9 Nou Grietje legt iou zinnen
Wel vrijelijck op mijn,
'k Sel jou als veur beminnen,
Ie sult mijn eygen zijn.
Och, och, och, och, ick huyl met blije tranen,
Wilt van al 't geender is geschiet in 't minst niet meer vermanen.

Comt kijnt, comt maeckje vaerdigh,
Ick hebje maer beproeft
Ie leeckt al vry quaet-aerdigh,
O Heer, ick was bedroeft,
Och, och, och, och, wat iuck sal my gebeuren!
Wy sullen trouwen buyten stee, dus wilt niet langer treuren.

Klachtige Herders-Liedt,

Stemme: Kits Alemande. Of, O eenigh voedsel van mijn jeughd, &c.

WEl harderinne/ wreede Maeght! Hoe komt dat ghy u Harder plaeght/ Daer hy niet
dan met vriend-lijckheden/ Soeckt sijn min en sijn tijd te besteden: Al mijn vee/ al mijn
haef/ al mijn land/ al mijn hart/ Ick u gun/ick u gheef/ en mijn wil willigh wardt V ghe-offert tot een zoen/ Daer
ghy ziet/ daer ghy merckt/ dat in liefd'/ dat in Min/ Ick ghetrouw/ ick tot dienst/ ick uyt lust/ Harderin/
Mijn lammertjens gae -- voen/ By klare Beeck en Stroom/ en (lacy!) als ick koom/ So vlucht ghy schielijck
in 't Bosschagie Te schuwen mijn - soete vry a -- gie.

WEl harderinne, wreede Maeght!
Hoe komt dat ghy u Harder plaeght?
Daer hy niet dan met vriend-lijckheden,
Soeckt sijn min en sijn tijd te besteden:
Al mijn vee, al mijn haef, al mijn land, al mijn hart,
Ick u gun, ick u gheef, en mijn wil willigh wardt
V ghe-offert tot een zoen,
Daer ghy ziet, daer ghy merckt,
dat in liefd', dat in Min,
Ick ghetrouw, ick tot dienst, ick uyt lust, Harderin,
Mijn lammertjens gae voen,
By klare Beeck en Stroom, en (lacy!) als ick koom,
So vlucht ghy schielijck in 't Bosschagie
Te schuwen mijn soete vryagie.

2 V zieltjen schijnt verhart als steen,
De suchtjens noch al 't droef ghebeen
Vermorwen niet u lieve sinnen,
Daer ghy siet dat ick u beminne:
Och ghy toont, en ghy spreeckt, sonder recht, sonder maet,
Ghy niet acht, ghy niet kreunt, ghy niet let, op mijn praet,
Dat onder schaduw oudt,
Van het groen, van het loof, wel soo vaeck, jae so veel
Schrilden uyt, met geklanck, met genock, met gequeel,
In 't ruych bewossen woudt,
Maer d'heldre Nachtegael
Mijn wel-bekende tael
Sal schatren uyt op bosch en bergen,
Hoe dat ghy u Harder comt terghen.

3 Wilt ghy, wy mengen door malcaer
Ons schaepjens welck nu dwalen daer?
D' uw' om u trots en groots gebieden,
En de mijn moet om jonst geschieden:
Want mijn sin, mijn gemoet barst door druck, en hem quelt,
Daerom swiert, daerom stroyt, daerom sweeft, door het velt
Ons beestjens, die soo soet
Door het dal, door het wout, door het land, door den douw
Weyden graegh, met geknaeuw, met gedruys, dies ick houw
Dat ghy dit jonge bloet,
Door 't wesen stuyrs en straf,
Sal in het nare graf
Doen voeren, nae 't ellendigh leven
Als ick my tot rust sal geven.

4 De hayren bruyn gelijck een git,
Verand'ren haest als snee soo wit,
Waer aen men sien en kennen mogen
Dat ick werde en ben bedroghen:
Al mijn pijn, al mijn leet, al mijn kracht, al 't gewelt
Nu vermeert, nu begint, nu ontsteeckt, nu ontstelt
Dit breyneloose hooft,
Het gedacht, het verstant, hem verswackt, hem ontroert,
Of ick vlie, of ick vlucht, of ick raes, ghy beboert,
Och ghy geckt en maeckt verdooft
Mijn wilt verliefd' gedacht,
Daer ick u dagh en nacht,
Mijn dienst ten vollen u wou jonnen,
Doch ick leef nu als verwonnen.

5 Daer ick wel eer in schiep geneucht
Dat is nu al onlust voor vreucht,
O lomren tuyght van 't vierich vryen!
Dat ick om dees Nimph moet lyen:
Siet de lucht, siet 't geboomt, hem beweegt, door de kracht,
Van 't getraen, van 't gesucht, van 't geween, vande klacht,
't Geen dickwils onder haer
Is gebeurt, is gejockt, is gemalt, is gespeelt,
Op een riet, op een fluyt, doch mijn stem, 't nu bequeelt
Met groot gegalmte naer.
De wraeck u volgen sal

Voor al mijn ongeval,
Dat ghy aendoet mijn met doots pijnen,
Dies ick troost'loos moet verdwijnen.

PRINCE.

6 Vaert voort Princes, volbrenght u lust
Vaert voort, volvoert, tot dat ghy blust
V wil, u wensch, u wel genoegen,
Daer ghy u doch nae komt voegen:
Doch gedenckt, doch onthout, doch gevoelt, in u ziel
Het beswaer, het geknaech, het verdriet, het verniel
Dat ghy aen u Harder toont,
Siet mijn geest, siet mijn rif, nae mijn doot, u verschynt,
Als een schim, als een spoock, doch als roock, weer verdwynt,
Hier wert ghy mee beloont.
De Eungiers sullen t'saem
Verbreyden uwen faem
En quellen u met wreede slaghen
Dat ghy noch mijn doodt sult beklaghen.

Liedt,

Stemme: Waerom, ach Schoone! eyscht ghy van my, &c.

ROem-waerde Vrouwe, o lieve lust!
Wanneer so sullen wy door minnen pare*n*?
Ghy weet mijn trouwe, ghy zijt mijn rust,
Wickt mijn ziel, en wilt die even-naren:
Of zijn 't u Ouders die dit beletten?
Soo zijn het veel te straffe Wetten.
Laura, mijn hert dat barst van druck en pijn,
Niemand het verlichten kan, ghy zijt de Medicijn.

2 Al zijn mijn Iaren, meerder als uw,
Laet haer sulcx in 't minste niet verdrieten,
Laetse bedaren, weest ghy niet schuw,
Ick hoop door jonst we'er-min wis te genieten,
Al mijn rijckdoms groot vermoghen
Keunt ghy 's daeghs sien voor uwe ooghen:
Dat is 't gevlockte vee, of schaepjens die in 't groen
Herkauwen het genut, dat haer door smaeck komt voe'n.

3 Veel gelts noch haven, en is by mijn,
Anders niet als ick u heb gaen segghen,
Wat zijn wy slaven, nu ick bevijn,
Wonders kan in min verborghen legghen,
Wy zijn ver-eent nu met malkander,
Ick min haer trouw, sy liefd geen ander:
O herten-leet! o druck! dat d'Ouders onse min
Weerhoude*n* met gedwang eens Harders Harderin.

4 V Moeder even, heeft vaeck geseyd:
Als mijn Dochters jaren zijn volkomen,
Niemand soud' leven, die dese Meyd
Sou hebben, dan (eylaes!) 't word my benomen:
Sy die my mint, niet teghen reden,
Wilt teghens raedt haer niet besteden:
Dit baert veel druck en angst: sy vlucht de vryery,
Daer ander Harders vaeck haer voege*n* aen haer sy.

5 Als d'Herderinnen, eens zijn vergaert,
Onder schaduw' oudt van groene lommer:
Ick voed' mijn sinnen: dees Nymph vermaert
Heeft geen ander wit, doch met bekommer.
Ick neury op een Harders-rietjen:
Sy queelt en singht haer Minne-Liedtjen,
De rey die treed ten dans, en springht als onbedacht,
En niemant, niemant niet die onse pijn versacht.

PRINCE.

6 Ick sal betoonen, oprechte liefd',
Blyven trouw tot d'ende van mijn daghen,
Ick sal 't beloonen, 't werd haer gebriefd',
Dat sy haer vermijt van veel te klagen,

Geven gevoel dat al mijn sinnen
Haer eeuwelijck vast sullen minnen,
Doch sterf ick, dat sy dan laet snyden op mijn graf:
Hier leyt een Harderkint, die sturf door dwang en straf.

Lof-Liedt in 't Amoureus,

Stemme: Cupido, geeft my raedt, &c.

AErtsche Prinçes! die met u pracht en praels gheftoncker
Ontmant eens mensche breyn, maeckt den hov'lingsen Ioncker
Een kint, geen kint, maer eer, onwetend', dol, en bles,
Treft het verliefd gemoed, ey soete Tooveres!

2 Als ghy met u gewaed' het hof comt door braveren
In ritselende zijd', in Coninglijcke kleren,
Die eens met u gesicht aendachtich word' begluurt,
Is, of syn swacke ziel aem-tochtigh leyt bemuurt.

3 De hayren van u hooft strickt ghy soo deur malkand'ren,
Die weet ghy dagh en uur van snoeren te verand'ren,
En vlechtse als een Crans soo schoon, soo waerd' ten toon,
Dat yeder die u siet, dees dracht is ongewoon.

4 U wangen bloosend'-root en hebt ghy niet bestreken
Met eenich vermelioen, om 't minnend' hart te breken,
Noch ghy gebruyckt geen kruyt, het welck soet-geurigh ruyckt:
Natuur u soo begaeft, in u deught elck ontluyckt.

5 Het aensicht net besneen, de neus, de mond, de tanden,
De lipkens als een kars, de wel-vol-toyde handen,
Het lichaem soo verçiert, dat selfs de groote Godt,
En Goden t' eenemael in 't wesen syn versot.

6 De wel-geschapen le'en vertoonen haer so aerdigh,
Dat yemant die t be-ooght, die seyt: voorwaer s'is waerdigh
Een Coningh, Prins, of Vorst, dat om haer courtoysy:
Dan ick leef nu gerust, ick min haer, sy mint my.

7 Eerbiedigh met ontsagh, komen gedienstigh groeten,
Door liefdens-kosery, soo buyghen voor de voeten
Veel Ed'len als verblind', doch sy acht gheen gevley,
Maer geeft de reden plaets voor 't janckende geschrey.

PRINCE.
8 Goddinne die ick roem! *u Ieught en lentens Iaren*
Syn waerlijck op het soetst' van 't lieffelijck vergaren:
Als 't u mogende vrou bevallijck valt geheel,
Wench ick, en anders geen, tot myn volkomen deel.

Harders Bruylofts-Liedt,

Stemme:La Maurice. Of, Waer mach mijn Hardertjen wesen? &c.

VEnus Burgery verheven,
Comt u met genucht begeven
In dese koelt:
Daet het gewenschte wintje swoelt
Al onder de lommer groen,
Daer 't jeughdigh is te doen
Der maeghden Rey,
In 't Velts geschrey,
Haer met soete vermaeckingh voen.

2 Al de Harders en Harderinnen
Sullen nu malkander vinnen
Onder een boom,

Dicht by 't ruysschen van de stroom,
Daer 't soete beeckjen straelt,
Daer elck sijn Nymph onthaelt,
Daer *Pan* in 't velt
Sijn pypjen stelt,
Kluchtige deuntjens veel afmaelt.

3 Achter de luwe bladen,
Daer elck sal syn lust versaden,
Om dat gepaert
Sijn twee Nymphjens, goet van aerd,
Ceres en *Bacchus* bly
Brengen haer vruchten by,
Men drinckt, men schenckt,
Men stort, men plengt,
Elck verlustight hem daer vry.

4 Sy vlechten soo te gader
Kransjes, die haer aller vader
Iupijn begeert,
Datmen de Bruyt daer mee ver-eert.
Vrou *Flora* brengt 't gebloemt,
Sy mee verwellekoemt
Bruyd'gom en Bruyt,
Met loof en kruyt,
't Geen by de Goden wert genoemt.

5 *Coridon*, *Silvia*, beyde
Sijn mee aen den dans bescheyde,
Haer lieve vee
Brengen sy tot versoetingh mee,
Iupijn daelt neer op d'aerd',
Meer Goden hoogh vermaerd',
Wenschen door vreugt
Dees jonghe jeugt,
Dat haer dees Echt geneughte baert.

PRINCE.

6 Daer na, Prins, door 't langh vertoeven,
Wierden los der Godens schroeven
Door 't drincken seer,
Vloogh elck nae sijn woonplaets weer
En *Sol* die doock sijn hooft,
Daer van hy wiert berooft,
Dees twee in 't bedt
Raeckten te met
Bacchus dranck had haer verdooft.

Amoureuse t'Samen-spraeck, Tusschen Coridon en Silvia.

Stemme: Malle Symen.

Corid.
SILVIA, mijn Lief, mijn soete Engel hoort,
Hoe vluchtje? ey staet toch, en luystert eens een vvoort.

Silvia.
Coridon vvilt rusten, neemt voor dese lusten
Een die 't gesucht en klaghen meer verhoort.

Corid.
Niemand ter vvereld ick minnen sal als uw:
O Harderinne vveest niet al te schuw,
Ick geef u mijn Schaepjens.

Silvia.
O ghy loose Knaepjens!
Schoone vvoordjens zijn 't vvaer ick voor gruvv.

Corid.
Ey Goddin!

Silv:
'k Acht geen Min.

Corid.
Wilt my niet versmaden.

Silvia.
Coridon.

Corid.
Lieve Son.

Silvia.
Wilt u doch beraden.

Corid.
Siet dees arme Harder aen.

Silvia.
Wilt in Min niet varder gaen.

Corid.
Laet u ziel beweghen zoet.

Silvia.
'k Acht soo geen verkregen goet.

Corid.
Schoon ghy hebt reden.

Silvia.
Stil, vveest te vreden:
'k Spreeck u vvel, dan niet op sulcken voet.

Corid.
2 't Wispeltur'ghe dartel blinde Kindt
Maeckt my als rasend', vvoelend', en ontsindt.

Silvia.
Laet doch sulleck praten.

Corid.
Ach! ghy gaet my haten:
Van dit brandend' vyer my eens ontbindt.

Silvia.
Of ick nu vvou volbrengen metter vaerdt
Al 't geen ghy, Harder, op mijn begeerend' vvaert,
Wat sou 't dan doch vvesen?

Corid.
Maer mijn ziel genesen.
'k Wensch geen liever vreughd hier opter aerdt.

Silvia.
Harder, stout.

Corid.
My vertrouwt.

Silvia.
V Lam'ren die dwalen.

Corid.
Silvia.

Silvia
Niet te nae.

Corid.
Kon 't mijn ziel afmalen.

Silvia.
Coridon vvat sou 't dan zijn?

Corid.
'k Beelden af de druck en pijn.

Silvia.
Daer 't mee niet gewonnen vvaer.

Corid.
Wilt doch eenmael jonnen maer.

Silvia.
Wat soeckt ghy varder?

Corid.
Dat dees u Harder
Kussen mocht u lipkens voor en naer.

Silvia
3 Geen vleyery van min, of geen gesoen,
En keunt ghy my, o Coridon! me voen.

Corid.
Seght eens u genoeghen.

Silvia.
Stillijck, vvilt u voeghen,
Ghy bint seer versot, en al te groen.

Corid.
Rusten? o neen, o Nymphje! jonge Maeght,
Ghy zijt het vvit, daer het gedacht na jaecht.

Silvia.
Wel, vvatte kuren!

Corid.
Dagen, jaren, uren,
Niemand my mijn ziel als ghy ontdraeght.

Silvia.
Ghy beboert.

Corid.
Ghy vervoert.

Silvia.
Ghy stort dart'le tranen.

Corid.
Ghy ontmant.

Silv:
Wijckt de brandt.

Corid.
Neen, 'k koom u vermanen.

Silvia.
Wel hoe? Coridon ghy geckt.

Corid.
Mijn vermaningh alleen streckt.

Silvia.
Om te boeten u vermaeck.

Corid.
Neen, 't vvaer een veel soeter saeck.

Silvia.
Ey vvilt doch svvyghen.

Corid.
't Is om te verkryghen
V hart gemoed en min voor vvisse Baeck.

PRINCE.

Silvia.
4 Mijn broeders vveyden 't vee in 't ander lant,
Sy souden spreken van mijn groote schant.

Corid.
Ey vvilt doch niet sorghen.

Silvia.
Neen, vvacht vry tot morghen:
Mijn hart geef ick u tot een onderpant.

Corid.
Komt laet ons treden by de vvater-stroom,
Gaen sitten en rusten al onder dese boom.

Silvia
Den avond komt vallen.

Corid.
Ick sal mijn Beestjens stallen,
Die nu loopen reddeloos ontoomt.

Silvia
Siet de Ram.

Corid.
Siet het Lam.

Silvia.
Waerlijck het is vvonder.

Corid.
Dat is het vee.

Silv:
Hier ter stee.

Corid.
Wroeten 't bovenst' onder.

Silvia.
En de suygelinghen daer.

Corid.
Drincken uyt de Beeckjens klaer.

Silvia.
Lesschen hare hooghen brant.

Corid.
By het heet en drooge zant.

Silvia.
Komt laet ons vvand'len.

Corid.
Wy sullen voorts hand'len
Dat d' Harder d' Harderin doet onderstant.

Herders-Feest,

Stemme: La Chime. Of, Kluchtige, tuchtige Harderin, &c.

COridon gingh vast weyden aen 't strant,
En neuriden op sijn Herders-Riet,

Speelden soo soetjens/ met kloeck verstant/ 't Watertjen stilden na sijn gebiet/ 't Woelighe
Vee dat hippelde mee Over 't gerucht van al sijn geluyt/ Toetsten den toon/ soo net en soo
schoon/ Tot geluck-wensching van sijn Bruydt.

Speelden soo soetjens, met kloeck verstant,
't Watertjen stilden na sijn gebiet,
't Woelighe Vee dat hippelde mee
Over 't gerucht van al sijn geluyt,
Toetsten den toon, soo net en soo schoon,
Tot geluck-wensching van sijn Bruydt.

2 D'aerde verjeughden door 't rijck gequeel,
Dat hy tot lof, soo geestich sijn pijp
Konde bewegen, o aerdich gespeel!
Niemant kon treffen zijn harts begrijp,
En daer oock by, sijn vrijery
Ginck hy vertellen in eenigheyt,
Dat d'hooge Goon, hem jonnen ten loon,
Soo een verweende en waerdighe Meyt.

3 Hy roemde van *Silvias* Deucht en Eer,
Hy teelden daer selfs genuchten in,
Het wenschen en waer oock anders niet meer
Dat sy volharden soud' in de min,
En setten hem doen, in 't grasjen groen
Dicht by sijn Schaepjens, als af geslooft,
Maeckten een Krans, daer hy ten Dans
Soud' mee omvlechten sijn *Silvias* hooft.

4 Beschaduwde lommer, sprack *Coridon,*
Ghy sijt getuygh, en hebt vaeck gesien
Hoe dat mijn Engel, mijn waerde Son,
Quam my uyt gonste weerminne bien,
Bosschen en beemd, 't sal duncken u vreemd,
Als om ons Echt sal sijn vergaerd',
In 't soetst van Mey, d'Hardrinnen Rey,
Dan *Coridon* met sijn *Silvia* paert.

5 Woelige diertjens schatert en lacht,
Siet hier Verwinner van *Silvia*,
Wilt u vermeyden en blaeckert u sacht,
't Sonnetje gheeft nu sijn warmte dra,
Het wintjen luw, niet sijt te schuw,
Woelend' herknaut met lust u spijs:
Springt vry verheucht, om dese vreugt,
Tot lof mijns Feests, doet eenich bewijs.

6 Hy nam sijn Pijpjen, sijn Harders-spriet,
Iaeghden de Lam'ren al dal-waerts in,
Denckend' om geen voorleden verdriet,
Dichten, tot lof sijns Herderin,
Op soete maet, van d'Echte-staet,
Met so een uytgenomen geest;

Dat *Iupijn* self, uyt het ghewelf
Quam dalen neder tot dese Feest.

7 Goden, Goddinnnen waren by een,
Droncken den *Nectar* met d'Harders Rey:
't Wasser al vreughden, daer viel geen geween,
't Was in het koelst' en lustighst' van Mey:
D' Hemelsche schaer, die scheyden daer,
Al 't soet vergaren dat nam een endt,
Vlogen om hoogh, uyt d' Harders oogh,
Na de vergulde en Hemelsche tent.

8 Van beyd' dit minnelijck soet Versaem
't Bosje dat daverde door 't gedruys,
Elck greep doe sijn Nymphje bequaem,
Kuijerden spelende, boertend' na huys,
Songen seer bly, so zijd' aen zy,
Dat haer de aerde door kracht ontloock:
D'avont die vil, het worden heel stil,
't Sonnetjen datter sijn hoofjen doock.

Liedt,

Stemme: Liefd' in secreet. Of, *Engelsche Fortuyn.*

HEmelsche pronck! die vander Maeghden Rey
Verwint, uytbralt in deughden veelderley,
U geest toont uyt, u gaven rijck en veel:
Geen schat soo groot als u, tot loon en deel.

2 Waer ick my wend, u wesen, ô Goddin!
Gestadigh komt tot my, door sotte min,
En terght, en stoockt het vlammend' vyer so heet,
Dat ick (eylaes!) mijn selver schier vergeet.

3 Ick loop in 't woudt by luwe Linden groen,
Daer Coridon *sijn Lammertjens gaet voen,*
Al tot versoet van mijn te leyde pijn,
't Geeft troost noch baet, ghy zijt de Medicijn.

4 Op d'heuv'len hoogh rust ick, en sie eens aen
De barre zee, 't woudt met veel rijcke bla'en:
Maer en vind niet, 't zy waer ick soeck of dwael;
Geen uws gelijck, beleeft, en heus van tael.

5 Laestmael was ick door gulle dartelheydt
Nae 't Hof getreen, te nemen onderscheydt;
Of 'k niemant vond, in schoonheyd uws gelijck,
Maer geenigh Maeght in 't trots en weel'ge rijck.

6 Koningh of Vorst, met haer Prinçes gepaert,
Maeghden seer veel van minnelijcke aert;
Noch schorten yets in mijn te keurigh oogh,
Maer ick (eylaes!) mijn selver doe bedroogh.

7 Dit waer mijn wensch: te erven tot een deel
U waerde Vrouw, Vooghdes van Prinçen veel:
Ick nu bemerck 't lief-kosen is maer windt,
Doch reden leert: versint eer ghy begint.

8 Vaert wel, voert soo de wapens inde vuyst,
Doet Minnaers veel als ghy mijn hebt gekruyst:
Doch merckt te recht; de wraeck u volghen sal
Voor mijn verdriet, en deerlijck ongeval.

Amoureus-Liedt,

Stemme: La Princesse.

O Min! ô wreede Minne! Wat zijt ghy ſtuurs van aert, Ghy woelt en
quelt de ſinnen, Als een twee-ſnydend' Swaert, Eylaes! eylaes! ô al
te wreet, Gedenckt Min u geſworen eedt. De gulde zael Weet u ſchijn-deught t'eenemael.

O Min! ô wreede Minne!
Wat zijt ghy stuurs van aert,
Ghy woelt en quelt de sinnen,
Als een twee-snydend' Swaert,
Eylaes! eylaes! ô al te wreet,
Gedenckt Min u gesworen eedt.
De gulde zael
Weet u schijn-deught t'eenemael.

2 Loochent ghy nu de woorden?
Loochent ghy nu de daet?
Gheen vleyery en hoorden
Beheeringh in u staet:
Maer jonnen eendrachtige vree
Tusschen (eylaes!) verscheyde twee,
Indien ghy 't doet
Soo verkrijght ghy loon tot boet.

3 Min, dan sal ick u vyeren
Op 't roockende altaer,
Schaepjens met roosjens çieren,
En slachtens' u te gaer:
Iae doen, ter eeren de konst en lof,
Verconden, hoe verstant en stof
In uwe geest
Heeft verwond'rings-vlamme meest.

4 Om 't hooft sal ick u hechten,
Tot een verweende trans,
Op u getoyde vlechten,
Een frisse lauw're-krans:
Doet 't geen 't hart u heeft voorgeleyt:
Gebruyckt in 't minst geen tegenheyt:
Doch vryelijck bromt,
Roept: mijn Lief, mijn Engel, komt.

5 't Is waer, ghy mooght nu seggen:
Hoe zijt ghy dus ontsint?
Ghy ginght te recht uytleggen,
Dit niet eens onderwint,
Scheyd' af in tijts, eer 't is te spae,
En volght dit voor-gebeelde nae,
Vrijt uws gelijck,
So van deught en reden-rijck.

6 Sal ick, Min, dan begeven
See ed'le Parragon?
O Lusthof van mijn leven!
Ach! dat mijn ziel u won:
Medoogentheyd toont nu ter tijt,
't Gesegh, Min, acht ick niet een mijt,
Haer blijf ick trouw
De vermogen grootse Vrouw.

7 Princesje, geen achterdencken
Wilt hebben vande Guyt,
Hy toont maer een soet wencken,
Slaet vinnigh achter uyt:
Hy tuylt, hy drijft met my de spot,
Daer ick om wensch, dat 's het genot
Van u, o Schoon'!
Geeft u Slaef doch eenigh loon.

Drooms-Gesicht,

Stemme: O nacht! jaloersche nacht, &c.

El wat geſpoock is dit? wat ſchijnt hier voor mijn oogen, 't Welck mijn
verſufte ziel ſoo pynelijck beſwaert? Zijt ghy 't, ô Tooveres! waerom hebt
ghy bedroghen, En ſweeft, en ſwiert, ja komt op-ſtygen uyt der aerd'?

WEl wat gespoock is dit? wat schijnt hier voor mijn oogen,
't Welck mijn versufte ziel soo pynelijck beswaert?
Zijt ghy 't, ô Tooveres! waerom hebt ghy bedroghen,
En sweeft, en swiert, ja komt op-stygen uyt der aerd'?

2 's Nachts dick ghy komt voor in 't soetste van mijn dromen,
Opent 't vernachte slot, dat my mijn kamer sluyt:
Ghy weet door eenigh spleet noch voor mijn bed te komen,
Ey, seghtme doch u konst wat datse doch beduyt?

3 Of laet my in mijn rust als sorg'loos leggen woelen,
Kol-ryster, die verbaest, met dreunende gedruys,
Maeckt het vernufte breyn, wilt ghy u lusten koelen;
Blaeckert en brandt met kracht u eyghen sellefs huys.

4 Doch is 't, ô Vrouw! 't verwijt 't geen ick daeglijckx moet hooren,
Dat ick met weder-min niet u toon, als ghy mijn?
Wegh met u vleyery, ick sluyt daer voor mijn ooren,
V liefde is maer valsch, u dranck bitter fenijn.

5 Doet vryelijck u best, 'k sal aen de Goon versoecken
Een rechte weder-wraeck, door Eunjers opgesmuckt,
Die u door raserny en vloeck sullen verloecken,
Dies hoop ick dat 't uw' daelt: tot voorspoed 't myn geluckt.

6 Als ick dan wreecken mach 't geen gh' aen my hebt bedreven,
Dan sal ick sijn volnoeght, en 't warme lauwe bloedt
Sal hem verspreyden gaen in u met angstigh beven,
Dit zijn sal 't geen ick wensch dat u voor min ontmoet.

7 Ontvlecht 't gout-dradigh hayr, met Slangen dicht behangen,
Maer al door spoockery, alsmen 't te recht in-siet,
Keert u in 't eerst gedaent', of anders u omvangen
Een Nickerlijcke rey, als ick krijgh het gebiet.

't Is 't soetste tijd-verdrijff, een lustigh omme-reysje,
Met schaetsen op het Ys te gieren gints en vveer:
Maer even-vvel ick houw dat liever 't grage Meysje
Voor 't struyck'len op de Baen, yets anders deed veel meer.

Winter-Liedt,

Stemme: Klagende drijft Phyllis 't vee. Of, *Van Ianneton*.

Jet de Winter kout en bar/ Die komt seer fel aendzingen/ Ziet eens
hoe sy even Par Achter malkander wzingen/ Elck een swiert en sweyt so
heen/ En de Nar gaet lustigh treen/ Komt rammelend aenstoten Op wackre styve koten.

ZIet de Winter kout en bar,
Die komt seer fel aendringen,
Ziet eens hoe sy even Nar
Achter malkander wringen,
Elck een swiert en sweyt so heen,
En de Nar gaet lustigh treen,
Komt rammelend aenstoten
Op wackre styve kote.

2 *Fobert* draeyt met *Trijn* op 't Ys,
Met nieuw fatsoen van Kleeren,
Elck pocht om de beste prijs
De Paerden te trotseren:
Nar, nar, nar, soo roeptmen daer,
Schicken vast de baen heel klaer,
Men doet sijn best in 't ryen
Om lieff'lijck te bedyen.

3 Wie is maller, seyd' men dan,
De Rijer of de Trecker?
Dit spottende, seyd' meyd' of man,
En broense noch veel gecker,
Die sijn paert best is verciert,
Met de nar op 't weytste giert,
Die nar moetmen prijsen,
En veel eers bewijsen.

4 Dan op 't ys in schuyt of slee
Doen een omme-reysje,
't Is dan, Heerschop wilje mee
Met dat moije Meysje?
Soo het dan in als ghevalt,
Dan op 't aldersoetst gemalt:
Nar, nar, nar, wy kryten,
Met sonderlingh verwyten.

5 't Paertje brunst met groot gedruys,
Met opghesteken ooren,
Dan avont valt, elck spoet nae huys,
't Is jeughdigh om te hooren:
Nar, nar, nar, soo klinckt de bel
Heel soet past dit narren wel
Van weyts en steetse pronckers,
Gelijck of 't waren Ionckers.

6 Elck noch een bravade doet
Met heen en weer te draven,
Elck sijn lusten noch eens boet,
En laten 't Paertjen slaven:
Nar, nar, nar, soo is 't gerucht,
Met een dreunende gevlucht,
By ryers en by rysters,
By vryers en by vrysters.

7 Dan men malt, men jockt en speelt,
Met lachen en met kussen,
Menich soentjen men haest steelt
Om 't ry-loon te versussen,
Blyven nar, nar, tot het endt,
Iae syn gantsch'lijck afgemendt
Door 't loopen en door 't hyghen,
Als sy maer soentjes kryghen.

8 's Avonds by de lichte Maen
Moet noch 't Paertjen trecken,
Maecken soo de straet ruym-baen
't Is al om lusts verwecken,
En 't luyt al, nar uyt, nar in,
Om een hant vol kleyn gewin
't Narretjen men gaet jaghen
Om 't Meysjen te behaghen.

PRINCE.

9 Prins, soo geck'lijck niet bemindt
Dat ghy u laet vervoeren
Van het eunjer wulpse Kindt,
Wilt u lusten snoeren:
Nar, nar, nar, soo sturfje dan,
Houdje lustich as een man,
Neemt gheen Paert met bellen,
Soo salmen u niet quellen.

Amoureus-Liedt,

Stemme: Balletti d'Alckmaer, Of, *Amaril, die door u soet gelaet, &c.*

Eght, mijn Lief, mijn Laura, mijn Bruydt, mijn uytverkoren Engel,
Waerom dat ghy ſucht met droeffelijck getreur? Daer ghy ſiet,
bemerckt (helacy!)wel het vriendelijck gehengel, Dat ick 's avonts doe voor u geſloten
deur, En ghy let doch niet, op u Tyter, ſiet, Weynigh Min ghy met weer-minne biet.

SEght, mijn Lief, mijn Laura, mijn Bruydt, mijn uytverkoren Engel,
Waerom dat ghy sucht met droeffelijck getreur?
Daer ghy siet, bemerckt (helacy!) wel het vriendelijck gehengel,
Dat ick 's avonts doe voor u gesloten deur,
En ghy let doch niet,
op u Tyter, siet,
Weynigh Min ghy met weer-minne biet.

2 Ghy hebt noyt bevonden eenighsins beveynsd' en snoode reden,
Als veel Minnaers doen in 't vryen van haer Lief:
Isser wel een Lievert in u hart, die u meer heeft gebeden?
En het binnenst' kent, door 't schryven van een brief,
Wat woud' ghy noch meer?
'k Sagh nae deught en eer,
En het selfd' versocht ghy met begeer.

3 Is u ziel verhart als yser, stael, dat nimmer schijnt te breken?
Soo is al de gangh verloren 't geen ick draef,
Ghy komt my met u vergifte tongh so onbevoelijkc steken,
Ick, die volghden steets 't gebodt van u, als Slaef:
O te wreede Vrouw!
Gedenckt aen u Trouw
Die ghy swoert, die ick u valsch'lijck houw.

4 Zijt hiermee vernoeght, laet u begeer ten vollen eens versaden,
't Zy ick leef of sterf, de wroegingh 't harte quelt,
Want ick moet my teghens danck en wil in natte tranen baden,
Dat weerliefd' verhuyst, daer sy vast waer gestelt:
Ghy verwerpt mijn reen,
Dies u Iae wert Neen,
't Vry beklaeght, eylacy! met geween.

5 Tyter moet noyt aessem in sijn borst ontfangen vanden Hemel,
So hy niet volhart in waer' oprechte Min,
Maer u ziel sal knaghen met veel pijn, en innerlijck gewemel,
Tot dat ghy af-keert van dees verwarde sin:
Want ghy na mijn doot
Sult beklaghen groot
Het verlies, 't geen ghy door Min genoot.

Droom-Liedt eens Minnaers,

Stemme: Het daghet uyt den Oosten.

IN 't diepste van myn dromen,
Soo dochtme dat ick sach
Een Lecker tot my komen,
Doch maeckten gheen gewach,
Het stelde nae mijn wese
Strackx sijn pesen.

2 Mijn koetsje vloogh hy over,
Hy waende dat ick sliep,
Och! docht ick, guytsche rover,
Hoe wel ick 't niet en riep,
Hy swierde gins en weder
Op en neder.

3 Hy gingh in 't achter-hoeckjen
By 't groen gardyntjen staen,
Hy kreech soo menigh vloeckjen,
Doch t'zieltjen was belaen:
'k Swoer by sijn moeders banden
Dat mijn handen

4 Hem mochten eens vermannen,
Ick sou dat kleyne Wicht
Sijn boochjen haest ontspannen,
En breecken sijnen schicht,
Dat hy om pijns vernuwen
My sou schuwen.

5 Sijn vleugeltjens die bloncken,
Vergult op vreemde aert,
Het worde soo broo-droncken,
't Heeft veel onrust gebaert,
Dat ick eerst nae het swetsen
Voelden 't quetsen.

6 De borst waer my inwendigh
Niet anders als een gloet,
Doe schaterend' 't behendigh,
Vloogh wegh, en riep: o bloet!
Wilt ghy mijn noch wat tarten?
Voelt u smarten.

7 De Vaeck verliet mijn Ooghen,
Mijn kamer ick besocht,
Ick vond my recht bedroghen,
Maer niet in 't gheen gewrocht
Was, in mijn borst gedreven
En gegeven.

8 'k En docht noyt om het minnen,
'k En dacht aen geen verdriet,
'k En kon het niet versinnen
Waerom dit was geschiet?
Doch 't ooghje gluurlijck ooghde,
Vaerdigh pooghde

9 Te lieven een Iuffrouwe,
Nae 't schynen een Goddin,
Ick kreegh voor druck en rouwe
Een Meysjen nae mijn sin,
Die ick sal eeuwich dienen,
't Hart verlienen.

10 *Cupido,* niet ghedencken
Wilt mijn schempich verwijt,
'k Sal u offrande schencken
Heel kostlijck; als de tijt
My geeft eenich beheering
In regeering.

Amoureus Liedt,

Stemme: Van d'Engelse Schoenlapper.

IN 't koutste vande nachten kout
Cupido my verraste:
Sijn pijltjens bloncken als een gout,
Waer hy myn mee aentaste,
Sijn vleugels hy verhief seer hoogh,
En schoot soo vlytich met sijn schicht
Dit eunjer Wicht,
Dats' in het hartjen vloogh.

2 Doe hy syn wil nu had volbrocht,
Wat stond' my te beginnen?
Ick scheen verwondert, soo my docht,
Ick most, al wod 'k niet, minnen:
Hy wroeten dieper langs en meer
Inwendich in het banghe bloet,
O droefheyt soet!
Ick merckten sijn begeer.

3 Hy bleef daer soo gebonden vast
Met sulcke vreemde kuren,
Ach Hemel wat een overlast!
Van pijn cost ick nau duren,
De borst die reutelde door dwangh,
Vermits doe yse soo besloot
Dit Guytjen snoot,
't Gingh al sijn ouwe gangh.

4 De lucht en wou noch uyt, noch in,
Voor ick hem most beloven
Te draghen haer soo trouwe Min,
Die ick eer had' verschoven:
Het leven ick niet graeg'lijck liet,
Beloft' ick deed met diere eed,
Maer, ach! te wreed
Viel my toe dit verdriet.

5 De banden wierden soo ver-eent,
De doot die kon ons scheyden,
Ick liefde wel, maer bleef versteent,
Gheen Min quam tusschen beyden:
Had my dit Wicht gheen pijn gedaen
Ick soud' nae haer niet ommesien,
Maer vluchtich vlien
Dit trouwen ongheraen.

6 Die Mint, o Prins!, legt eerst u sin
Eer 't spruytjen kan vergroten,
Niet blind'lings toe gaet in 't begin,
't En teelt gheen liefdens loten,
Vraegt nae gheen vleijeryen seer,
Soo sult ghy vry sijn van 't ghequel
Van dese hel;
Neemt aen eens Minnaers leer.

Beklagh eens Harder, over 't af-sterven syns Harderin.

Stemme: La Bergere.

O Ware Voedster van myn Jeugt*!*
Wiens groote deugt,
Wiens gaven blincken als de Zon,
O velt-Goddinne*!*
O Harderinne*!*
Die overwon.

2 Mijn hart, mijn ziel, en al 't gemoet,
Noyt tegenspoet
Genaeckten my in 't luwe dal,
Daer ick met lusten
Soo vaeck gingh rusten,
O eenighst' al*!*

3 De Goden schenen selfs verblijt,
Dat doe ter tijt
Wy Min met Min strengelden soet,
Soo d'een als d'ander,
Al door malkander
In overvloet.

4 De doot gescheyden heeft ons Twee,
Ey my! o wee!
Verdoolt loop ick door Bosch en Wout,
Dat selfs de Dieren
Schricken voort gieren
Myns stem verflout.

5 Ick woel, ick draef, ick run, ick jaegh,
Al even-staegh,
En gae vaeck sitten op u graf,
Bedouwt met tranen,
En moet vermanen
Wat jonst ghy gaf.

6 Wel eer doen ick de aerd' opgroef,
V tot behoef,
En stack het spaetjen in het zand,
Het druckigh lyden,
Voor 't lief verblyden,
Nam d'overhand.

7 Leght daer, dacht ick, o lieve Licht!
V sy ghesticht
Een Marmer-Tomb, voor trouwe min,
Voor alle pijnen,
Voor al het quijnen,
O Harderin!

8 Boomen en beeckjens vrylijck tuyght:
Het wilde ruyght
Betreden is vaeck van mijn hart,
Met lieffelijck kosen,
Met minnelijck blosen,
Met blye smart.

9 Rust daer, ey rust, verkoren vrouw!,
Kond ghy mijn rouw
Be-ooghen eens, dan soud' ghy sien,
Hoe in het leven
Ick nu moet sweven,
Troost'loos allien.

Amoureus Lied,

Stemme: Brande Mauritius. Ofte: Ghy Vryers jongh van Iaren, &c.

EN weet niet wat mijn sinnen
So een-rinstigh beminnen,
Want ick loop en draef

als dol vergeckt/ Doo? wegen en doo? ſtraten/ En ſoeck tot mijnder baten/ Een die ziel en hart na
haer eens treckt/ Soo ſal 't verdriet/ dat ick moet lyden/ Endighen ſeer haeſt / en 't fel beſtryden/
Draven/ jaghen/ droef/ ſal ick dan myden/ Aers mijn leven/ moet ick ſweven in ellendt.

als dol vergeckt,
Door wegen en door straten,
En soeck tot mijnder baten,
Een die ziel en hart na haer eens treckt,
Soo sal 't verdriet, dat ick moet lyden,
Endighen seer haest, en 't fel bestryden,
Draven, jaghen, droef, sal ick dan myden,
Aers mijn leven, moet ick sweven in ellendt.

2 Meen ick door vele lusten
Mijn ter neer te rusten,
Altijt is 't ghedacht breyn'loos ontroert,
Dan met phantasyen,
Dan met fel bestryen,
Endelingh de Min mijn eenichsins beboert,
Streck ick mijn uyt, so komt verheeren
My het kleyne Wicht, om pijns vermeeren,
't Is schrick en vrees, waer ick gae keeren,
Want de Goden, selver vloden, voor sijn schicht.

3 Maer so ick krijch den Bengel:
Ick sal hem met ghestrengel
Beteug'len sijn macht, met koorden stijf geboeyt,
'k Meen hy sal hem wachten
Voor Mins groote krachten,
't Schijnt hy maer 't voorneem begeckt, verfoeyt,
O arghe Guyt! u lieve voedster
Is een dieneres en trou behoedster,
Vande Liefd' en Min een ware toetster,
Maer, eylacy! 'k roep om gracy, sy niet hoort.

4 Neemt sy dan in genuchten
Mijn al te deerlijck-suchten?
Och! soo moet ick lyden een swaer ellent,
Al mijn lust en leven,
Sal my dan begeven,
Siet mijn zieltjen wort aem-tochtich afgement:
O min! hoe wreet sijn doch u plagen,
Ghy die mijn borst in 't binnenst komt knaghen,
Wie sou ick doch in 't minst yets klaghen?
Dan die 't Minnen kan verwinne*n* met haer kracht.

5 Ick sal vrou *Venus* dienen,
Wil sy mijn maer verlienen
Dat ick mach genieten dat schoone Beelt,
Ick sal haer kransjens vlechten,
Een outaer op doen rechten
Tot een offer, 't geen ick langh om heb gequeelt:
Weest doch gestilt, ick sal 't volbrengen,

Maer laet dese straf doch niet verlengen,
Ghy sult 't beloofde stracx gehengen,
Dan sal 't harte, van veel smarte, sijn bevrijt.

Dwang-Liedt van Cupido,

Stem: Laestmael gingh ick ter Iacht.

ONlangs sagh ick een Kindt
Snel vliegen met sijn vlercken,
Heen dryven op de windt
Met uytgenomen wercken,
't Had in sijn vuyst een wonder dingh,
't Geen swijmde vry wat sonderlingh,
Swijmde vry, &c.

2 Het dreyde gints en weer,
Ick was in eenigheden,
Ick stelde my ter neer,
En sprack met soete reden;
Wel lieve Wicht, hoe swiert, hoe sweyt
Ghy met soo wackre snelligheyt,
Met soo, &c.

3 Ten langhen lesten, siet,
't Quam dalen met sijn schichten,
My docht; hy had 't gebiet
Om Minnaers pyn te lichten,
Hy stelden vast sijn tuyghjen ree,
En mickte doe van liever lee,
Mickte doe, &c.

4 Ick sat, als heel beducht,
En docht: wat wil den Bengel?
Ick nam terstont de vlucht:
Maer hy, met veel gestrenghel,
Schoot sijn vergulde pyltjen, siet,
't Voor-loopen kost my baten niet,
Kost my baten, &c.

5 Ick bleef (eylaes!) gewond,
Het hart inwendigh woelden,
Ick keerde my terstond
Na hem, die op my doelde.
Wel wat is 't Schutter dat u schort?
Ghy doet myn hart en ziel te kort,
Myn hart en, &c.

6 Met reden hy bewees,
En toonden my sijn pylen:
D'een is van hoop en vrees,
En d'ander quetst somwylen.
Maer dese treffingh die u plaeght,
Dat's dat ghy minnen moet een Maeght,
Ghy minnen, &c.

7 Ick vraegh nae dwang noch recht,
Noch u gescherpte vlymen,
Wel, seyd' hy: lieve Knecht,
Ghy dicht veel soete Rymen,
So vande liefd', en van weer-min:
Maer noyt quam 't in u sotte sin,
Noyt quam, &c.

8 Ghy hebt veel Vryers loos
Getockelt tot het minnen,
Al waer 't ghy noch soo boos,
Ghy keunt my niet verslinnen.
Somma, sijn krachten werckten doe
Tot binnen in mijn hartjen toe,
Binnen in mijn, &c.

9 Ick die noyt eenigh lust
Had inde schoone Vrouwen,
So wierd mijn vreughd on-rust,
En most een Meysjen trouwen:
Ick vond dees band soo over-soet,
Dat ick hem noch bedancken moet,
Ick hem noch, &c.

10 Het Hemelden om hoogh,
En schaterde van vreughden,
So langh als ick sijn boogh
Kost sien, ick my verheughden,
Adieu, riep ick, ô God! seer groot,
Ghy zijt verlichter inde noot,
Zijt verlichter, &c.

Minnaers Klaegh-Liedt,

Stemme: Onder de Linde groen, &c.

CUpido, blinde God, waerom ontroert ghy 't hart
Met u scherp-gevlymde pijl?
Die soo treffend' is ter ijl
Dat het baert leyde smart?
V boogjen gau en snel, ontlaet hem van sijn last
Dat de Goden selver, siet,
Vlieden voor u strengh gebiet
Als moed'loos en vermast:
Schelmtje, diefjen, snoert u pees,
Tot ick 't minne-briefjen lees,
Soo 't my dan behaeght,
Vliet dan nae de Maeght,
Doet ontsteecken 't vyer
Op een vreemt manier
Aen die my deerlijck plaeght.

2 So ick in t lesen merck, maer een vermomde schijn
Sullen al de letters swart
Branden op de kolen hart
Indien ick dit bevijn:
Wa*n*t haer verwee*n*d' gelaet bekolde dick mijn geest
'k Liep onwetend' heen en weer,
Woedende dan op en neer,
Als een kranck-sinnich beest:
Boefjen magh 't van u gemoet
Datje d'overlast my doet?
Ick, u dienaer trouw,
Moet om dese Vrouw
Swieren als ontsindt,
Dwalen als een kindt
Met onghemeene rouw.

3 Gunt my de krachten eens o *Cyrce!* dat ick 't Wicht
Mach met spoock en toovery
Brengen eens in angst en ly,
En rooven soo sijn schicht:
Doch niet mijn vlercke*n* hout te wanckel als *Icaer,*
'k Sal my myden voor de son,
Soo ick my eens wreecken kon:
Ick boud' u een Altaer,
Datmen segghen sou, dat ick
Was *Cupidoos* grootste schrick,
'k Sie door 't smeecken veel
Ick gheen rust en teel,
Maer heur groote kracht
Hy in 't minste acht,
Hy tuylt met mijn ghequeel.

4 Wel ben ick dan vergeckt? Ick vrees hem niet een mijt,
Komt ghy Gode plager, komt,
Op u wetentheyd vry bromt,
Men weet wie dat ghy sijt,
V moeder maeckte*n* niet, noch had geen meerder pijn
Om *Adonis* (o te wreet!
Doe hem 't wilde swijn verbeet)
Ten gh'lijckt niet by de mijn.
Immers was 't u loos opset
Dat ghy uwe moer in 't net
Brocht, in Mins ghenot:
O ghy kleyne Rot!
Hoe snel datmen schuwt,
Ons pijn meer vernuwt,
Ghy gaet jou ouwe tret.

5 Wat sal ick doen (eylaes!) 't versoeck can baten niet,
Cyrces konst en *Venus* macht
Hebben beyde geene kracht:
Dus teelt de min verdriet,
Moet ick dan onder 't jock, nu lyden tegenspoet?
Ick en heb dit noyt verdient,
'k Meen ick was zijn beste vrient,
Doch 't breeckt my op als roet:

Komt voorts Bengel, u wat haest,
Neemt u pijl, en woelt, jae raest
In mijn teere borst,
Daer u ziel nae dorst:
Blaeckert daer mijn ziel
Al met groot verniel,
Want gh' hier u selfs me aest.

Woedende Minnaer,

Stemme: Venus Goddinne.

WReed sijn de banden,
Wreedt is de pees, die barst van d'harde boogh,
Wreedt zijn de handen,
Wreed is de Maeght, waer in ick vaeck be-oogh
Een vlam, welck nam
Haest wegh mijn vryigheydt:
Ey, wat last en pijn my wert bereyt,
Sal ick my dan van haer wreken?
Neen, bedenckt u Minnaer, houd,
Siet ghy niet dat ghy doch boud
Maer op schijn-minnens treken?

2 Ach! 't is wel wonder
Dat valsch bedrogh kan schuylen inde geen,
Die als een donder
En blixem snel, door-vlieght mijn macke leen:
O Maeght, ghy saeght
Mijn min vroom en op-recht,
Die so menigh kransjen heeft gevlecht:
Dat waer al om 't hooft te cieren,
Doch de aengheboden dienst
Loont te starf op 't onverdienst,
Dat door vreemde Mins manieren?

3 Wat ist gevoelen?
Ben ick van macht, (eylaes!) niet uws gelijck?
Wat wilt ghy doelen
Op 's werelts goet? ick ben van leden rijck:
Daer hy, dien ghy
Als my, veel liever mint,
Al u steunsel is maer lichte windt:
Doch de tyden 't alles leeren,
G' houd een Minnaer op den tuyl,
Kiest een broetse geck en uyl,
Dit om yder te braveren.

4 Vaert voort, o vrouwe!
Het blinde Wicht dat woelt in uwe ziel,
Is dit u trouwe?
Is dit u woort? dat my so wel geviel?
O schoon, wat loon
Gheniet ick voor mijn doot?
Doch ghy selver lijd' noch meerder noot,
Leeft in vreught met d' oude gryser:
Maer te met u eensjens voeght,
Hoe ghy aen sijn min genoeght,
Die u hier valt een af-wyser.

5 Soo sal mijn leven,
Soo sal mijn ziel ontlast sijn van 't beswaer,

So sal noch sweven
Mijn bleecke schim voor u met strengh gebaer,
Oock sal, 't geschal
Van u schijn-deughden veel,
Hem verspreyden haest door 's werelts deel,
Ha verwoede Tigerinne!
Die u dienaer was en vrient,
Heb ick dit wel oyt verdient?
Is dit voor mijn trouwe Minne?

Vervolgh van Minne,

Stemme: Onlangs geleden. Of, O Angenietje! &c.

GIns in 't Bosschagie, waer een vryagie
Eens Harders Harderin,
In waer en kuyssche Min:
Sy vryden soo soetjens, haer wackere voetjens
Die swierden door het gras
Soo aerdigh en soo ras,
Soo gerstich door den douw, dat al het kruyt
Verheughden door 't sien,
Door 't boerten en 't vlien,
Van dees verweende bruydt.

2 Wat sijn doch de Minners, als sy geen Verwinners
En sijn van 't Meysjen eel?
Hoe soet dat vaeck 't gespeel
By avont in 't doncker, soo maeckten de Ioncker,
In 't lest het maer is wint:
Dit doet vrou *Venus* kint:
Ick hoorden al 't geheym heurs beyder hart,
Heur lust en verdriet,
Heur rust, en 't geniet
Van bittre soete smart.

3 Ick klam op de bomen, ick quam aen met schromen,
Ick sach van verr' in 't groen
Wat datter was te doen,
Sittende neder, het Maegtje teder
Gaf hem soo menich woort
't Gheen 's Minnaers ziel vermoort.
Somma, dit Herder-kint waer wel te vreen,
Hy gafse een kus,
Ey riepse: sus, sus,
Wat leyd' me doch op myn leen?

4 Nymph, hier u Harder, en sorgt niet varder,
De eer ick noyt misdee,
Doen ick by *Galathee*
Soo dick gingh paren, so vaeck vergaren
Gaeft schoon gelegentheyt,
Ghy bint te brave Meyt!
Maer soo u Moeder ons met wil ver-eent,
Dan salder myn lust
In all's sijn geblust,
Soo d'Hemel het maer verleent.

5 Sy traden te samen, tot dat sy quamen
By 't ruyssend' Beeckjen klaer,
En soetjens volgd' ick naer
Haer Schapen en Rammen, by d'Elfen-stammen
Die d'wegh schier sijn gemist,
Hebben haer dorst gheslist,

Hoe menigh duysent kusjens stalen sy
Soo van malkaer,
Dan d'een, dan d'aer,
Door soetelijck gevry.

6 Den avont quam vallen, de beestjens te stallen
Sy dat bevonden best,
Ick vluchten op het lest,
In 't loopen 'k noch hoorden, recht dese woorden:
Dat sy sou sijn de Bruydt
So haest de May ontsluyt:
Al barvoets singende soetjens hant aen hant
Een Lietjen van toon,
Soo net en so schoon,
Al langes de water-kant.

Herder-Liedt, door vluchtingh sijn Beminde.

Stem: Ach Moorderesse! Straffe Harderinne, &c.

ACh Harderinne!
Soete lieve Maeght,
Vlucht soo schuwlijck niet in 't wout,
Gunt doch weer-Minne
Indien 't u behaeght,
Is 't gevoelen nu gantsch verkout?
Ghy komt u Harder aen,
Te deerelijck verslaen,
Beswaert hem met veel doots pynen:
Is u hartje soo verhart,
Dat ghy vreught neemt in mijn smart?
Want ick troosteloos moet verdwynen.

2 Stilt doch u vluchten,
Stilt doch u gangh,
Siet hoe dat ick aem-tochtigh hijgh,
Siet op mijn suchten,
Die mijn maken bangh,
Want ghy voert eenen wreeden krijgh:
Dies ick nu roep de doot,
In dit lyden groot,
Dat hy mijn mijn leven endet:
Want u strafheyd geeft een loon,
Dat ick sterve duysend doon,
Ach! ghy u te afkeerigh wendet,

3 Wat sal 't u baten,
Als ghy dit lijf
Stadigh beult hoe langhs en meer?
Of streckt te praten
Tot een tijt-verdrijf?
Sal 't niet nemen eens een keer?
Hoe kan u wesen soet,
Een bitterlijcke groet
Doch aen u Hardertjen geven?
Die u dient in ware deught,
En schept alleen sijn geneught,
In u wel bevalligh leven.

4 Ach groene boomen!
Draeght kennis van
Al 't geen dat hier nu is geschiet,
Beeckjens en stroomen
Ghetuyghet dan
Van mijn jammer en groot verdriet,
Dat dese schoone Maeght,
Een Harder soo plaeght
Onbevoelijck, en sonder reden,
Och! heur hartje blijft versteent,
Om ick wensch te zijn vereent,

Door veel smekende gebeden.

5 Of ick koom klaegh,
Of mynen stem
Staeg' door-galmt de bosjens maer,
Of ick gae knaghen,
't En heeft gheen klem,
'k Suchte (lacy!) soo voor als naer,
Want dese Harderin,
En heeft niet inde sin
My veel jonste aen te bieden:
Want de telgjens groot en breet,
Tuygen wel van al dit leet,
't Geen een yeder met angst sou vlieden.

6 Onder de Linden
Daer wy menighmael
Vreughdigh waren, door lust vergaert,
Daer men mocht vinden
De soete Nachtegael,
Ick met dese Nymph vermaert,
Hebben ons namen vast,
Ghesneden in een bast,
In 't midden vande bosschagie,
Daer de traentjens op dat pas
Vielen neder in het gras,
In 't sluyten van onse vryagie.

7 O wreede Vrouwe!
Al u woorden vals
Sijn te loosselijck nu verdooft,
Acht ghy geen trouwe?
Haelt ghy in u hals
Al 't geen dat ghy my hebt belooft?
Nu sie ick 't is maer wint,
Gelijckmen ondervint,
Ongestadigh zijn 's vrouws gedachten,
Want haer lieve wesen soet,
Doet bewegen een gemoet,
Maer in 't endt pijnlijck verkrachten.

8 Vaert wel, Princesse,
Leeft langh ghesont,
Maer gedachtigh sijt dit vermaen,
Dan denckt, Vooghdesse,
Aen het strengh verbont,
't Geen door Eeden ghy hebt gedaen:
V lieve schaepjens al,
Verstroyen in dit dal,
Om dat ghy u Harder wilt schuwen,
Drijft u beestjens stadt-waerts in,
't Geen u geven sal gewin,
Doch 't voorgaende noch meer vernuwen.

Amoureus-Liedt,

Stem: Si tanto gratiosa.

ROem-waerdighe Iuffrouwe, Die, laes! mijn ziel inwendigh houd bevangen,
Voor d'eenighst' ick u houwe, By u te zijn heeft 't harte groot verlangen:
V Slaef, u Knecht, blijf ick oprecht, Van al mijn leyde leven, Soete Vriendinne, Ick u niet uyt de
sinne Kan begeven.

ROem-waerdighe Iuffrouwe,
Die, laes! mijn ziel inwendigh houd bevangen,
Voor d'eenighst' ick u houwe,
By u te zijn heeft 't harte groot verlangen:
V Slaef, u Knecht,
blijf ick oprecht,
Van al mijn leyde leven,
Soete vriendinne,
Ick u niet uyt de sinne
Kan begeven.

2 Wat is 't my wel een vreughde,
Als ick ghedenck, de soete lieve woorden,
V goddelijcke deughden,
V blonde glans meer jonsten toe-behoorden
Dan ick bewees,
Door dien dat rees
Seer sware Phantasyen
Goddin gepresen,
Nae droefheyt, so wy lesen,
Comt verblyen.

3 Ay laetse labbigh praten,
Laet haer lust, ten vollen eens uyt-boeten,
Sy mogen u nu haten,
Maer in het lest u 't eynde sal versoeten,
Indien dat ghy
Mijn vryery
In 't minste wilt erbarmen:
Want ick hoop heden,
Dat ghy mijn trouw-heyts beden
Sult om-armen.

4 't Waer (lacy!) wel te wenschen
Dat u ziel waer gelijck het mijn in 't branden,
O over-koude menschen!
Die geen gevoel van minnelijcke banden
Draeght in u borst,
Waer na dat dorst
Een Minnent-harte vyerigh:
Ach over-schoone!
'k Verhope u te loone
Goedertierigh.

5 Als Liefs elkander lieven
Door ware min, niet met beveynsde treken,
Wat sijnder Minne-brieven,
Vaeck menighmael aen u, o Lief gebleken:
En 't gheen daer in
Stond', was de sin
't Oprecht gemoet waerachtigh:
Daerom, Vooghdesse,
Sijt dees mijn droeve lesse
Doch indachtigh.

6 O Son!, o Licht! o waerde
Hemelsche pronck! wegh wereltlijcke dingen,
Geluckigh die u baerde,
Noch meer gelucks heeft hy sonderlingen,
Die u ten deel,
Na Gods beveel,
Door d'Echte mach gewerden,
Want liefs ver-eenen,
Sal na mijn rechte meenen
Hier volherden.

Liedt,

Stemme: Iaques, Iaques.

LAetst in 't kriecken vande daghen
Teegh ick met een soete lust,
Met mijn Harderin uyt jaghen,
De liefde brack doe onse rust:
Iager, Iager, seyd' sy, lieve Iager,
Weest doch met dit Wild' gesust.

2 Langhs de klare waterstroomen
Weyden wy doe hant aen hant,
Soetjens by de wil'ge boomen,
Aende luwe waterkant,
Iager, Iager, wat is 't soet te Iagen
In het heuvligh duyne-sant.

3 Des dauws silv're drup'len dropen
Nevens 's Iagers soet ghevry,
Voorst soo scheen den Hemel open,
Ick dochte, dit lijckt wel spoockery,
Iager, Iager, riep ick, lieve Jager,
Door schrick schuyl ick dichter by.

4 Hoe wy meerder ons vervaerden
Over 't onverwacht ghesicht,
Hoe de Goden meer op aerden
Schenen neer te dalen licht:
Iager, Iager, riep ick, lieve Iager,
Wachtje voor het Guytjes schicht.

5 Niet had ick dees gulle woorden
Haest ghe-endight, of de troon
Stont in 't sien, soo stijf met koorden,
't Was fijn gout, o 't was te schoon!
Iager, Iager, soet lieve Iagher,
Dees eer ben ick ongewoon.

6 Sus, riep d'Iager, wilt wat stillen,
En besadight jou gemoet,
Wat sel dit beduyen willen?
Iupijn toont hem als verwoet:
Iager, Iager, och mijn lieve Iager,
Och! hoe koockt mijn warme bloet.

7 Dit voor ons in als verschenen,
Wy ons doe verstouten wat
Daer te treden, maer verdwenen
Is dees kostelijcke Schat:
Iager, Iager, wel mijn lieve Iager,
Wat voor toovery is dat?

8 Siet de Iager nam sijn honden

Met veel kromme-sprongen weyts,
Heeftse t'samen vast gebonden,
Wacker aen sijn styve leyts:
Iager, Iager, sacht, mijn lieve Iager,
Ghy doet veel te veel bescheyts.

9 Nae dit langh en jachtigh draven
Hebben wy ten lesten, siet,
Ghekomen in behouwe haven,
Vertelde wat ons waer geschiet:
Iager, Iager, sprack ick, lieve Iager,
Wat is 't oock een soet verdriet!

10 Of u Prins dees tooveryen
Oock ontmoeten in dit dal,
Wilt van 't spreecken u doch myen,
Anders heeft het slot, noch val:
Iager, Iager, seyd ick, lieve Iager,
'k Ben 't die by u rusten sal.

Siet eens dit Meysjen soet, op 't Schouwtjen staet te trachten,
Te vvinnen kleyne vvinst, tot hulp' des vreemde Man:
Soo is het met de Min, men moet den tijt verwachten,
Den Meyt van lieverlee, doen goet genoeghen an.

[In lieve Meyens tyden, quam ick over-treen]

Stemme: Om Ialousy te schuwen, wilt ghy weten hoe, &c.

IN lieve Meyens tyden, quam ick over-treen
De Paetjens daer ter syden, my ter haest verscheen
Een Dier, een soete Dier, een Meysjen fris en vaerdigh,
'k Groeten haer goedertier, beleefdelijck en aerdigh.
2 Mijn lichaem waer beladen, met een sware vracht,
Wy na het Schouwtjen traden, daer ick wel sloegh acht;
Dat dees te wackre Meydt, haer Schouwtjen los ging maken,
Tot mijn dienst stond' bereydt, om over wegh te raken.
3 Haer vloeyend' soete reden, mijn hart heeft verbaest,
Haer wel-getoyde leden, vlogen vluchtigh haest,
Traden soo inde Schouw, geladen met mijn Paerden,
Waer over dese Vrouw, hadd' sin in jong-gejaerden.
4 Somma, de woordjens groeyden, door de soete Min,
Haer wangetjens die bloeyden, 't scheen recht een Goddin:
Door al dit lief gevry, setten wy het aen lande,
S'haer voeghden dichter by, gebonden door Mins banden.

5 De vracht wou icker geven, sy 't so niet verstont,
Sy wenschten wel haer leven, dat haer was gejont
Te woelen so met lust, te reysen mee in vreughden,
Wy hebben wat gerust, daer 't loofjen in verjeughden.
6 Door dit getockel soetjens, word' sy so verblindt,
Iuyst slibberde haer voetjens, van die dwarrel-windt:
Ick was, ick weet niet hoe, ten hooghsten opgenomen,
Hoe wee was haer te moe, sy hygende met schromen,
7 Seyd', holla! laet dat mallen, Soetert, stil, ey stil,
'k Ben onverhoets gevallen, 'k docht; 't is met u wil:
Mijn wel-gevleyde tongh, haer hartje so bekoorde,
So dattet noch aengongh, en deed' haer als 't behoorde.
8 De Beemtjes en de Linden, schenen selfs verblijt,
Ick gingh mijn tuyghjen binden, om te doen mijn vlijt,
*Dat ick mijn vracht en pack, ten dierst mocht gaen bestede*n
Doe 't soete Meysjen sprack, ick gae met u in vreden.
9 Sy liet haer Schouwtjen dryven, bracht so veel te weeg
Dat ick by haer most blyven, sy mijn jonst verkreeg,
Trouwden so met begeer, en leefden lang te samen,
Tot dat den Hemel weer, ons van malkander namen.

Venus-Gunst, Stem: Orangee.

Ees nacht voorleen ick lagh, Waer dat mijn oogh eens ſagh, De ſnel-
gevlerckte jonge Guyt, En ſtack ſijn bientjen achter uyt, 't My groeten,
ontmoeten, En ſpand' ſijn boogh, So ſchutterlijck met kracht: In 't doncker, 't geſloncker,
Dat in mijn ziel veel Minne-kuren wracht.

DEes nacht voorleen ick lagh,
Waer dat mijn oogh eens sagh,
De snelgevlerckte jonge Guyt,
En stack sijn bientje achter uyt,
't My groeten, ontmoeten,
En spand' sijn boogh,
So schutterlijck met kracht:
In 't doncker, 't gefloncker,
Dat in mijn ziel veel Minne-kuren wracht.

2 Ick raesde vande vlam,
Doch onversiens soo quam
Sijn Moeder met haer duyfjens teer
Haest dalen vanden Hemel neer,
Sy suchten, 'k wou vluchten,
'k Was heel verbaest,
Door sonderlinghe pijn,
Riep; Minner, Verwinner
Sult ghy (loopt niet) van u Princesse sijn.

3 'k Vermande my seer stout,
En sprack; hoe menighfout
Heb ick, Goddin, u aen-gebeen,
Met over-droef en naer geween!
Den Lecker, den Trecker
Stont vast en loegh,
Met over-groot geluyt,
Ghy Vryer, ghy Stryer,
U lief, u hart, met u sal sijn de Bruyt.

4 Wel, seyd' ick, God der Min,
Wie heeft u inden sin
Gebrocht van liefd' en vryery,
't Geen eenighsins soud raken my?
Geruchten noyt vluchten
In eenigh mont:
Maer bleef by haer en mijn:
't Is wonder, dat onder
U wesen schuylt een bitter-soet fenijn.

5 Ten langhen lesten, siet,
Ick volghden sijn gebiet,
En sprack het Meysjen noch eens aen:
Terstont heeft sy 't met my bestaen,
De kuren, de gluren,
Die hy bedreef
Van vrolijckheyt en vreught,
Van singhen, van springhen,
Om ons Versaem, geschiet met soet geneught,

Geselschaps Ver-eeningh,

Stem: De May die komt ons by, &c.

EEn Dochter wel ter sneegh, die kreegh
Geselschap langs de Beemtjens inde way,
Een Knechtjen onbekent, die went
Sijn gang na haer, 't was midde*n* in de May;
Hy groetense bequaem,
En vraeghden na haer naem,
Sy 't willigh seyden, en maeckt' haer bekent,
Voorts gingense heen, Al koutende treen
Nae 't eerste Convent.

2 Daer komend' heeft geseyt, de Meyt:
Ey Vryer komt, en geeft een Soodjen Vis.
Hy was terstond geriet, ontbiet
De Waerd, en seyd': ey komt, en deckt den Dis.
Het werde so beschickt.
Het Meysjen dat verquickt
Hoe langs hoe meer na dese quant,
Sy sagh hem vast aen, En deed' hem vermaen,
O vreemt verstant!

3 De Vis die wiert geschaft, maer saft
Het Meysje docht: nu heb ick rechte reen,
Te jocken, boerten, vry, seer bly,
Want wy sijn hier geueughelijck alleen,
Hy sprack: mijn lieve Dier,
Ey maeckt doch wel goet cier,
Ick sal 't betalen, stil weest gerust,
Betaeltet mijn weer, Het is mijn begeer,
En graghe lust.

4 Het Meysjen was niet gram, maer nam
Een roemer Wijns, en heeftet hem gebrocht,

Hy doe op sulcken voet, seer goet
Bedanckten haer, 't was 't gene dat hy socht:
Men sloot de Camer toe,
Hoe wee was haer te moe,
Hy vlydese neer, doch met haer wil,
Betaelden 't terstont, Goet Zeeuws, en goet ront,
Doch saft ende stil.

5 Doe dit knap-handigh waer, so klaer,
Sy hemelden drae het poppe-goet aen een sy
Het Dochtertjen sprack: o Borst, my dorst,
Wel asje wilt, so komt my weder by,
't Gelagh van beyde tween
Betaeldens' onder een:
Versadight waren sy van 't spel,
Het isser so soet, Het doetme noch goet,
't Bekomtme soo wel.

6 Sy gingen wand'len rat, nae Stadt,
Daer na sy kennis soude maken meer:
Elck nam sijn wijck te recht, de Knecht
Wel had' verstaen, dat hy sou komen weer,
De Poort waer open noch,
Hy sonder toeven doch
Nam soo sijn wegh tot binnen 't stee:
Noyt had hy geweest,
Op sulcken Feest,
In stille vree.

Winter-Liedt.

Stemme: Vanden Ouden Grijn.

HEt Ooste-wijntje dat weyd' soo guur en kout,
De Vries komt te velt, vrymoedigh en stout,
Geborstweert stijf, al 't gantsche lijf
Kloeck'lijck gemant,
Wil soo houden, schijnt hier, d' overhant.

2 Hy komt hier tref'lijck wacker in-getreen,
Door het heele land in dorp en ste'en,
In sulck ontsagh, dat nacht en dagh
Men blaest en kreunt,
't Valt te krancken troost, die op hem steunt.

3 Vryers en Vrysters schuurt hem toch de huyt,
Dat hy mach ritzen te lande uyt:
Sijn dwangh is groot, noch meerder noot
Kan hy ons doen
Door het willen van sijn Machtigh rantsoen.

4 In Huysen en Koocken speelt hy vaeck de meest',

Voor sulcken Vries is men seer bevreest,
Men brant, men stoockt, men smoockt, men koockt,
Tot sijner eer,
Vriesjen blijft wegh, en komt niet weer.

5 Ghy hout de wat'ren so besloten vast,
En doet u Moertje de swaerste overlast,
Ghy zijt te koel, geeft wel gevoel
Aen menigh man,
Die u strafheyt in 't minste lyden kan.

6 Schepen en schuyten ghy de vaert belet,
En doetse slapen op 't luye bedt,
Ghy Heere zijt, in dese tijdt
Seer machtigh rijck:
Niemant op der aerd' en is uws gelijck.

7 Arghe Vriesjen! treckt doch veer van hier,
Komt laet ons voor 't lest eens maken goet cier,
Nu avous dan, een volle kan,
Tot dattet stuyt,
Doet my nu bescheyt, en tijt te lande uyt:

Granidas klaegelijcke begeeringh.

Stemme: Abra die te boven gaet.

WOel'ge Vee, o dartel gediert!
V besadigt, knaut met rusten het grasjen groen,
Dit 's mijn bee: niet schuweloos swiert,
'k Soeck u Harder, 'k mis d'Hoeder, die mijn ziel kan voen:
Springht vry van vreugden, 't soetste beminnen
Heeft *Daïph'lo*, siet, verkregen van my,
Schatert en oock lacht:
't Is te onverwacht,
't Hert niemandt kon winnen,
Door giften, of gaven, of eenigh gevry.

2 'k Vraegh na Croon, na scepter, of gout,
Noch na Princen, ja Heeren, noch Ridders, hoe eel,
't Soet gewoon *Granida* verstont,
Weytse Throonen ick verlate, 'k kies d'Beemtjens veel:
Waer is mijn Harder, mijn waerst' uytgelesen?
Aerdigh van leden, wacker besneen,
'k Sie daer in het wout
Yets 't geen hem verstout:
Ach! 't is niets in 't wesen,
't Is maer 't bewegen van 't bosjen alleen.

3 Harders-kint, die dick overwon
Al mijn sinnen, ghedachten, roem van 's Prinsens macht,
Niet versint, siet hier is u Son!
Siet hier vint ghy u leven, die u dient en acht,
De koele dranck uyt 't schulpjen vaerdigh,
Daer me so slisten ghy d'heete brant,
Met veel dienstbaerheyt
Ghy doe waert bereyt,
Bewees mijn eerwaerdigh,
Een willige dienst en onderstant.

4 Wegh ghevley, ick trecke van hier,
Daer ick vredigh en oock eensaem met mijn Harder woon,
'd Herd'rins rey, 't soet getierelier
Hooren 't singen vande beestjens, geestig van toon,
Daer 't weeligh Hof swemt in onrusten
Liever: so werter een Coninghs kint
Voor 't prachtigh gesin,
Een slecht Harderin,
En in 't Wout te verlusten,
Daïph'lo siet mijn zieltjen verwint.

5 Vader out, ick vluchte nu wegh
Met mijn Harder, met mijn schoone verkoren deel,
'k My verstout, 'k en acht u gesegh,
't Herder kleetjen, is m' liever als 't kostel fluweel,
Wacht my, wacht vry met open narmen,
't Verwonnen tot u komt jachtigh vlien,

Daïph'lo, heus van aert,
G'luckighlijck gebaert,
Ick koom u verwarmen,
Dan sal het ongesien recht geschien.

't Loon van Cupido.

Stemme: Om een die ick bemin, &c.

SOo langh ick aessem voer
Inwendigh binnen,
So langh kan ick mijn Moer
Nimmer beminnen,
Om datse my qua*n*suys so op ging stom'len,
Dan d'eene Meyt, of d'aer,
En maeckten 't baentjen klaer
Gut, hoorden 't eens mijn Vaer,
Hoe sou hy rom'len?

2 Nu, waer dat ick mach sijn
't En wil niet focken,
Kom ick by den Chirgijn,
Die seyt: 't sijn pocken,
't Is al mijn Moertjens schult van mijn verloope*n*:
Een ritse hoer en teef
Is duur ghenoegh te geef,
Ick sweer, soo waer ick leef,
Sy sal 't bekoopen.

3 Kom ick dan by een Meyt
Van onse buren,
Dan seyd' die met bescheyt,
'k En kan niet duren,
Iou aessem stinckt so seer, een mensch mach vreesen:
So is al mijn gemal
Ten lesten niet met al,
't Sy wat ick praet of kal,
't Is niet in 't wesen.

4 't Sy dat ick dicht of lees,
Of meen te singhen,
Mijn keel wort mijn soo hees,
Al wond're dinghen!
Is dat een goe natuur, een kint verleyen?
Neen seker, want ick magh
Nau rusten nacht noch dagh,
Ick niemant oyt ontsagh,
Nu moet ick schreyen.

5 Mijn hooft, mijn buyck, mijn goedt,
't Is al bedurven,
Ick heb noch lust, noch moedt,
Waer ick ghesturven:
Doctoren segghen ront; daer is geen raet toe.
Wel wat is mijn begin?
Staegh leyt in mynen sin,
Komt dit door sotte Min?
Ick nimmer quaet doe.

6 Mijn Vaertjen pleegh wel eer
Te segghen: Vryer.

Vry was ick, maer nu weer
Een arme Stryer,
Be-ooghden hy 't maer eens 't ellendich leven;
'k Meen dat hy kryten sou,
En maeckten groote rouw,
Mijn Moer wel smyten sou,
Iae schoon begeven.

7 Aers is dat haer niet schort
Dan ronde schyven,
Sy doet mijn eer te kort,
Deur vals bedryven:
Wie isser die sijn kint soo sou vervoeren?
Niemant ter werelt niet,
Die om 't genuchtje, siet,
Sijn lust sou door 't geniet
Slijten by hoeren.

8 Nou Moertjen, dan voor 't lest,
Sel ick jou schuwen,
En myen als de pest,
Met angstigh gruwen:
Maer denckt eens in jou geest va*n* 't snood bedryve*n*,
Dat ghy soo braven quant
Soo helpt ter haest van kant,
Foey Moertjen! jy hebt schant
Van 't vuyl bedryven.

Een in 't Hart.
Eynde van Cupidoos dartelheydt.

Ian Robbertsens Herders-Zanghen.

Een ick meen.

De vvitte Galathé die liefd ons dorre strand,
En vanght met Amaril de Knijntjes met haer hand;
T'wijl Coridon vast neurt om Sant-voort menigh deuntjen,
En Doris speeld in zee met 't geyle Minne-zeuntjen.

Nieuw-Liedeken,

Stem: La Picarde.

HEt soet Nymphje *Galathee*
Ick dryvend' vond haer vee,
Al aen het strand dicht by de zee,
Met grooter vreught
Ende geneught,
Singende verblijt,
't Geen klonck door al de bergen wijt.

2 Haer kruyf-gekrolde hayr
Door-vlecht met bloemtjens waer,
't Geen haer aenschijn soet en klaer
Vercierde meer,
Soo dat het veer
Uyt-stack in glans,
Verr' boven alle Maeghden t'hans.

3 Voor 't suyver witte kleet
Geen sy mocht sijn besteet,
Noch fluweel, ick seker weet,
En sou niet aen
Haer lichaem staen,
Als 't slecht gewaet
Daerse daeg'lijckx nu in gaet.

4 Haer voorhooft mellick-wit,
Bruyn oogen als een git,
Gekleurde kaeckjens, voort elck lit,
't Geen lichaem heeft,
Soo aerdich leeft,
Want Natuur haer gunst
Heeft in haer getoont sijn kunst.

5 Haer broosjens net gestrickt,
Aen haer voetjens wel geschickt:
Maer sy voort in een oogenblick
Sloech duyn-waert in,
Dees schoone Godin
En liet mijn staen,
Gelijck ick wand'len quam gegaen.

Phillis Klaeg-Liedt,

Stemme: Van d'Engelsche Klooke-Dauns.

Cent droeve oogen/ klaegt klaeglijcke stem/ bedroeft u onluck uyt/ Nu
ghy bedroge Bent/ laes! van de geen/ die u swoer een vaste Bruydt Te zijn
totte pijn/ Haer vervoeren sou door 't sterven/ Dat/ helaes! geen Harder sou verwerven/ Jonst of
vrintschap van minne/ Als ick Phillis alleen/ ick wast en anders geen/ die geankert lach in haer sinnen.

WEent droeve oogen,
Klaegt klaeglijcke stem, bedroeft u onluck uyt,
Nu ghy bedroge*n*
Bent, laes! van de geen, die u swoer een vaste Bruydt
Te zijn totte pijn,
Haer vervoeren sou door 't sterven,
Dat, helaes! geen Harder sou verwerven,
Ionst of vrintschap van minne,
Als ick *Phillis* alleen, ick wast en anders geen,
die geankert lach in haer sinnen.

2 Ach! lichtelijck seggen
Van u, valsche Vrouw, die so licht als de wind
V Minne gaet leggen
Van mijn op een aer, ach! schaemt gy u niet *Lerindt*
Voor 't geklap, en 't gesnap
't Geen elck van u sal praten,
So haest sy mercken dat ghy mijn hebt verlaten?
De Harders sullen u myden
In 't geselschap van haer, so haest als sy worden gewaer,
Dat de doot ick om u moet lyden.

3 Fy u *Lerinde!*
Fy vals en ontrou! om 't geen ghy aen myn deedt,
Hier staet de Linde!
Siet dit is de boom, daer ghy tot trou in sneedt
V naem, ach! ick schaem
Mijn van u groot' ontrouwe,
Die ghy swoert met eeden vast te houwen,
Dat ghy u minnaer noyt soudt verlaten:
Maer nu rock gy mijn Min, gantschelijck weer uyt u sin,
En gaet u trouwe *Phillis* haten.

4 Al u grusaemheyden
Vergeef ick u, hoe wel sy syn soo groot,
Noot is 't ick scheyde:
Vaert wel dan Goddin, ach! ick voel de koude doot
Door mijn leen kruypen heen,
Die minnaers sullen beklagen,
Met betraende wangen heele daghen,
En bewandelen vaeck de wegen
Waer mijn Tombe sal stae*n*, met dit graf-schrift daer aen:
Dees die hier leyt gelegen

5 Sturf om de minne
Van sijn Harderinne, sijn alderschoonste Son!
Die hy niet kon verwinne
Door bidden of gesmeeck, dat, laes! haer hart kon
Sijn beweeght, en ontleeght,
Om de afkeer uyt haer sinnen
Te doen gaen: maer wreeder noch van binnen
Wiert het hert van dees vrouw:
Die noyt sucht uyt en smeet, om de doot die sy hem deet,
Maer haer verheughde in plaets' van rouw.

Klaegh-Liedt,

Stemme: Schoonste Rosemonde.

ACh! *weelde, die genarmde myn eerst streelde*
Met soet gevadt, door 't geluck het geen ick hadd':
Hoe wijckt ghy nu van mijn, en loont mijn nu met pijn
En rouwe groot? 't geen veroorsaeckt, laes! mijn doot.

2 Want de gene die ick eertijts placht alleen
Te beminnen seer, door haer stuursheyt 't geen nu weer
Sy mijn, helaes! aendoet, mijn druckt onder de voet,
Dat lust noch vreught in mijn blijft, maer ongeneught.

3 Daer te voren sy mijn harts-lief-uyt-verkoren
Seer beminde was, want sy willighlijck genas
Mijn kommer en verdriet, nu niet eens na mijn siet,
Maer toont haer quaet, en haer hooft sy van mijn slaet.

4 Denckt, ô schoon Goddin! hoe dickwils ghy mijn in
U arm nam: soo haest ick by u quam
Ghy mijn kuste voorts terstont, waer veel soetheyt ick in vont,
En soete smaeck, en lieffelijck vermaeck.

5 Maer benomen is 't geluck, als 't was gekomen,
Door dien ghy niet meer nae mijn talen durft weer:
Door u ouders die u strangh 't u verboden, en in dwangh
U houden seer, om niet te komen by mijn weer.

6 Dus vaert wel, want ick noyt een ander sel
Beminnen, als u alleen, die gestadich aengebeen
Sult worden noch van mijn, tot dat de ziel met pijn
Verhuysen sal uyt myn lichaem al, en myn brengen tot den val.

[Droeve stem!]

Stemme soo 't begint.

DRoeve stem!
G'lijck de pluym'ge witte Swaen soet,
Singht sijn droeve sterf-daghs schey-liedt treurigh heen;
Soo ick hem
Nu al suchtende voortaen moet
Volgen met een bitterlijck, en naer geween:
Schreyt bangh gesichte schreyt,
V sterf-uur is bereyt,
Mijn traens-regens-vliet
Kan bewegen niet
't Hart mijns verharde vrouw,
Die smaets belacht mijn hartens-treur'ge rouw.

2 Heeft mijn hart
Vaeck niet nedrigh moeten buygen,
Als u minst gewinck my naer u wil bedwongh?
't Welck de smart
Sal volkomelijck betuyghen,
Die 'k, verovert, treurigh u ten wille songh?
Doch helaes! het was om niet,
Mijn vreught scheen u verdriet,
Mijn verdriet u vreught,
So dat d'ongeneught
My so vermeestert hadd';
Dat ick gelijck amechtigh sinn'loos sat.

3 Al 't medoogh
't Geen ghy schoon' my eens betoonden,
Was; ghy met een stuurs ghesicht tot winckte my,
Of ick hoogh,
Of ick laegh u schoonheyt kroonde,
't Was met u maer schijn van liefd en veynsery;
Doch 't meest daer ick op bouw!
(O dart'le stuursche vrouw!)
Dat my d'hooge Goon
Niet eer sullen doon,
Voor ick een ooghs-ghegluur
Krijgh van u, voor mijn laetste stervens-uur.

4 Dan sal ick
En mijn zieltje sijn te vreden,
Want 't stael-harde hart niet licht vermurwen kan,
Maer de schrick
Sal door-kruypen all' u leden,
En doen na mijn doot u groote quellingh an,
De lett'ren op mijn graf
Leest, *Galathea,* straf:
Dese Harder sturf,
Om dat hy verwurf
Noyt van sijn Lief een winck,
Maer van haer daeg'lijcks duysent doon ontfinck.

[SIet, hoe schoon de rype aaren]

Stemme: Phillis quam Philander tegen.

Set/hoe ſchoon de rype aaren Swanger gaen tot barſtens groſ:
Schoonſte laet ons hier vergaren Al ons Lam'ren onder 't Lof
Des volwaſſen Olm-booms dicht/ Vry voor't ſtekend Sonnens licht.

SIet, hoe schoon de rype aaren
Swanger gaen tot barsten grof:
Schoonste laet ons hier vergaren
Al ons Lam'ren onder 't Lof
Des volwassen Olm-booms dicht,
Vry voor 't stekend Sonnens licht.

2 Alwaer de natuur dees stroomen,
(Welckers glans so helder blonck)
Uyt de hooght' des rotz deed' komen,
In dees uytgeholde stronck:
Waer uyt 't dorstigh vee soo graegh
Laeft haer vol-geschockte maegh.

3 Heught u wel, mijn *Nymph!* hoe soetjes

Wy van Minne spraken hier,
't Wijl ghy vlechten roosen-hoetjes
Van Palm, Klim, en Eglentier,
En ghy sonder veynsery
Schoncktse voor een kusje my?

4 Ick, ontrent een weeck geleden,
Nae de tijt uws soete gift,
Heb een beker schoon gesneden,
Gegraveert met dit geschrift:
Dit 's gegunt die geen, die mijn
Gunden hare slaef te zijn.

5 Die 'k u heb met groent' bewonden,
Als ghy trockt te velde waert:
Tot een morgen-gaef gesonden,
Danckbaerlijck hebt ghys' aenvaert,
Stracks vol varsche melck die schonckt,
En op mijn gesontheyt dronckt.

6 Dus *Aurelia,* mijn eygen!
Ick blijf d'uwe, ghy de mijn,
Voor de doot ons bars komt dreygen,
Laet ons noyt gescheyden zijn,
Dit's mijn meeningh, soete vrouw,
Heus van mont, ter doot toe trouw.

Liedeken,

Stemme: Ick die altijt in brande moet leven, &c.

WAt, weelde Iuffrouw! kost u gebeuren
Dat ghy u selven houden woud in stilt?
Daer ghy u leven nu met treuren
Verslyten moet: dan 't schijnt ghy sijt te wilt,
En wilt by Ionghmans graegh verkeeren,
En valt van d'een weer op den aer,
Trotst de best, soo wel oock wat verteeren,
't Sy in wat plaets ghy komt, dan hier of daer.

2 Wat hebt ghy nu, seght doch, gewonnen
Nu ghy op u geladen hebt een haet?
Van u oude Vader, en Moeder die konnen
U geholpen hebben tot een goede staet:
Waer ghy nu sijt heel af versteken,
En hebt verloren beyd' haer gunst,
En van u zijn heel afgeweken,
Door dien ghy u geneert met ander kunst.

3 In 't eerst was ick u ziels behagen,
Gelijck ghy dickwils selven tot mijn sey,
Want ghy by mijn meest alle dagen
Doen quam dickmaels: hoe droef, laes! was 't geschey?
Wanneer als ghy weer t'huys moest keeren;
Ick droevigh sat dan sonder lust:
Want al mijn vreught ende begeeren
Ghy dan verandren deed 't in groot onrust.

4 Want ick veel vriendschap heb genoten
Van u, als ghy noch waert in uwe fleur,
Waer dat u verderf is uyt gesproten:
Door my, ghy seght, want ick u goet meest deur
Gebrocht hebt, 't geen niet al is ghelogen,
Hoe wel ghy nochtans het liegen wel kan,
Ick seg; ghy hebt mijn meer bedrogen
Ghy Weeuwtjen, met uwe getrouwde man:

5 Nu dan, ick latet hier by steken,
Tot dat ick hoor dat ghy mijn weerom moeyt,
'k En weet wat u toch mach ontbreken
Dat ghy mijn teughjens elck aldus verfoeyt,
Ende veracht met groote schande,
Daer ick u heb geen leet gedaen:
Maer ick schud het of tegen mijn tanden,
Want niemant mijn voor sulcks en sal sien aen.

Klaegh-Liedt,

Stemme: Ick weet een schoon Goddin.

TReurt wollighe vee, ey treurt!
Om 't ongeluck gebeurt,
Luystert naer het lied, 'tgeen u Harder neurt
Op zijn riet, wat verdriet
Sy lyden moet in 't hart,
Om de stuursheyt sijn Goddin, die my martelt, laes! met smart.

2 *Amaril,* ach! sal dan nimmermeer
In u versterven dees afkeer?
Sal ick dan nimmermeer van 't hartzeer
Sijn bevrijt? daer ghy sijt
Helaes! de oorsaeck af,
En valt my ach! te wreet, en moort my al te straf.

3 So haest ick aensagh u soet gesicht,
En u blinckend' ooghjens licht
Wert stracks mijn borst in een heeten vlam gesticht,
Dat den brand, mijn ingewant,
Verteeren sal tot as,
Ten waer ghy *Amaril,* het selve weer genas.

4 Daerom, Goddinnetjen, siet,
Voor wien ghy afkeerigh vliet,
Waerom ghy my aen doet, dit swaer verdriet,
Daer ghy weet, hoe haest ick reet
Was, als ghy maer, mijn Vrouw
Een oogh-winck my gaeft, wist ick wat ghy seggen wouw.

Pastoral,

Stemme: Op een Morghen-stont, &c.

ACh treurighe Roselt!
Hoe komt dat ghy u quelt
Om Daphnis, die u so afkeerigh haet?
Stelt hem uyt u sin, Kiest een ander daer in,
Om dat hy, Goddinneken, u verlaet.

2 Ach schoone Harderin!
Toont Tyter weder-min,
Die u sal dienen met sulcken trouwheyt,
Dat ghy, Veld-Goddin, Vernoeght in mijn Min
Sult werden, door mijn trouw verspreyt.

3 't Goud-hayr ick vlechten souw
Met roosjens schoon, mijn Vrouw!
Van kleurtjens veel, van 't alder-schoonst' gebloemt,
Souw ick breyen door een, Om te çieren u le'en,
Tot dat ghy het puyckjen souw worden genoemt.

4 Tuyght ghy, het loofjen groen,
Ay! wilt bewegingh doen
Wanneer mijn Harderinne drijft haer vee
Verby u heen, Met luchtige tre'en,
Hoe ick op 't spoor haer volgh alree.

5 Of dat de blonde Son
Niet eer sijn straeltjens kon
Vytspreyden, voor al eer, dat Tyter trouw,
Was dicht by haer, Dan souw ick daer
Mijn pijn vast uyten aen mijn Vrouw:

6 Met sulcken droevigheyt,
Dat sy souw sijn bereyt,
Om my t'ontfangen voor haren dienaer.
Verlichten de smart, Weer uyt mijn hart,
Die ick ontfangen heb van haer.

7 Dus, soete Goddinneken, kiest,
Eer ghy u Tyter verliest:
Die geensins 't soete leven baten kan,
Als door 't gelonck. 't Geen ghy hem schonck,
Daerom ontfanght hem voor u Man.

[RUst *Sylvia* hier onder 't Lof]

Stemme: VVeyd hier vermoeyde Lammerkens al, &c.

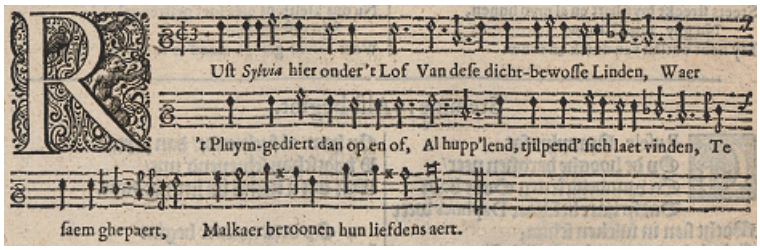
Ust Sylvia hier onder't Lof Van dese dicht-bewosse Linden, Waer
't Pluym-gediert dan op en of, Al hupp'lend, tjilpend' sich laet vinden, Te
saem ghepaert, Malkaer betoonen hun liefdens aert.

RUst Sylvia hier onder 't lof
Van dese dicht-bewosse Linden,
Waer 't Pluym-gediert dan op en of,
Al hupp'lend, tjilpend' sich laet vinden,
Te saem ghepaert,
Malkaer betoonen hun liefdens aert.

2 Terwijl de Son zijn straeltjens heet
Laet brandend' op het aertrijck schynen,
Sal ick u wol-gediert voor leet
Gaen dryven daed'lijck by de mynen,
Om d'oude vreught
t' Herscheppen, Silvia, met geneught.

3 Mijn soete Coridon, ay toeft!
En voeght u neffens my hier neder,
Want u af-sijn mijn ziel bedroeft:
Dus blijft mijn Lief, want siet hier weder
Dees klare bron,
Waer 't vee haer dorst me lesschen kon.

Dus zieltje weest bekommert niet,
d'Onnutte sorge doch wilt staken.
Neen Silvia, geen meer verdriet
Ick heb doch, als ick slechs mach raken
U lipjens teer;
Is rouw in vreught verandert weer.

5 Verwonnen had ghy eerst mijn ziel,
Doen ghy my dael-waerts eerst ontmoeten,
Geen Daphnis, Tyter, my beviel:
Hoe wels' in 't velt my dickmael groeten
Met heusheyt seer,
Neurden mijn liedekens ter eer.

6 En ghy mijn Nymphe Silvia,
Puyckje van al de Harderinnen!
Ick danck u voor u gunst, waer na
Steets streckt myn hart en al myn sinnen,
Nu ghy, mijn Vrouw,
My hebt ontlast van druck en rouw.

7 Getrouw soo sweer ick u te sijn
Silvia*, schoon! mijn waerde Engel!*
Verdwenen is nu al mijn pijn,
Nu ons zieltjens met soet gestrengel
Sijn vast aen een,
Waer Silvia graegh meed' is tevreen.

[GRusele Nymphje sat]

Stemme: Alst begint.

GRusele Nymphje sat
Op de hooghe berghen neer,
En vrundelijck aen Gode badt
Dat haer lief, haer *Daphnes* weer
Mocht sien in sulcken schijn;
Gelijck hy voormaels plach te sijn.

2 De snelle Wind sy badt,
Dat hy haer suchjens groot
Sou draghen, en haer traentjes nat
Aen *Daphnes,* en haer groote noot
Hem geven te verstaen,
Laes! met wat kommer sy sat belaen.

3 Soeckt Winden over al
Al klaegend' over 't veld,
Tot datmen hem weer vinden sal,
En hem, al suchtende, dan vertelt
V bootschap schreyend' uyt,
Wat dat u komst by hem beduyt.

4 Op dees manier begint
Hem te vermanen dan,
Hoe dat ick door mijn klacht, u Wind*!*
Verwonnen hebb', so dat ghy aennam
Te rusten nummermeer,
Voor hy verstaen hadt mijn hartseer.

5 En of ick yets vergat
In woorden, die mijn tongh
Besloten hilden, wou ick dat
Ghy van nu terstont aenvongh,
En te versinnen, siet,
Om na te bootsen mijn swaer verdriet.

6 Op, spoedigh*!* Winden vliet
Ras voort, en haestigh keert
Weerom ter plaets waer ghy my liet:
Na dat ghy hebt van hem begeert
Dees bee, als dat hy moet
V strax na-volgen metter spoet.

7 Want, laes*!* niet eer en sal
Mijn hartjen sijn gerust,
Noch oock mijn tongh van klaghen al
Op houden sal, voor dat geblust
Mijn brand wort van sijn mond;
Waer door *Grusella* weer wort gesont.

[*DAphnis* bedruckt, veer van sijn bruyt]

Stemme: Dorolea droevigh aen de kant, &c.

DAphnis bedruckt, veer van sijn bruyt,
Sat op sijn riet en neurden,
Willend' haer ontrouw singen uyt:
Hoort wat dees knaep gebeurden,
De Noorde-wint fel barstend' uyt,
Deed' *Daphnis* niet meer treurde.

2 Want bergh, en bos, en beemden door,
Door rotzen quam hy booren,
Tot dat hy 't knaepjen in sijn oor
Had' soet'lijck laten hooren
De tydingh synes liefs, die voor
Veel tijts hy had verloren.

3 Soo haest 't min-sieck knaepje vernam
Doroleas weerliefd's-trouwe,
Hy gantschlijck tot sijn selven quam,
Begon dus: soete vrouwe!
Voor de liefst' ick u uyt andere nam,
Sal 't u oock eeuwigh houwen.

4 Stracks hy verandert van gelaet,
't Bloet stijght in lip, en wangen,
Strackx hy verandert van gewaet,
Laet 't treur-kleet niet meer hangen,
Schort op sijn kleedren groen beblaet,
Om doen luchtige gangen.

5 De heldre Son heet schynend', oock
Met *Daphnis* had' melyden,
En haest'lijck achter d'wolckjes doock,
Want d'hett' hy niet kon myden:
Door 't dichtste bos hy hene sloock
d' Onveylighst pat besyden.

6 Dus door 't langh gaen hy naerden dicht
Aen 't hutje sijns Beminde,
En 't scheen van veers, dat 't heldre licht
Haers maeghd'lijckheyt, stont inde
Deur vande wooningh, opgesticht
Onder een groene Linde.

7 Hy sagh sijn lief, zy schier besweeck,
Doen zy haers Prins stem hoorden,
Hy sey: mijn lief, ach! hoe dus bleeck?
Haer lonckjens hem bekoorden,
't Een Hartje niet van 't ander weeck,
Geen *Momus* haer verstoorden.

t'Samen-Gesangh, tussen Coridon en Silvia.

Stemme: Ach schoone Kerklea.

Silvia.
HEt hoede valt mijn soet,
Als ick met Coridon te velde ga:
Veel vriendschap hy my doet,
Hoewel mijn ander Knaapjens volgen na,
Die mijn bewysen eer en lof,
Maer zijn te lomp, te boers, te grof.

2 Van al die Knaepjens, geen
Mijn aengenamer is als Coridon:
So dat vvy staegh by een
Zijn, eer dat rijst de nuchter goude Zon,
En sluymerigh uyt sijn slaep ontschiet,
Hy mijn dan goede-morgen biedt.

3 Ons Hutjens na by een
Gelegen, recht teghen over malkaer,
So dat vvy seer gemeen
Geworden zijn, sints ons vijfde jaer,
So dat den een niet duren kan,
Maer heul en troost geniet daer van.

4 Hier neffens dese vliet
Verwachten sal ick dees getrouwen Helt,
Midts hy mijn ziel gebiet,
En heel genomen heeft in sijn gewelt,
So dat sijn zieltje en de mijn
Aen een te saem geschakelt zijn.

5 Gints komt het Pronckjen aen
Van al de Harders die daer mogen zijn.
Voort dryvende gegaen
Sijn kudden, vvant hy t'huys gevraeght na mijn
Sal hebben, soo dat mijn Moeder sey:
Silvia *is al na de Wey.*

Corid.
5 Gegroet Silvia, soet,
Word u gewenscht van uwen Harder trouw.

Silvia.
Het selfde u gemoedt
Wench ick vveerom besteed te zijn aen jouw.

Corid.
Een kusje Lief, ick bid, mijn geest,
V douw vast op mijn lipjens svveeft.

Silvia.
6 Hier by dees vvater-beeck
Ick sat, en u vertoefde met gedult.

Corid.
Ick t'huys oock na u keeck:
Mijn Engel Silvia vergeeft mijn schult.
't Geen ick aen u nu heb gedaen.

Silvia.
De scha is kleyn, daer leyt niet aen.

Corid.
7 Gedenckt mijn Engel vvel,
Hoe dat vvy dickwils beyd te samen aen 't strant
Gongen, met een opstel,
Schulpjens soecken in het vvarrem zant?
Waer vvy deur brochten mee den tijd,
In onse Ieughd geheel verblijd.

8 Den avond-stond genaeckt,
Dus is het tijd om t'huys te keeren vveer,
Eer 't Vee van een geraekt.

Silvia.
Ia Coridon, ons vvegh die streckt noch veer,
Eer vvy aen onse stalle zijn,
Tot baet hebben vvy de Mane-schijn.

Corid.
9 Ons vvooninge vvy nad'ren seer,
Dies ick mijn Silvia vvensch goede nacht.

Silvia.
Genacht vvensch ick u vveer,
Gesont en vvel te slapen soet en sacht,
Tot morgen als de sonne rijst,
Die met sijn stralen 't aertrijck spijst.

[*HAasjen* wilt u niet versteken]

Stemme: Iaques, Iaques. Of, 't Labberdaentjen.

HAasjen wilt u niet versteken,
In dit schaduw-rijcke Woudt,
Let eerst

wie u soeck te spreken,
't Is u Reynart die ghy houd
voor u Beminde, Die ghy hier
inde werrelt aldermeest vertrouwt.

2 Geestighe Rynart, soet quantjen!
Wie heeft u de weet gedaen,
Dat ick hier van 't warme santjen
Na dit beeckjen was gegaen,
Om te verkoelen myn hett' gevoel
Hier in 't duyster onder dees blaen?

3 Duyfjen soet ick vant treck-becken
Met haer Leendert mons aen mondt,
Die ick sagh, maer zy aen 't recken
Liepen voorts, van daer terstont
Geheel verslagen, alsse sagen
My ontdecken haer Minne-vond.

4 Rynart-lief, het groot behagen
't Gheen ick door u by-sijn hebb',
Dwinght dat 'k u kus sonder vragen,
Om te voelen 't soet gerep
Van u lippen, die ontslippen
Den honigh-soete smaeck, die 't schept.

5 Gedenckt u wel hoe menigh nachjen
Wy op bleven bey te gaer?
En in 't scheyden, voor het dachjen,
Eerst aen quamen, wy daer na
Verheught dan scheyde, als ghy seyde:
Myn Rynart, die steets by u waer.

[*Swaentjen* en *Serinde*]

Stemme: Schoonste *Rosemonde.*

SWaentjen en *Serinde*
Souden t'samen inde
Tijt van Mey
Plucken roosjes veelderley,
Veer in 't ruyge woeste wout,
Daer sich 't wilt gediert onthout:
Doch dees haer vreught
Wiert verkeert in ongeneught.

2 Want soo haest als *Swaentje*
't Onbewandelt baentje
Volghden in,
Serind', d'ander Harderin,
Plockten roode roosjens daer,
Doch en wiert niet eens gewaer,
t' Wijls' heeft gedraelt,
Waer haer speel-noot was verdwaelt.

3 t' Wijl was *Melibeus*
Met sijn boogh alre dus
Vroech ter jacht,
Heeft een goede vanghst verwacht,
Doch sijn lief, sijn *Swaentje* vast
Sat in wilde ruycht verrast,
Beklaechde swaer
't Stoutelijck bestaen van haer.

4 *Melibeus* honden
Dese proye vonden,
Ach! wat leyt
Beurden dese jonge Meyt!
Want den Harder sonder vrees
Set sijn schicht vast op sijn pees,
En schiet vry stijf
Sijn harts-liefst' een pijl in 't lijf.

5 Als hy haestlick naerden,
Hem soo seer vervaerden,
Want hy sagh
Dat sijn Lief doorschoten lagh,
Wien hy ophief vande gront,
Kusten haer besturven mont
Terstont, waer af
Sy een heymelick suchtje gaf.

6 Strack sijn Horen stack hy,
Waer *Serinde* strack by
Haestlick quam,
En dit droev'ge feyt vernam:
Men om hulp den Harder badt,

Dat sy uyt de ruychte wat
Ten veldwaert in
Soeter locht mocht trecken in.

7 Als sy weer wat by quam,
Stracks *Serind'*, en hy, nam
Elck haer handt,
Gingen soetlick naer het strand,
Al de sachtste weeghjes heen
Treurden om 't onluck alleen:
Sy vonden strack
Van haer wooningh 't lage dack.

8 Strack een bedt sy deckten
Van het onbevleckte
Ruyckende kruyt,
Waer op de gequetste Bruyt
Wert geleyt, gedeckt, getoeft:
Melibeus seer bedroeft,
Niet scheyden eer,
Voor sy was genesen weer.

Pastoral,

Stemme: Mijn Lief, hout op u geeuwen.

WEyt hier vermoede Lammerkens al,
Nevens dees kristalyne stroomen:
Terwijl ick treurigh uyt klaghen sal,
Wat my geschiet is onder dees boomen;
Laes! al 't verdriet
Mijn, van mijn Hardertjen is geschiet.

2 Hier was 't, waer ick u eerst vernam
Diphelo! gelegen op dees kruyden,
Doen 't windjen koeltjes blasen quam
Ruyschende soetjens uyt den Zuyden,
Door dees tackjens heen
Quam 't ghy voor by my driftigh treen.

3 So haest als ghy my wiert gewaer,
Sijt ghy terstont by my getreden,
En preest myn ooghjens, en mijn hayr,
't Voor-hooft, en oock mijn teere leden,
Met beleeftheyt seer,
Maer, laes! nu is 't verr' anders weer.

4 Door dien ghy Diphelo nu versmaet,
't Gheen ghy so waerdigh eerstmael achten,
Ia so veer, ghy koost gheen Konincks staet,
Hoe rijck, hoe weeldrigh, groot van machten,
Voor u te keur,
Als ghy met my 't velt mocht hoeden deur.

5 Hier swoert ghy dat den donder u
Most slaen, en blixem u verbranden,

Indien ghy van my worden schuw,
Of so ghy my oyt bracht in schanden:
Of braeckt u trouw,
Die noyt verbreecklijck wesen souw.

[EEn hups Maeghdeken teer]

Stemme: Laetst quam my in 't ghemoet, &c.

EEn hups Maeghdeken teer,
Seer schoon en fraey van leden,
Lagh onder de Willige neer
Gescholen, en haer kleden
Daer speulde 't windje me, en dreefse opwaerts heen,
So dat ontdeckt wierden haer leen.

2 Het hulsel haers hayr
Met gout en zijd door-strengelt,
Haer voor-hooft wit en klaer,
Haer halsjen blaeuw door mengelt
Met a'ertjens door heen, soo dat ick in mijn sin
Ontroert wort om dees schoone Goddin.

3 Haer blancke boesem hoogh,
Haer borsjens flaeu, die schenen
Duer 't suyver dun-doeck, dies 't oogh
Al glurende, om te ver-eenen
Met dit beeldeken schoon, wierp lonck op lonck ter sy
Na haer, dies ick verstouten my,

4 En ben by haer gegaen,
Dies sy terstont ontwaeckten
En sagh mijn lachende aen:
Dies ick terstont geraeckten
Het geurige Robijn, haers kleyne lipjens teer,
Waer af de soete douw viel neer.

5 Veld-Nymphje, seyde ick:
V Engels-soete wesen
Heeft in een oogenblick
V deught so seer gepresen
In mijn ghemoet, soo dat ick buyghsaem kniel
Voor u, het waerdighst' van mijn ziel.

6 Stracks heeftse voorts ontdeckt
Haer suyverlijcke leden,
't Geen mijn voort heeft verweckt,
Soo dat ons lipjens streden
Soet roerend' op malkaer, waer ick het *Nectar* vond
Van dees *Nimph'* haer soete lieve mont.

[Drijft Galathé, mijn dartele kint]

Stemme: De Vis-mart heeft soo grooten geloop, &c.

DRijft Galathé, mijn dartele kint,
Hier u schaepjes uyt de wint,
Set u by my neder,
Laetse grasen hier
Onder 't loof des Eglentier.

2 't Is nu van daegh den heughlijcken tijt
Ons God Bascho toe-gewijt,
Die men plaght te vyeren
Door ons groene lant,
Hem met wil'ge offerhand'.

3 Ghy, Lief! sult aen den dans beneen
Dees mijn groene sy bekleen
Strickt u wackre sooltjes,
Schort op 't dun ghewaet;
't Welck u aers in 't dansen schaed'.

4 Ionge Hiacint', het onnoosele dier,
Sal ons vee wel hoeden hier,
Want de rotz is slibbrigh,
En in 't vlack om leegh
Sijn de Geytjens in de weegh.

5 Of, lief den schalken Tytirus vlus
U mocht smeken om een kus,
Voeght u by y Harder:
Want hy, Galathee,
Heeft te veel verkeert in stee.

6 Ick slecht', eenvoudige Coridon!
Noyt een Maeght bedriegen kon,
Daer op gaeft ghy gist'ren
My dat syden snoer,
Doen ick u mijn trouwe swoer.

7 Van kints been af by Ellebrus vloet
Sijn wy t'samen opgevoet,
Daer wy dan als kind'ren
Aen de vlacke strant
Sochten schulpjes in het zandt.

8 En midd'ler tijt heeft des minnens-brant
Vast genomen d'overhant,
En ons soete zieltjes
Soo ver-eenight beyd,
Dat d'een niet van d'ander scheyd.

9 Komt, treet mijn Nimph, dees heuvelen neer,
Want ick sie vast ginder veer

't Harder-gilt vergad'ren,
Bacchus met de wijn;
Laet ons niet de leste zijn.

Pastorel,

Stemme: Tyter waer vliedt ghy dus troosteloos heen?

VEld-vluchtige Nymphe/ heel stuyrs van sinnen/ Waerom ver=
laet ghy uwen trouwen Herder doch? Daermen geen ghetrou=
wer als ick/ in 't minnen / Ter Werlt sou vinden / van die nu leven noch / Die
meerder dienst of jonst betoonen sou/ Als Man of Minnaer opt deed' aen sijn Vrou.

VEld-vluchtige Nymphe, heel stuyrs van sinnen,
Waerom verlaet ghy uwen trouwen Herder doch?
Daermen geen ghetrouwer als ick, in 't minnen,
Ter Werlt sou vinden, van die nu leven noch,
Die meerder dienst of jonst betoonen sou,
Als Man of Minnaer oyt deed' aen sijn Vrou.

2 Maer te vergeefs is al mijn vragen,
Want sy na mijn in 't minst niet hooren wil,
Geen acht slaet sy op mijn suchten en klagen
Dees sture, wreede, dartele *Amaril:*
Maer schuwt geselschap, en terstont wech vliet,
Soo haest wanneer als sy mijn daer by siet.

3 Haer voetjens sy dan so ras gaet versetten,
Dat sy al vliende nau de aerde geraeckt,
Datse nauwelijck kruytje noch grasjen verpletten,
Voor datse haer snel-gauwe loop weer staeckt:
Waer van dan sy uyt haer gauwe oogen siet
Of ick haer achtervolgend' ben of niet?

4 Dus blijf ick versteken, en moet, laes*!* derven
Van een die ick so getrouw mijn dienst aenbie,
Gemartelt in rouw, sonder te verwerven
Dat ick van haer een vriendelijck winckje sie,
't Geen mijn te mets noch wat verquicken souw,
Soo mijn mocht sulcks gebeuren al van mijn vrouw.

5 Maer nu verschoven soo moet ick leven,
Tot dat mijn halen sal de koude doot:
Mijn borst uytgesucht, reutelt en moet beven,
Vind ick, gequetste Harder, mijn in noot,
Soo dat ick graeghelijck mijn uyt dees pijn
Wensch, om van dese werelt graeghelijck te zijn.

6 Denckt eens, *Amarillis,* als ick ben verdwenen,
Dat *Tyters* schim of geest noch swerven sal,
Die niet onder sal rusten, maer naer uyt-stenen
Sijn droevigh leet en bitter ongeval,
't Geen hem te voren wert door u gedaen,
't Verwijt noch nae mijn doot ghy sult verstaen.

[ACh pluymighe Diertjens teer!]

Stemme: VVeent droeve ooghen, &c.

ACh pluymighe Diertjens teer!
Staeckt u soet geluyt, daelt op u wieckjens neer
By mijn Bruyt, Schiet dan uyt
V kropjens bly,
Doet haer verstaen waer dat ick sy.

2 En suyght dan uyt de tip
't Honingh-soete sap van haer corale lip.
Drinckt u sat: Brenght van 't nat
Een druppel of twee,
Voor my in u beckjens mee.

3 Soo haest ghy hebt ghedaen,
Ach! kleyn beckjen trouw, vanght dan u reys weer aen.
Aen mijn sy, Vertaelt aen my
Waer sy haer onthout,
In het dicht beladen Wout.

4 Dan sal ick ras voort vlien,
Tot ick het beeld der Maeghden weer kan sien,
Daer ick moet, Haer tot boet
Met kusjens dry,
Betalen aen haer kaeckjens bey.

5 Dees boet sy heeft gestelt,
Als ick met haer sat in 't klaver-velt,
Daer met vreughd, En geneughd,
Wy queelden soet
Dit Lied, dat my uyt-teeren doet.

[*HOe langh sal noch in bittere rouw*]

Stemme: Den Arrebeyt valt den Mensch soo suur.

HOe langh sal noch in bittere rouw
My martelen d'alder-wreetste vrouw?
Wiens stuyrs gelaet, mijn haet, waer uyt
't Begin mijns droevigh sterven spruyt.

2 Waerom Goddinne, dus trotsigh en straf,
En keert u weygherigh van my af?
Ghy die my eertijts terghden tot
Het lieffelijcke Mins-genot.

3 Wel machmen seggen, het vrouw'lijck geslacht,
So haest als het lieft, so haest het weer veracht,

d' Eerst genote vreught der Min,
En laet weer liever sluypen in.

4 Als de dood my dan verwonnen heeft,
Mijn Gheest by u op der Aerden sweeft,
Om u te doon met pijn en schrick
Die om u placht te lyden ick.

5 Denckt dan versteende trots harte, vol haet:
Ick hebb' berouw, maer eylaes! het is te laet,
Siet dit is 't loon en droevigh endt
't Geen reyne liefd' aen wreetheyt sent.

Hier drijftmen op de stroom, en glijt op Minne-baren,
Vrouw Venus paert de Ieughd, Cupido doetse varen
In 't land van jock en vreughd, de lust die gaetse voor;
Daer Ceres, Bacchus oock haer volghen op het spoor.

[IN 't jeughdighste des Lent']

Stemme: Onder de Linde groen, &c.

IN 't jeughdighste des Lent',
In 't bloeyen vande Mey,
Inde soetste tijt van 't jaer,
Als de Diertjens paer en paer
Natuurden veelderley.
In 't kriecken van den dagh
So haest de blonde Son
Sijn beglanst gesicht ontloock,
En dat 's Hemels koetser oock
Sijn dagh-werck eens begon,
Porde my grage lust ter jacht,
Recht na 't verdwynen vande nacht,
Want mijn begonne vlijt
Schiep lust in jachtens-strijt:
Dies ron ick Bos-waert aen
Hoe 't my daer is vergaen,
V leeren sal de tijt.

2 Soo haest ick hadd' gelicht
Mijn hielen van het vlack,
Sneld' ick my nae 't groene Bos,
'k Maeckten d' Hase-winden los,
Spilioenen ende Brack:
Ick blies den Horen krom,
't Geluyt klonck over al
Door de dichte lommer heen,
Waer op d' Echo strackx met een
Gaf lieflijck weder-schal:
't Wilt, 't geen ick garen hadd' begeert,
Is in een ander vanghst verkeert:
Want als in ruyghte diep
Ick vast begeerigh liep,
Quam veer te Bos-waert in,
So vand ick een Goddin,
Die my toeknickend' riep.

3 Ick groeten 't Maeghdelijn,
En boogh my voor haer neer,
Gelijck een Minnaer dat betaemt,
En doen kusten, doch met schaemt,
Ick haer, en sy my weer:
Wiens honingh-soete smaeck
Betooverde mijn hart;
G'lijck des Voog'laers loose lijn
Lockt het wufte vogelkijn,
En blijfter in verwart.

't Wilt gewinck, 't gelonck, en 't gegluur
Van haer brandend' oogens-vuur;
Scheen soo goddelick,
Dat, helacy! ick
Wierd' in mijn ziel ontroert,
En als in slaep gevoert
Doen in een oogenblick.

4 Als ick dus sluym'righ lagh
In 't heughlijckste mijns droom,
Sliep met innerlijck gewoel,
Onder de groene lommer koel
Eens vruchtb'ren Olmen-boom:
Mijn sinnen gantsch en gaer,
Als toe-gesloten vast,
Leyden sich gerust ter neer,
Synde met geen sorge meer
Of swaer gepeyns belast.
Doch het gevlerckte Minnens-kint
Quam door regen ende wint,
Met zijn boogh en pijl
Schoot hy metter yl
My een wond in 't hart,
Waer af ick de smart
Seer pynelijck voel somwijl.

5 Dit kleyne Goodjen sprack:
Nu voeght u beyd' te gaer,
Nut de soete vreught der min,
Siet de blosende Goddin
Wil u, ende ghy haer.
Strackx voeghden 't Wichjen haer
Dicht aen mijn groene sy,
Waer ick strackx liefds-vreught genoot,
Daer me 't Boefjen hene vloot,
Verheugh'lijck ende bly:
Laes! ick beklaeghde nader hant
Desen nieuw ontfonckten brant,
Want ick moedeloos
Doen den wegh verkoos:
Quam door-schoten t'huys,
Door 't gefloncker kuys
Dees Maeghdelijcke roos.

[HOe langh, wreede *Roselt]*

Stemme: Op eenen Morgen stont,

1.
HOe langh, wreede *Roselt,*
Sal ick werden gequelt,
En door u straffe stuursheyt sijn geplaegt?
Of schoon ghy siet
Mijn swaer verdriet,
Noch ghy vermakingh daer in draeght.

2.
Luchtige Velt-Goddin!
Verandert vry van sin,
Daer 's niet dat uwe schoonheyt meer mis-staet,
V raeden laet,
Door dien 't u schaet;
Wreetheyt u schoonheyt te boven gaet.

3.
't Gratieuse wesen soet
Ghy hier door af breuck doet:
Maer 't glinstrigh licht uws ooghjes swart
Doch flickren laet:
Mijn dageraet!
Laet doch u Hardertje niet in smart.

4.
Want na dees bittre noot
Volght wisselick de doot,
't Welck uwe strafheyt my, Schoonst', aen doet,
Het welck mijn Son
Licht helpen kon,
Als liefd en weerliefd malkander moet.

5.
Gedenckt, steenhartige Vrouw,
Hoe ghy u *Tyter* trouw
Verlaet, die u verlaten noyt en kan,
Maer 't geen u smaeckt
Hem 't harte raeckt,
Wat u lust, neem ick oock hart'lick an.

6.
Doch dees wensch, stuurse vrouw,
Ick wel begeeren sou,
Dat op mijn graf dit op-schrift mochte staen:
Die, die hier leyt,
Will'gh was bereyt,
Om Mins wreetheyt de doot te nemen aen.

[*CUpido,* 't dart'le kind]

Stemme: La Pasteur.

U - pido, 't dart'le kind/ Nam aen de reys wat veer/ Vloogh op d'on-
ſicht - b're Noorde - windt/ Daelt in 't kout-vorſtigh Noorden neer/
Waer dat 't verkleumt/ verſtijft/ Het ſchalcke Wicht niet langh en blijft.

CUpido, 't dart'le kind,
Nam aen de reys wat veer,
Vloogh op d'onsicht-b're Noorde-windt,
Daelt in 't kout-vorstigh Noorden neer,
Waer dat 't verkleumt, verstijft,
Het schalcke Wicht niet langh en blijft.

2 't Sat met sijn kroesse kop
Inde besneeuwde laeght'
Des hart bevrosen rotzens-top,
En willend' vliegen, ach! (het klaeght)
't Is van de kou verrast,
Sijn vlerckjens sijn bevrosen vast.

3 Doch 't sagh van veers een schuur,
't Wicht daer nae toe te voet,
Alwaer de Harders boeten vuur.
Dit, dacht het Boefje, doet my goet,
Stracks treet het stoutlick in,
Voecht sich by Harder en Harderin.

4 't Deur-warmd' sijn huydtjen eerst,
En droochd' sijn pluymtjes nat,
Beklaeght dees bittre reys op 't seerst,
't Begint weer te verquicken wat,
En maeckt sijn koker ree,
Sijn boogh en pees, sijn pijlen mee.

5 Waer mee het strackx doorwont,
En drijft een scharpe schicht
In 't hart des schoonste *Roosemont,*
Om dats' haer vriend'lick ooghs-gesicht
Op *Palmerijn* sou slaen,
Dies' eerst sagh voor haer Minnaer aen.

6 Nu sal de minne sijn
On breeck'lijck t'saem gesnoert,
Van *Roosemont* en *Palmerijn,*
't Welck 't dart'le Wicht heeft uyt-gevoert,
't Verlaet het koude Noord',
Vlieght na sijn eerste woonplaet voort.

[ACh treurige suchtjens! wilt u verspreyden]

Stemme: *La Royale.*

ACh treurige suchtjens! wilt u verspreyden
Door 't dichte geboomt', al kruypende over 't veldtjen heen,
Dat ick mijn Nymphje hier sal verbeyden,
Verhaelter mijn smart, hoe dat ick treurende sit alleen,
Om dat ick het schijnssel haers ooghjens soet
Dus eensamelijck hier derven moet.
2 Terwijl so sal ick van dees blaedtjens
Een kransjen groen gaen vlechten voor 't Harderinnetje soet,
En çierend çierlijck deur met draetjens
En Roosjens schoon, tot dats' mijn hier weer ontmoet:
Nu rept u mijn handen, en spoedje wat ras,
Ick sie haer Schaepjes daer komen in 't gras.
3 Verheught u nu onnoosel Schaepjens,
Nu u Harder sijn Bruydt siet komen dryvende voort haer vee,
En wilt tot blyschap blaterende gapen,
En doet haer oock eer, want u Hardertje staet alree
Met beyde sijn armen wijd uyt-gespreyt,
Waer hys' omhelsende in verbeyt.

4 Beminde Roselte, schoone Goddinne!
Die mijn weer vreught geeft, daer ick eerst in rouwe sat,
Want mijn ontvoert waren mijn sinnen,
So dat ick door dwanck selfs aen mijn eygen suchjens badt;
Dat sy de Taelman souden zijn
Om u te doen verstaen mijn pijn.
5 De lust, Tytertjen, die mijn na u deed soecken,
Dees boomtjens deur, waer ick u weer gevonden heb',
Want ick u socht in schaduw', en hoecken,
Met grooter lust, wat vreught dat nu mijn zieltje schept,
Mijn Tytertje niet gelooven souw,
Wat vreught dat nu gevoelt zijn Vrouw.
6 Laet ons te samen ons Vee voort dryven
Te koy-waert heen, om vrolijck dan by een te sijn:
Eerst met een kusjen wilt my doch geryven
Van u soet montje, waer voor ghy weerom sult vande mijn
Dry nemen voor, wel nu, kus dan,
Roselte *so lanck na wachten kan.*

[WAnneer of mijn ooghen sullen laten af]

Op de stemme als 't begint.

WAnneer of mijn ooghen sullen laten af,
Vyt te storten tranen om de vvreetheyd straf,
Daers' toe gedwongen vvorden, laes! van een
Wiens verharde hart verhart blijft als een steen?
Door dien men niet op haer mach vvinnen,
Want haer hart-verstaelde sinnen
Men niet kan vermurwen door gebeen.
2 Al mijn droevigh suchten, en 't naer gesteen,
Die mijn barsten uyt, dees gepraemde borst haer geen
Bewegingh noch ontroering in haer en brengt,
Dat sy om mijn ellende, helacy! niet en denckt:
Starrens-licht haers tintlende oogen
Sy stuurs draeyt, en geen medoogen
Men in haer vind, als 't geen mijn krenckt.
3 Hoe veel bedroefde nachten heb ick gewacht
Aen u strooye Hutjen, en geslapen onsacht,
Om donder, blixem, en regens-noot?
Die daer storten neer met felle vvinden groot,

Die op mijn dick zijn neer-geslaghen,
Waer ghy de tuigen kund selfs af dragen,
Wanneer ghy smadelijck van mijn vloot.
4 Dit doet u droeven Harder dus treurigh alleen
Staeghs dwalen van 't geselschap, en dees vvegh betreen.
Om op dees hooge klippen een droevigh nieuwe Liedt
Uyt te neuryen op mijn nieu-gesneden riet.
Ach vvreede Laura! verharde Vrouw!
Die mijn martelt, laes! in rouw,
Ghy zijt d'oorsaeck mijns verdriet.
5 Gedenckt u vvel het streelen, en 't soet gevadt,
Het geen ghy om mijn sloegh als ick u genarmt hadd'?
Hoe vyerigh dat ghy druckte u vvitte handt in mijn,
Tot teycken, als dat ick de uwe soude zijn,
't Geen de Linde en de Beken
Getuigen souden, konden sy spreken,
En droevigh onluck, laes! mijn pijn.
6 Dese grove rock, die nu bekleede mijn le'en,
Ick niet verwisselen vvou voor Konighlijcke kle'en:
Noch dese Harders-staf, en 't geen mijn van u quaem,

Te samen in een gift geen scepter ick voor naem,
Alwaer't dat mijn vviert aengeboden
Selfs van Iupiter, Godt der Goden,
Geen mangelingh ick dee voor syn Vorstelijcke stam.
7 So vvaerd vvas mijn de gift van 't Harderlijck habijt,
Het geen ghy mijn doen schonckt: maer, ach! de vvreede Nijt
Die u het hels vergift blies ten mont en ooren in,
Myn vveder voorts ontroofde, de eerst-genoten min
En dwangh mijn Goddin, met graeuwende vvoorden
Mijn aen te spreken, om soo te moorden
Heur getrouwe Tyter, als vyandin.
8 Daerom, ach schoone Nymph! u gequetsten Harder heelt
Syn pynelijcke vvonden, en u gunst hem mee deelt,
Gelijck ick eertijts had, als ghy hoeden quam
Nevens mijn voorby, in gracy ghy mijn nam,
By de Linde, daer het Beeckjen
Stroomtjens bruyst, ick 't minne-treeckjen
Eerst ontfingh by de holle stam.

[WAer streckt, *Laura,* Goddinne]

Stemme: La Durette.

1.
WAer streckt, *Laura,* Goddinne,
V spoedige gangh na toe?
't Snel luchtigh treden maeckt u moe:
Vertoeft mijn Harderinne!
En set u by my neer,
Soo sal ick u geleyden weer.

2.
Wel *Coridon* mijn Harder!
Soo leyt mijn naer mijn Vee,
Want siet den avont-stont alree
Doet dat Sons-voerman harder
Sijn jacht tot loopen port,
Eer het al schemerend' doncker wort.

3.
Lief, kiest dees lommers-blad'ren,
Daer zijn noch Harders meer,
Die met haer *Nymphjes* ginder veer
Ten dans sullen vergad'ren:
Ick sie het Maentje klaer
Dringen door de wolckjens daer.

4.
Gaet ghy, mijn *Laura,* Engel,
En ciert u gave leen,
In 't suyvere wit soo wilt kleen,
Het gout-hayrigh gestrengel
Vlecht swadderigh om u hooft,
't Welck al 's geselschaps glants verdooft.

5.
Dan neemt dees krantz van roosen,
Als ghy u voeght ten dans
By 't soet geselschap, 't welck bykans
Verstaen sal door u bloosen
En 's oogens soet gelonck,
Dat u *Coridon* die schonck.

6.
Ick sal terwijl u schaepjens
Vast dryven na mijn kooy,
En maken voort my oock wat mooy,
Om vlus by d' andre knaepjens,
En weer by u te zijn,
Want u af-sijn is mijn pijn.

[MYn blijdschaps tijt en uyr]

Stem: La sorte ma pigljar. Of, Het glas van mijn geneught, &c.

Myn blijdschaps tijt en uyr Is nu verstreken/ 'k Sit midden in het vuyr/ Eerst
opgesteken/ Wiens brant my schier het hart begint t'omringen/ So dat ick
voor de vreught Mach uyten ongeneught/ En droevigh singen.

MYn blijdschaps tijt en uyr
Is nu verstreken,
'k Sit midden in het vuyr,
Eerst opgesteken,
Wiens brant my schier het hart begint t'omringen,
So dat ick voor de vreught
Mach uyten ongeneught,
En droevigh singen.

2 Want d'alderwreetste, die
's Aerds rugh magh dragen,
Ick nu met andren sie
(Noyt swaerder plagen!)
Seer minlick hant aen hant langs 't veltje sweven,
Doch 'k hoop dat sal de tijt,
Die haestlick hene glijt,
Verand'ringh geven.

3 Dees wispeltuur'ge Maeght,
Soo schoon gheschapen,
Is 's morgens, eer het daeght,
Met wulpse knapen
By 't vee in 't lange klaver-gras gelegen,
Alwaer de karsjens root
Haers borsjens leggen bloot,
Fy schand'lick plegen!

4 Noch prijs ick *Delia*
In heusche seden,
't Sedigh gesicht, waer na
Sijn al u leden
Als ghy u ooghjes kleyn laet brandend' flonckren,
Soo schijnt mijn swack gesicht
Blind, schynend' sonder licht
Heel te verdonckren.

5 V kies ick voor mijn Schoon!
Laet *Phillis* dwalen,
Sy sal na wercken loon
Vast op haer halen,
Leeft, *Phillis,* in u dart'le wulpsigheden,
'k Verlaet u nu, vaert wel,

En sal met *Delia* wel
Mijn jeught besteden.

[SMorgens doen het sonne rootjens]

Stemme: La Maurice.

SMorgens doen het sonne rootjens
Sijn gout gesicht vast inde slootjens
Spiegelde klaer, nam ick vast mijn Goddinnetje waer,
In 't Bosje waer wy gemeen,
Gewent sijn bey by een
Te komen staegh, dies elck graegh
De eerst wil wesen van ons tween.

2 Om oprechte trouwe te betoonen,
Hoe vast die liefde blijft in ons woonen,
En niet vergaet, maer vast in ons gewortelt staet,
En blyven sal altijt,
Tot dat wy raecken quijt
Het leven soet, waer voor behoet
Niemant en is, hoe seer 't hem spijt.

3 Nauwelijcks was ick neder geseten,
Ick sagh mijn Goddin, die ick geheeten
Heb wellekom, die mijn met een kus weerom
Wenschte het selfde weer,
Mijn soetert, och! mijn heer,
Sy tot mijn sey, mijn langh verbey
Mijn deerde van uwent wegen seer.

4 Mijn Engeltje wilt u hier niet in quellen,
Een weynich te wachten, dat voeght de gesellen
En Iongmans wel, 't gee*n* haer dikmael in gratie sel
Dan helpen van die geen
Die sy niet kunnen door reen
Vermurwen heel, of krijgen veel
Een stuyrs antwoort, of dickwils neen.

5 Voorts sy in 't grafje ginck neer leggen
En begonde voorts te seggen
Tot mijn doe*n* ras hoe dat ic haer harts liefste was:
Waer op ick genoot mijn lust,
En heb haer doen gekust,
Gelest mijn brant, tot trou mijn hand
Ick aen haer gaf, dies sy was gerust.

Eynde van de Herders-Zanghen.

A. Pietersz Craen Pastorellen, of **Bosch-gesanghen.**

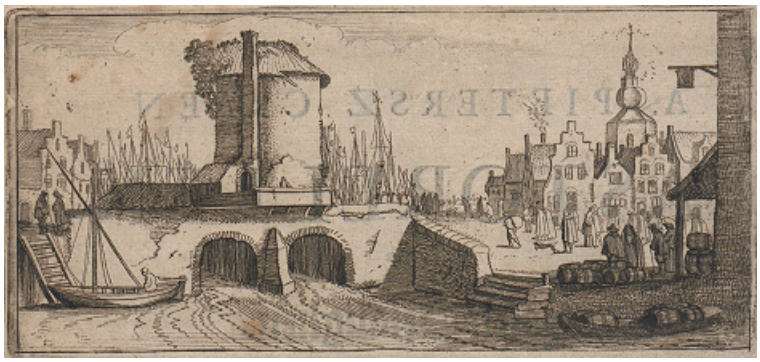

Tsa sorgeloose Bend! tsa Kitte-broers beschoncken
Van Ceres blonde Nat, nu vvacker vveer gedroncken:
De Pan die is te vuyr, en 't Schabbetjen verpant,
Ter eer de Vasten-avond, der Smetsers grootste Sant.

Vastel-avond-Liedt, tusschen Tryn-buur, en Ael Ians.

Stem: Corydon wat mooghdy praten, &c.

TAvent houtmen Vastelavent
Hier tot *Dibrich* roffel monts,
Tryn-buur, maeckt doch heyligh-avent,
'k Wort schier aers, dat dit gegons
Nimmermeer is in een hoeck,
Wat je bint te byster kloeck.
2 *Tryn*-buur deynckt dat *Kniertje Floren*
Turf raept teugen *Ionge Ian*!
En *Gerrit slecht,* die het verloren
Gins teugen de wevers *An*
Ien hiele pot mit wafelen moer,
Men seyt van die dicke stoer!

Tryn.
3 Laet hy hum soo veul of winnen
Van mal *An?* dat is te slecht.

Ael.
Hy mienden by sijn vijf sinnen
Se deed hum gien gelijck noch recht,
Ia wel moer daer was sulcken ty.

Tryn.
Sagh jy 't?

Ael.
Wis! ick stonger by.
4 Hebje lap-oogh mit sijn Vryster
Flus hier niet sien gaen verby?

Tryn.
Neen ick kijnt,

Ael. **Ia 't is te byster**
Soo verweent is hy en sy,
Tryn-buur, saghje heur iens gaen
Ien gat souwje inden hemel slaen!
5 Sijn paers-pack het Satyne mouwen
Die wel fraeytjes eprickeert,
En sy as een vrouw der vrouwen
An sijn groene zy brageert.

Tryn.
Ja wel kijnt hy wint moye huur,
Die Mayt het wel een saligh uur.

Ael.
6 Asse seper doet *Tryn Krelis,*
Maer moet, deynck dat dolle *Griet*
Mit heur speulnoot, die so scheel is,
Gysen, Lijn en mancke *Tiet,*

Gingen gelijcker hangt flus uyt
Speulen vande vuyle bruyt,
7 Kijck! se keunen moy gelt winnen
As de Schout heur niet versteurt,
't Is wel iens so goet as spinnen,
Is 't verleen Iaer niet ebeurt
Dat *Tryn lors,* uyt de kruys-steegh,
Vijf baen mit ien pijntje kreegh.
8 Wel sie daer, 'k hadt schier vergeten
Daerom dat ick hier ierst quam,
Siet ick souwje laten weten
Dat *Piet slinger* en *Ian schram*
Iou verwachten t'avont vroegh
Hiet tot *Dibrich* inde kroegh.
9 *Piet* die sweert by al zijn huysraet
Hy sel drincken as ien man,
Maer so hy *Ian Krynen* t'huys laet,
Lieve moer hy isser van,
Want kleyne *Klaesje* dat 's een geest
Die veur ien vaen vijf ses niet vreest,
10 Mijn wondert *Tryn*-buur, wat ien neringh
Datter t'avent om sel gaen,
'k Wort schier wilt om die hoveringh,
Maer hoe kluftigh wil dat staen
As *Els* dangst, hoe op den boer
Wel ier ien kuyper kuypen voer?
11 Want scheel *Herry* speult dat lietje
Op sijn Veeltje uyt ter maet,
En *Ian Mispels* dochter *Grietje*
Singht (datje me wel verstaet)
Dat liedje datmen van outs noch vijnt
Van *Aecht, Aechtjen, Ariaens* kijnt.
12 Nou adieu, je meught dan komen,
Want sy wachte jou allegaer,
Pieter slinger uytgenomen
Seyt: Iy bint sijn liefste kaer,
Een Biertje staetje in 't vyer en wacht
Adieu *Tryn*-buur, maer gien ghenacht.

Liedeken

Stemme: O schoonste Parsonagie.

ACh gulde sonne lichte!
Ha brave ziel! eerwaarde wyse vrouwe!
Ghy die met uwe schichte
Mijn vreught, helaes! bedompelt heel in rouwe,
Bevalligh mensch, dit's niet u wensch
Dat ick gestadigh klage,
Of in mijn lyden
En hebt ghy geen verblyden,
Noch behagen.

2 Neen suyvre Dianinne,
Geen onbescheyt u zieltjen heeft beseten,
Mijn onvervalschte minne
Is u, o neen, so schielijck niet vergeten,
Noch oock u jonst, en gulle gonst
Die ghy my vaeck betoonden,
Die ick aenvaerde,
En gantsch'lijck u na waerden
Niet beloonde.

3 Al u bevalligheden,
V vriend'lijckheyd, en u vry postigh spreken,
V brave aerdigheden,
Hebben mijn borst met heete vlam ontsteken,
V vryigheyd, u soetigheydt,
V lief-lonckende oogen,
Doen dat mijn sinnen
En harte tot u minnen
Sijn bewogen.

4 Godinne van mijn leven!
Princesje die myn ziel houd in u handen!
Waer is myn moed gebleven!
Waer is myn kracht? helaes! met lieve banden
Teugelt ghy die, dat ick aensie,
En stae als opgetogen,
Wann' ick beschouwe
In u, ô kuysche vrouwe!
't Groot vermogen.

[T Vrolijck Ghevoghelt' sich verheught]

Stem: De May die ons de groente geeft.

Vrolijck Ghevoghelt' sich verheught/ Nu het begint te
daghen/ Met uytgelaten sangh en vreught/ Wie sal
de bootschap dra - ghen?

T Vrolijck Ghevogelt' sich verheught,
Nu het begint te daghen,
Met uytgelaten sangh en vreught,
Wie sal de bootschap draghen?

2 Wie sal dees lieve bootschap doen
Aen die, die ick beminne?
Dat hy by 't ruysent beeckje groen
Van bladen my sal vinnen.

3 Ick gaf dees eycken-schaduw koel
Niet voor de pracht van Princen,
De grootste Koningh voor mijn boel
Soud ick niet illen winschen.

4 Bedouwde bloemtjens vers en groen,
En kruydjes onbetreden,
Kunnen my meer geneughts aen doen
Als 't Hofs-vermakelijckheden.

5 Dit over-schoone bosjen dicht,
Dees aengename dalen,
Ruyld' ick niet om 't verweent gesicht
Van 's Koninckx preutse zalen.

6 De stamme van de Linde sijn
De pylaers van ons hoven,
Die over 't hooghe welfselkijn
Gaet alle pracht te boven.

7 Wy leven in dit eensaem wout
In onbekommertheden,
Als 't kleyn gevogelt, 't welck hem hout
In kleynheyt wel te vreden.

8 Want in dit onbesorghde velt
Geen ongeneught wy dencken,
Noch 's Hofs wellusten ons niet quelt,
Of nydighe'en ons krencken.

Pastorella,

Stemme: Het daghet in den Oosten, &c.

SOo ghy, alwaerde Nimphje, hebt eenigh achterdocht,
Hoe mijn verstroyde sinnen sijn in u min verknocht,
Hoe mijn verstroyde sinnen, stroyde sinnen,

2 Op u, ô werelts wonder! *sijn t'eenemael vergeckt:*
Slaet doch u ooghjes neder, daer me'e ghy 't hart doorsteckt,
Slaet doch u ooghjes neder, ooghjes neder.

3 Want al u vyerigh blaken streckt tot mijn achterdeel,
Mijn hartje senght van binnen, de vlam verstopt mijn keel,
Mijn hartje senght van binnen, senght van binnen.

4 't En sou mijn niet verdrieten, so ick recht-schuldigh lee,
Maer houden 't voor genade, die ghy mijn arme dee,
Maer houden voor 't ghenade, voor genade.

5 Dan neen, ghy doet mijn suchten met louter onbescheyt,
Niet wetend' om wat reden dat ghy mijn pijn bereyt,
Niet wetend' om wat reden, om wat reden.

6 Heb ick al mijn beloften, ô Nijs, gehouden niet?
Doe ghy u sachte schaepjes, aen Cantis stroomen-vliet,
Doe ghy u sachte schaepjes, sachte schaepjes,

7 Liet grasen om en omme de groene Populier,
Quam ick u niet verpoosen, met tjuyterend getier?
Quam ick u niet verpoosen, niet verpoosen?

8 Deur-trapte Veld-Goddinne, 't is jock dat ghy mijn haet!
Ghy soeckt mijn wat te tergen, 'k siet wel aen u gelaet,
Ghy soeckt my wat te tergen, wat te tergen.

9 Nu Nijs laet mijn genieten, een kusjen van u mont,
Daer met sal ick ghenesen, en worden gantsch gesont,
Daer met sal ick genesen, ick genesen.

10 Wat weygeren u lipjes? 'k sie dat u hartje tuycht!
Hoe mooghdy doch so veynsen? u sieltje springt en juyght,
Hoe mooghdy doch so veynsen? doch so veynsen?

[EEn onweer in mijn borst, een quelling in mijn geest]

Stem: Fortuyn, eylaes! bedroeft, &c.

EEn onweer in mijn borst, een quelling in mijn geest,
Die mijn verheve ziel soo tockelt, tobt en teest,
En gunt my nimmer rust, ey soete sotte Min
Die nu mijn ziel beheerscht, en huysvest in mijn zin.

2 Die my de slaep vvan-gunt, vvanneer ick leg te rust,
Die my steets peysen doet, met quelling en onlust,
Gedachten duysent-vverf, met veel onstandigheen,
Die in haer boortens-dagh ontydigh sterven heen.

3 V schoone Beeltenis, daer eeren kransselijn draeght,
So haest ick sluymer-oogh, so dunckt my dat ghy vraeght:
Hoe, zijt ghy al te moe? VVat leght ghy dus en suft,
En mymert in u droom, die uwe geest verbluft?

4 Ben ick 't die u dit leet, en dees quelling aendoet?
Ben icket die u maeck onrustigh van gemoedt,
En steur u dunne slaep? dat denck ick niet, o neen,
Dat ghy aen eenigh Vrouw soo veel jonst soud besteen.

5 Dan schichtigh ick ontwaeck, en vvaen die Schoonst' der schoon
Te vinden, die my bied, soo 't schynet, vveder-loon,
Helaes! ydel geluyt, en spraeck is 't dat ick hoor,
Dan los' ick sucht op sucht de lange nachten door.

6 Ick die vvel heb gepuft de alder-sterckste Mans,
En oock die pryse vvan van 't rennen met de Lans,
Nu isser soo veel machts, helaes, ach! niet in my
Dat ick een on-vvat dwingh, dat ick een kind bestry.

7 Het blickerende stael mijn spiegel plach te sijn,
Nu streel ick mijn aenschyn in 't silverigh cristalijn,
In 't tintelent gesicht dat in u voor-hooft staet,
En brant, en bralt, gelijck de gulde dageraet.

8 Godesje die mijn ziel door u gesicht verheert,
En maeckt myn uwe slaef, hoe vvel dat ick verneert
En t'onder heb gebrocht veel drommels yser-lien,
Nu moet ick een teere vrouw verwinner van my sien.

[OOver-wree Natuur!]

Stemme: La Picardie.

OOver-wree Natuur!
Hoe valt ghy mijn dus suur?
En vergroot van uur tot uur
Mijn sware pijn, die sal sijn
Een oorsaeck, siet,
Van mijn doodelijck verdriet.

2 Als ghy mijn hebt in 't graf
Gheholpen door u straf
En bats antwoort, dat ghy gaf,
My die u smeeckt, en heus aenspreekt
Vol vriend'lijckheyt,
Geeft ghy dwars en trots bescheyt.

3 O wreetheyt ongemeen!
Die harder sijt als steen,
Dat ghy niet door mijn gebeen
V dreuts gemoet, vermurwen doet,
En neycht u sin
Tot mijn onvervalschte Min.

4 Gelijck de son bewijst
Sijn grootsheyt, als hy rijst,
Dat sijn Susje voor hem ijst,
En schuylt ter sy, soo langh als hy
Sijn Iachten schort,
Daer met hy naer glans verkort.

5 Want siet, haer silver licht
Erft sy van sijn gesicht:
Reden is 't dan datse swicht,
En haer paruyck, soo lange duyck
Als 't hem gevalt,
Dat hy heeft genoegh gebralt.

6 Even is het met mijn,
Ghy sijt de sonne-schijn,
Waer voor ick steets verdwijn,
Ghy sijt de geen, die mijn alleen
Dus suchten doet,
Door u keysel-steen gemoet.

7 Iuffrou, ach schoon Iuffrouw!
Deert u niet mijn rouw?
Of heeft liefde-loose kouw
V staelen hart, soo seer deurwart,
Dat ghy niet acht
Op mijn jammerlijcke klacht?

't Vertreck van Daphnis,

Stemme: Venus Goddinne. Of, *D'Engelsche Klooke-Dauns.*

SChoon Harderinnetje*!*
Werwaerts went ghy nu u voetjes snel en vlugh?
Soete Vriendinnetje*!*
Ey drijft u teedere schaepjes weer te rugh,
Daelt af, daelt af van d'heuvelige duynen:
Wat gewas is op de dorre kruynen?
Laet u drabb'lende lammertjes grasen
Sachjes dael-waert beneen,
Daer ons kudde algemeen
Sijn gewoonlijck hun te asen.

2 't Lief-lockend' wesen,
Vol matighe vreught, is nu bedroeft en schuw.
Isser gheresen
In 't weecke breyn weer sorgen op een nuw?
Ey hoe, ey hoe dus weygerigh van u Harder?
Schort u tret, ey *Phillis!* gaet niet varder,
Laet om Domburgh ons t'saem weyden.

Phillis.
'k Bid u *Daphnis* dat ghy rust,
Laet ick daer 't my wel gelust
Mijn gewolde Beesjes leyden.

Daphnis.
3 Lust u soo eenigh,
Ofkeerigh en suf te treden duyn-waerts op?
Daer hier so menigh
Ionck Harderin rust onder d'eycken top,
By dit, by dit koel kristalyne stroompje,
't Welck beschaduwt wort van soo menigh boompje!
Laet mijn smeken u doch behaghen.

Phillis.
Smeeckt ghy *Daphne* d'Harderin,
Die ghy koestert in u sin
En laet my mijn quellingh dragen.

Daphnis.
4 Wat swaer ghepeynsen
Beswalckte met rouw dees kaeckjes lely wit?

Phillis.
Hoe kundy veynsen
Onder een schijn als of ghy streelt en bidt,
Hoe snoo, hoe snoo zijn d'Harders en hoe lichjes
Sijn wy door haer over-sijds gesichtjes.

Daphnis.
Met een lonckje te bewegen,
Ey mijn Nimphelijn, neen ghy doet,
Maer wat treuriger gemoet
Had u 't hart strackx op-gestegen?

Phillis.
5 Geswinde Harder,
Om dat ghy nu ons bywesen soo versmaet,
En langhs hoe varder

Ons hutte schuwt, dat treurigh mijn gelaet,
Wat is, wat is doch Catwijck by ons wayen?
Wat geboomt puf doch ons groene layen?
Welcke born moet dees niet wijcken?
Waerom spoeydy u dan heen
Na het nat en morrigh veen
Uyt dees vruchtbaer velde rijcke?

Daphnis.
6 Ey wilt die schulden,
Besorghde Hard'res, niet laden op mijn neck,
Hoe souw ick dulden
Ghy u dus belght aen dit mijn eerst vertreck,
Ey sust, ey sust u kommer-siecke geesje*!*
Besoedelt niet met druck u aenschijns-leesje,
Want onwis is daer mijn blyven,
'k Sal u morgen in dees klim
Eer *Auroor* syght uyt de kim
Mijn vertrocken weer-komst schryven.

Grusel aen Daphne,

Stemme: Windeken daer den Bosch af drilt.

SInckt toch, goude Zonne sinckt,
Die soo klaer en helder blinckt
Met u straelen, laet die daelen
Achter d'hooge heuvelen neer,
En verpoost u Suster weer.

2 't Wilt en sacht-gepluymde Vee
Wenschen om de nacht alree,
Kleene beesjes, die haer geesjes
Sijn vermoeyt, door sware jacht,
En u komste graegh verwacht.

3 Sent doch al de werelt vaeck,
Dat ick by mijn lief geraeck,
Wilt vertrecken, en bedecken
Met een kleet van wolcken graeuw,
't Overschoone Hemels-blaeuw.

4 Sust in slaep de soete windt,
Op dat hy, die mijn bemindt,
Door het rasen, van het blasen,
En der bladeren gedruys,
Niet door schrick weer jaeght naer huys.

5 Hoe verdrietigh en vol pijn
Valt, och *Daphne!* 't wachten mijn?
Wufte sinnen, die door 't minnen
En door 't teeder Wichts gewelt
Sijn nu t'eenemael ontstelt.

6 Ach mijn Engel van mijn hardt!
Hoe komt datje soo langh mardt?
En soo soetjes, met u voetjes
Maeckt, helaes! een loome tret
Die mijn soetste vreught belet?

7 Ach! mijn Prins, voor wien ick kniel,
Ach! mijn Keyser van mijn ziel!
Waer na toefje? of bedroefje
Willens dees benaude vrouw,
Die schier smelt van groote rouw?

Daphne vlucht voor Apollo.

Stemme: Courante Serbande.

HOe kunt ghy Nymph doch vluchten voor die geen
Die soo bemint 't Albaster van u leen?
Wat haest ghy u soo Bosch-waert in?
Keert eensjes om, siet wie ick bin,
Gheen sterffelijck mensch u jaghet na,
Maer Iupijns soon niet tot u scha.

2 Ey went u voetjes so snel niet na 't geboomt',
Maer gaet wat soetjes, daer het beeckje stroomt,
Daer 't vlugge Vinckje tiereliert,
En op syn dunne veertjes swiert,
Rust daer u leedjes vande Iacht,
Of gaet te minsten soet en sacht.

3 Kunnen myn beden op u verwerven niet?
't Is buyten reden dat voor Apoll' ghy vliet,
Ach Daphne! laes ick ben gewont!
En als ghy wilt ben ick gesont,
Och doet so veel om uwe vrient,
En my u roose lipjens lient.

4 Ach Daphne! 't rusten sal u komen te spae,
Soo ghy niet toont myn Godheyt u ghenae,

Ick brande vande felle schicht
Die mijn dat dartel vlugge Wicht
Drongh, door de borst in myne ziel.
En ghy waert daer mijn oogh op viel.

5 Ick sie u vlechjes ontsnoert en wijt ontdaen,
Veranderigh in groene blaetjes staen,
U voetjes vlugh voor mijn soo ras,
U leetjes suyver als Albas
Verkeeren in een Lauwerier
Dat ghy niet bluscht mijn minne-vier.

6 O Daphne schoone! ick sal tot allen tijt
Mijn jonst u toonen met een geest verblijt,
En uwe duystere telgen groen
In myne gout-draet vlechten doen,
En proncken met u op myn hooft,
Daer suldy werden steets gelooft.

7 Daer sal elck roemen dat Daphne bralt en bromt,
En met mijn Godlijckheyt de werelt groeten komt,
Ia geven oock een flickrent licht
Op 't krancke straffelijck gesicht
Der aerden, dat sijn ooghen schoon
Nu heffen derf na mynen throon.

Adonis doodt,

Op de Stemme: Verdwaelde Koninginne.

A dat met lieflijck vleyen De sachte Venus bade/ Haer Boeltje
niet te wapen So stout/ maer t'hoon sijn schade/ En myen 't dries/ En
fel gebries Van Leeuwen/ wilde Swynen/ Op dats' hem doch/ In kommer noch/
En lijfs-gevaer mocht vynen.

NA dat met lieflijck vleyen
De sachte *Venus* bade,
Haer Boeltje niet te wayen
So stout, maer t'hoon sijn schade,
En myen 't dries, En fel gebries
Van Leeuwen, wilde Swynen,
Op dats' hem doch, In kommer noch,
En lijfs-gevaer mocht vynen.

2 Heeft hy op eenen morgen,
In 't kriecken van den dagen,
Ontbloot van alle sorgen,
Bestaen grof wilt te jagen,
En maeckten los, in 't scheemrigh Bos
d'Honden met veel gheruchten,
Door wiens gebas, Een Bos-swijn ras
Vyt sijn schuyl-winckel vluchten.

3 Schuwt gantsch vergramt de Bracken,
En 't loeyen van de Horen,
Siet an noch hegh noch tacken,
Maer dringht met kracht daer doren,
En heel ontsint, verscheurt geswindt
Wat synen sprongh beletten,
De Winden snel, Ter loop, lijck-wel
Al vluchtend' 't beest besetten.

4 Waer op met wackere schreden
Den Iager volghde spoedigh,
Van meeningh om t'ontleden
't Benarde beest seer woedigh,
En fluckx toeschiet, sijn felle spriet
Door d'opgestegen borstelen,
Maer 't hittigh dier
Met wreet gegier
Hun dootlijck wond' in 't worstelen.

5 Den Iongelingh seegh ter neder,
Suchtend' syn leste suchten,
't Welck d'Echo t'elckens weder
Verhaeld' met droeve' geruchten,
Want *Cipria,* vernam te spa
Adonis jam'rent lyen
Hoe welse' verbaest
In d'wolckjes haest
Quam voor syn voeten glyen.

6 's Omhelsd' hem (laes) al weenend',
Kusten zijn bleecke wangen,
En bleef beklemt, al stenent,
Aen syne schouderen hangen,
En seyde: o doot! o wreede doot!
Schiept ghy hier in behagen?
Dat ghy met smart
Mijn lief, mijn hart
Door 't wilt-swijn hebt verslagen?

7 't Sal na u wens niet lucken,
Of ghy hem quamt verlacken,
'k Sal bey de tanden rucken
Uyt d'moorders kinnebacken,
En 't purper bloet mijns kussers soet
In eenen bloem vergaren,
Die t'uwer spijt
Van nu altijt
Sal groeyen alle jaren.

[WAnneer ick eens beschouw]

Stemme: Ach ongeluckigen dagh! &c.

WAnneer ick eens beschouw
Dat schepseltje, Me-vrouw,
U meen ick, Liefje kuys en trouw
So bleect, so bloost, en bruyst mijn bloet
Als een die hitse koortse voet.

2 Wereltse Koningin!
Of eerder een Godin,

Waer voor dat ick met ziel en sin,
Gedweegsaem buygh ter aerden neer,
En doe al u begeert, en meer.

3 O zieltje van mijn ziel!
Die ick voor 't puyckjen hiel,
En mijn altijts soo wel beviel,
Ick ruyld' om u geen Dianin
Noch Venus, voester vande Min.

4 Neen, geyle Venus, neen!
'k Misprijs u dartelheen,
En al u vleyende gebeen,
Geen bosch of velt-Godinnen, siet,
Trecken van u mijn sinnen niet.

5 Alwaerde Marrigreet!
Die mijn het minste leet,
Noch eenigh overlast oyt deet,
Maer u lief-tallich steets getoont
Mijn Min met weder-liefd geloont.

6 Suyvere jonge Dier,
Bevalligh van manier,
Heel heusjes, stil en goedertier,
Van leest, van schick, in yeders sin
Puft ghy de Grieckse Koningin.

7 De Prins der schilders eel
Apelles*, met pençeel*
Noyt diergelijck heeft op pineel
Gemaelt, daeromme roept vry al;
Dat daer geen schoonder leven sal.

[O Blonde schoonheyd braef! van u ontfang ick leven]

Stem: Inden begin Godts macht, &c.]

O Blonde schoonheyd braef! van u ontfang ick leven,
O Roose van mijn Ieught! ghy die alleen vermacht,
Door uwe grootse kracht,
De vreughde van mijn ziel te nemen en te geven.
2 V kaeckjens Lely-vvit, die met verlackte roosjes
Zijn stadighlijck geçiert, en u vermist gesicht,
Dat veel helderer licht,
Als Titons lieve Bruydt haer fermelioense bloosjes.

3 Ey gulde Dageraet! u vriendelijcke Lichjes
Sich mengelen inde mijn met sulcken heldren glans,
Soo dat ick nu bykans
Schier smelte door de vlam van u soete gesichjes.
4 Als ghy u lipjes druckt beweeghlijck aen de myne,
So dunckt my dat ghy 't hart uyt myne boesem ruckt,
So teest, en tobt, en pluckt
Ghy mijn verliefde ziel, ach aengename pyne!
5 Komt, Velt-Goddinnetjes, komt Bosch-vluchte Driade*,*
Vlecht kransjens van gebloemt, pluck, Nymphen, in u schoot
Veel roosjes vvit en root,
En mengelt ondertussch' donckre Myrthe-bladen.
6 Wilt uwe Hoedtjes dicht met ruyckend loofje toyen,
En vlyjet krans op krans van roosjes menighfout
Op haer gesnoerde gout,
Dat ick maer eensjens sie hoe sy haer sal verfroyen.
7 Vooghdesje dartel, die met lachen, jocken, spelen
Gedurighlijck besteet u schoone jonge tijt,
Hoewel van veel benijt,
Met minne-ranckjes, en met soetelijck te spelen.

Harders-Liedt Tusschen Phillis en Silvia.

Stemme: *La Royale.*

PHillis, werrewaerts drijft ghy met uwe schaepjes So haest'lijck heen/
eer zich den dagh tot neygen poort? Toeft/ toeft/ ey Nimp.. elijn/ want
Maeghden en knaepjes/ Wy willen oock meed/ soo flucx 't maer even duyster wort.
Phillis.
Ick ben van meeningh wat Bosch-waert aen Mijn Vee te doen in 't Klaver gaen.

Silvia.
PHillis, werrewaerts drijft ghy met uwe schaepjes
So haest'lijck heen, eer zich den dagh tot neygen port?
Toeft, toeft, ey Nimphelijn, want Maeghden en Knaepjes,
Wy willen oock meed, soo flucx 't maer even duyster wort.

Phillis.
Ick ben van meeningh wat Bosch-waert aen
Mijn Vee te doen in 't Klaver gaen.

2 Om soo, Harderinnetjen, dicht by ons wooningh
Te wesen, met als het laeuwe sonnetjen ondergaet.

Silvia.
Phillis, dit streckt u hier maer tot een verschooningh,
Neen Nymphelijn, neen, u hartjen is niet als u praet,
Na d'Harder *Daphnis*, duchte ick sal
't Gemunt sijn, niet dus vroegh na stal.

Phillis.
3 Nu lust *Silvia* my oock mee wat te quellen,
Als haer nu onlangs Hardresse *Galathea* deed,
Schoon of sy wel weet dat noyt jonge gesellen
In minnery met my hebben eenige tijt besteedt,
Maer als ghy schuylent voor-middagh son
Alleenigh gaet met *Coridon,*

4 Wijd van onse gewoonelijcke rust-stede,
Daer voor sonnens-brant de maeghden hun verbergen haer,

Silvia.
Nymphje, *Galathea* slechts boerten daer mede:
Wel, *Phillis!* wel meent ghy ernst? och neen! 't en is niet waer:
En weetje niet dat sy staegh soo doet
Waer onser een haer komt te moet?

Phillis.
5 Als 't is *Silvia,* so most ghy dat nu verleggen
Om mijn uyt het hooft te praten, waerlijck dat is soet,
Neen, neen, u beyder doen is eens met haer seggen,
Om sunst hy u niet met soo veel morge-kusjes groet:
Quelt my eens andermael weder met
Het geen ghy selver sijt besmet.

Silvia.
6 Nu hoor ick wel dat ghy geen jock kunt verdragen
Als d'Harders, en wy velt-Nymphjes dagelijckx sijn gewent.

Phillis.
Dat denck ick wel! nu 't niet so wel komt beslagen
Gelijck als ghy wenscht, siet, daerm' of praet, is hier ontrent,
Daer komt den Harder, nu wert niet root
Gespeeltjen, ey 't en is geen noot!

Harder-Liedt, Tusschen Coridon en Galathee.

Stemme: La Constantine.

Coridon.
GOddinnetje van dit wout,
Die u altijd voor *Coridon* afkeerelijck hout,
Weest minnelijck gegroet, wat doet,
Dat ghy mijn by-sijn meer als d'andre schout?

2 Seght op vry schoon *Galathee!*
Ben ick van lant, van sant, van lam'ren en ander vee
Niet machtiger als ghy zijt? wat mijdt
Ghy u voor my dan die u noyt misdee?

Galathee.
3 Wel *Coridon,* wat is dit
Of ghy schoon viermael so vele haefs als ick besit,

En doolt in d'overvloet, van 't goet:
Waent ghy dat ick des meer acht wat ghy bidt?

4 Denckt dat niet Harder, ey rust,
Dus bid dat ghy u misnoegen van my sust,
't Staet yder maeght, en my, so vry
Als dy, te lieven wie 't mijn hartje lust.

Coridon.
5 Staegh krijgh ick trots bescheyt,
't Sy wat ick immermeer u hebbe voorgeleyt,
Gelijck 't vergange weeck, noch bleeck
Hoe dreutsigh dat ghy my een kus ontseyt.

Galathee.
6 Dat was van u seer beleeft
Dat ghy my daer so schaemteloos in 't aensicht wreeft,
Dat ick de tochjes blus, en kus
Amintas, die my noyt gesien en heeft.

7 Wat kon d'Harderinnen schaer
Anders hier uyt vermoeden of ghy seyden waer?

Coridon.
Heb ick u *Galathee,* daer mee
Ontrust, ick bid u weeght dat niet so swaer.

8 Kom weyden wy soo voort aen
Boswaert met ons kudde onder dees koele blaen.

Galathee
Nymph *Silvia,* ick wacht, ick acht
't Geen raet te sijn met u so wijt te gaen.

Harder-Liedt,

Stemme: Ick lose suchten, die mijn banghe borst, &c.

En Har - der jong bejaert, ging ſyne ſchaepjes wey - den
Aen d'gra - ſighe Oeu - ver vande ſacht - ſinnighe Vecht:
Die ſpe lende door 't riet, gaet kronck'ligh hene leyden Sijn ſtroompjes, die
in zee voor Muy - en dry - ven ſlecht.

EEn Harder jong bejaert, ging syne schaepjes weyden
Aen d'grasighe Oeuver vande sacht-sinnighe Vecht:
Die spelende door 't riet, gaet kronck'ligh hene leyden
Sijn stroompjes, die in zee voor Muyen dryven slecht.
2 Hy noch gantsch vry van min, en soete vrouwe-lusjes,
Bespotte vaeck de smart die anderen treuren doet,
Want geen geneught hy schiep in die sacht-klevende kusjes;
Maer al sijn trouwe sorgh was voor sijn Lam'ren hoedt.

3 Tot dat hy eensjes sach in 't goude sonnens dalen,
De schoone Roosimonda, neder in het gras,
En gants vermoeyt alleen een slaepjen sitten halen
Daer syne lamm'ren hy gewoon te wachten was.
4 Ach Hemel! wel wat schoon is hier neder geseten
Seght d'Harder? doch in yl wiert syn gemoet ontrust
Hy die van minnen niet voor desen plach te weten,
Kreegh door dit sien alleen een lief en soete lust.
5 Hy op haer kaeckjes blos en vermeljoene lipjes
Sijn oogen waeyen laet, en loost een suchjen uyt,
En voorder buycht sich neer tot even op haer slipjes,
Doch schoone Roosimond een ooghjen niet ontsluyt.
6 Den Harder dus verkracht van Min lach voor haer voetjes,
Sijn armpjes schragende op 't Nymph'lyns teed're schoot,
En sucht, en wedersucht, doch end'lingh pooget soetjes
Een kus te snoepen van haer fiere lipjes root.
7 Soo haest dees Minnaer dom haer poes'le leetjes roerden,
En voelt pas 't snuyven van haer teed're neus en mont,
't Bevalligh schepseltje vast sluym'rent op hem loerden,
En met haer adems-dauw hem heeft door 't hart gewont.
8 Och! seght hy, 'k voel de Min nu reede, die so soetjes
Na Tyters seggen is, maer laes! 't en dunckt my niet:
Myn Roosemondetjen dit syn te strenge boetjes,
Om een onnoosle kus te lyden strackx verdriet.

Liedt,

Stemme: Balette d'Alckmaer.

SChoone Zon! ey dalet soet en flaeuw achter u bruyne kimmen,
VVant u middaghs brant mijn teere boesem sengt,
Of laet doch u flickerend gesicht my van ter sy beschimmen,
Dat een lieve koelt met warmte sy vermenght:
VVant u heeten glans, doet mijn leden t'hans
Machteloos ter aerden sygen gants.

2 Is dit de Min? noemtmen dit soete Min? ey Liefje, neen 't zijn strafjes,
Daer u dartel oogh my mee te tergen lust,
Moet ick dan dees terging dulden langh, so bid ick handelt safjes,
Of stopt mijn leve-geest, soo heeft mijn lichaem rust,
Maer ick ducht Ionck-vrouw, dat mijn droeve rouw
V eer tot meely trecken souw.

3 't Schijnt dat ghy na-aert die Cipria, die in het scheemrich blickren
Des hollen Parlemoers op 't levend' Marmer voer,
Doch eer dat haer zoolen naeckten lant, door het aenminnich flickren

Haers uytsichst, watter plompt in 't nat, stelden in roer,
Ia selfs Nereus gladt, Eb en Ty vergat
Soo haest sy hem beloncket hadt.

4 Soo alleens Vooghdesse mijns gemoets wert ick met Min omvangen
Als ghy syelings schier u straeltjes t'my-waerts maer,
Noch te meer, als ick kleynoodje en gout sie aen u ooren hangen,
En het toysel schoon op u bruyn kroncksligh hayr,
Daerom snege vrouw, welcken Minnaer souw
Niet wenschen om sulcken schoon gebouw?

5 O ghy Lockt ghy lockt mijn sinnen Min-quekense Vriendinne,
Gelijck het morgen-root het vlugge pluym-gediert,
't VVelck verlieft, soo 't blijckt aen al haer doen, die lieve koelte Minnen,
Losende hun krop, van tack op tackje swiert,
Maer mijn suchjes neen, noyt haer vluchjes de'en
In u gemoetje hart als steen.

[T Meest genoegen dat de Mensch]

Stemme: Quand ce beau printemps. Of, Lustigh Hymen, as een man, &c.

T Meest genoegen dat de Mensch
Heeft na wensch,
Is gelegen in de ooghjes
Die sich wribb'len heen en weer,
Op en neer
Nu wat laeghjes, dan weer hooghjes.

2 Sedert mijn scheem'rend' gesicht,
O mijn licht!
Over-moghen preutse ziele,
Eerstmael u tintelen sach
Heb ick, ach!
Voor u grootheyt moeten knielen.

3 Minne, segh ick, Minne wreet,
Die mijn leet
Steets vergroot van dagh tot dage,
Sal mijn over-swaere druck,
En on-luck
V ten laetsten niet mishagen?

4 Sal u schoonheyt, brave vrouw!
Myne rouw
Dan vergrooten ongenadigh?
Of is 't, blinckende Goddin!
Dan u sin
Dat ick kerm en klaegh ghestadigh?

5 'k Ben gelijck 't gewonde Hart,
Dat sijn smart
En sijn doot door eygen wroeten,
Selfs verhaest met springen wilt,
Ongestilt,
Door des jagers snel ontmoeten.

6 Soeck ick, laes! der minne-brant
Aen d'een kant
Uyt te dempen en te decken,
Soo sie ick vlammige roock
En gesmoock
Weer ter ander sy op trecken.

7 Al mijn klagen was al niet,
Soo ghy liet
Slechts een deeltje, 't welck my quellet,
Dat's dat ghy u steets soo dreuts,
Snar en preuts
Inde plaets van lief-tal stellet.

8 Dan rechts als het onweer suur

Kout en stuur
Sich vergaert tot mottich Zuyen:
Even is der vrouwen sin
Inde Min,
En verkeert als regen-buyen.

Kom preutse Flora komt, u Minnaer is voor-heen
Op 't kruyfde klaver-veld met Aura op de been:
De lieffelijcke Lent omhelst in Moeders armen
De goude Venus, die ons doet in Min verwarmen.

May-Liedt,

Stem: La Terre sesmallies de vert.

SOo haest de Winter bar af laet
d'Aerde t'omhelsen kout en quaet,
Met syne stuurse vlagen:
Komt ons de Lenten sacht en soet,
Die haer de borst op doet
Door verliefde daghen.
2 't Soele windetjen uyt den Zuydt
Blaest nu veel blye bloempjes uyt,
Roosen en Violetten,
't Lacht al den hemel gunstigh aen,
Elck Loofje vars ontdaen
Voelt minn'lijcke hetten.
3 't Kleen Leeuwerricke tiereliert,
Adieu! adieu al hooger swiert;
Oock 't Distel-vinck en 't Sijsje,
Losen uyt haer verliefde krop,
In Eyck en Myrthe-top
Menigh lieflijck wysje.
4 Selfs 't vriendelijck en sacht gemoed,
Der ted're Nymphjes wert gevoed
Met nieuwe heete vlaeghjes,
't Lacht al in dese soete tijt,
Ia 't schijnt den hemel lijdt
Lieve minne-plaeghjes.
5 Ofschoon de werelt opgepronckt,
Haer dus nu t'eenemael verjonckt
Door tochjes vande minne,
Nochtans niet eenen vonckjen heet
Syne uytbreydsels deedt
In mijn Ioffrouws sinnen.
6 Waent ghy dat dit u lichaem fier
Ys-kout, (hoe wel 't in mijn sticht vyer)
Heeft noch een May te wachten?
Denckt vry, indien ghy u eens laet
Ontglyen dit cieraet,
Vruchtloos sijn u krachten.
7 Want u dan Somers heet gestrael
Lichtlijck dees jeughdigheyt onthael,
Oock d'Herrefst stuurs van weken,
Sal u dees kaeckjes, vlechjes blont,
En dees korale mont
Allengs doen verbleken.

Liedt,

Stemme: 'k Heb 't wercken uyt mijn sin gestelt.

Choon of mijn ſtem als een Baſuyn, Klonck over alder bergen kruyn,
En of de zang-Goddinnetjes ſoet, Dijn lof elck neuriden te moedt.

SChoon of mijn stem als een Basuyn,
Klonck over alder bergen kruyn,
En of de zang-Goddinnetjes soet,
Dijn lof elck neuriden te moedt.

2 Soo was nochtans al haer geschal
Tot u waerdye niet met al,
Veel meerder eer met eenen strael
Verdiendy, als sy altemael.

3 Als ghy maer eensjes van ter sy
Werpt uwe teedere licht op my,
't Schijnt of Iupijn sijn wolckjes dael
Laet rollen, en my opwaerts hael.

4 De Nectar niet so fris mijn voedt
Als 't kussen van u lipjes soet,
Noch alder Hemelen krioel
Tot u mijn lusjes niet verkoel.

5 Ick puffe Iupijns gulde zael,
En 't Goden selschap altemael,
Wanneer ick maer 't Min-stovent licht
Bestaren mach van u gesicht.

6 O schoonheyt schoon! wiens leetjes mee
Puffen de blinckende Galathee,
De Koningin van Paphos swijckt
Voor u, die geen Goddinnen wijckt.

7 Het lieffelijck blos van u gelaet
Bedroeft de goude dageraet,
Sy went haer wel geswind'lijck om
So ghy haer eensjes groeten kom.

8 Goddinnetje, die de schoone bruyt
Van Thiton steeckt de ooghjes uyt,
't Is wonder hy u niet beloert
En voor Aurora mede voert.

Liedeken,

Stemme: VVindeken daer den Bos af drilt, &c.

'T Vrolijck gevogelt tiereliert,
En vast op sijn pluymtjes swiert,
Gins en weder, op en neder
Door de blaetjes vocht besproeyt,
Daer 't sijn leedjes rust, vermoeyt.

2 't Silverigh Maentje duyckt in zee
Met haer trony hallef-snee,
By de menschen, die'r na wenschen,
En met arbeyt sijn verlaen
Onder den grauwen Oceaen.

3 't Sonnetje jeughdigh my ontmoet,
Dat, so 't schijnt, de aert begroet
Met sijn stralen, die nu dalen
Matigh heet, niet al te seer,
Maer des middaghs brant hy meer.

4 De vlugge diertjes wederom
Wenschen *Phoebe* wellecom
Met haer sangen, sy verlangen
Na sijn guld en glantzigh hooft;
Dat de swarte nacht verdooft.

5 Al de bloempjes fris en groen,
Door hun cierlijck open doen
Hare bladen, die verladen
Sijn met 't silv'righ kleet bedeckt,
Als een nevel dick vertreckt.

6 Vrolijcke Nymphjes van het wout,
'k Ruyld' dees staet niet om het gout
Van de Hoven, die maer sloven
Om een staet, of vuyle lust;
Die nimmer gunt haer ziel rust.

Leander aen Hero sijn Vriendinne.

Stemme: Ne vous offencez ma Dame.

O Stuurse Wind! die noch door smeken,
Noch bidden te beweghen zijt,
Laet mijn gesucht dijn moed wat weeken,
Weest niet so vvreed meer t'alle tijt.
2 Het swerrik sweeft, de wolcken swieren
O Boreas! door uwe kracht
De zee verschrickt my met sijn gieren,
Den Hemel toont hem altijdt macht.
3 't Is seven dagen nu alreede
Datmen noch Son, noch bleecke Maen
Het blaeuwe Velt heeft sien betreden,
Of aen ons kimme onder-gaen.
4 De harde Rotsen, laes! die tuigen,
Ay Asiaensche Hero soet,
Dat sich het Strand niet zat kan suigen
Van myne droeve tranen-vloet.

5 Hoe menighmael ben ick getreden
Naer Hellespontus schorre Strand,
Mijn beenen vaeck in 't vvater gleden,
Doch aers'lingh ruckt icks' vveer te landt.
6 Hoe dickwils vvend' ick mijn gesichte
Na Festos, tot mijn 't hart besweeck,
Daer ickje vande Toren 't lichten
Dijns fackels, die na mijn uytkeeck.
7 Tot drymael puften ick de stemmen
Des dulle zee en strenge vvint,
En vvilde na u Bake swemmen.
Dan, laes! 't vvas vruchteloos versint.
8 't Getuymel vande gryse baren
My fluckx te rugge deysen deedt,
En dwongh my 't leven te bewaren,
Ia krachteloos te rugge smeet.
9 Besorghde Vrouw! staeckt doch u klaghjes,
Ick sal soo haest het vveer besaet,
Het holle vvater soet en saghjes
Door-schuyven, dan nu is 't geen raet.

10 En schoon de vvint laet hem niet toomen,
Maer blyvet even stuurs en straf,
So sal nochtans ick tot u komen,
Al souw de zee vvorden mijn graf.
11 En of 't geviel dat ick versmoorde,
In 't vvater, door te stout bestaen,
En ghy mijn diepe suchten hoorde,
Wilt aen u Oever mijn Lijck ontfaen.

Hero aen Leander.

Stemme als voren.

DE troost, noch vars aen my geschreven,
Verquicket vvel mijn flaeuw gemoet,
Maer liever genoot ick (mijn lieve leven!)
De kusjes van u lipjens soet.
2 Ghy blijckt vvel vvillig aen u schryven,
En oock vvaer 't mogelijck komen souwt,
Maer vvie vveet hoe langh noch sal blyven
Dit vvoest tempeest dat my benouwt?

3 Somwijl de baren hun verpoosen,
En schynen niet so obstinaet,
Dan juyght mijn geest (ey ameloosen!)
En hoop, nu is Neptun' versaet.
4 Dan dunckt my dat ick u hoor plassen
In Hellespontus holle vloed,
Doch 't zijn de golven die soo kassen,
Door 't roessen van het vveer verwoed.
5 Dan stijgh ick opwaerts na der Tinnen,
En steeck de baeck ter hooghten uyt,
Want in mijn moedeloose sinnen
Bootst stadigh u lieff'lijck geluyt.
6 Mijn Voester mach een oogh niet sluyten,
Want ick haer steets de rust ontsteel,
En seg, de vvindt is zadt van 't guyten,
Van 't vvoeden dol met open keel.
7 Soud hy nu vvel zijn onder-vvegen,
En swerven op het grond'loos diep?
Dan vvil ick u gaen loopen tegen
Aen d'oever, vvaer 'k u dick toe-riep.

8 Dan speelt mijn vveer in mijn gedachten
Dat elders ghy u tijd besteet,
Of bésigh zijt op veder-Iachten,
Of Hasen te verschalcken vveet.
9 De laetste nacht, soo haest mijn oogen
Waren met dommel-vaeck belijmt,
Men docht, ick ging u lijf af-droogen,
Dat van de zee vvas nat beslijmt.
10 Ontwakende, vvaren 't maer droomen!
Doch flux de slaep my vveer om-vingh:
Doe sagh 'k een Dolphijn strande komen,
Als ick hem greep, vvas 't beuselingh.
11 Hierom ben ick be-anghst met duchten,
Vermoedende daer uyt yets quaet,
Dat my genaeckt een swaer versuchten,
Dus op u kracht u niet verlaet.
12 Toeft liever, dat de strenge vvinden,
En spart'lend' vvater is t'eynden aem,
Dat bid ick u, mijn vvel-beminde,
Om, of u 't on-luck over-quaem.

Hero soeckende Leanders doode rif.

Stemme: Het daghet in den Oosten, &c.

SCheurt nevelige dampen, u vol geswolle kleet,
En gunt my doch t'aenschouwen, myn uyterst' harten-leet,
Hoe langh sult ghy beletten, en uy setten,

2 Met u warrige swercken, en helse duysterheyt
My seer benauwde Vrouwe? wiens hart in kluyster leyt,
Door myn liefs angstigh kermen, laes, och ermen!

3 Dempt dees vloeyende Béken, mijn seer verslagen geest,
Daelt van de Toren neder, en soeckt op strandt bevreest
U liefjes doode leden, vol droefheden.

4 O swallepende baren! is 't moogh'lijck, wijst myn aen,
Waer ghy het lijck Leanders gevoert hebt, 'k salder gaen,
Hebdy't in u afgronden, neer gesonden?

Visscher.
5 Hoe nu, wat wil dit wesen? ach edel Koninckx kint,
Het kriecken vanden dage, maer even eerst begint,
Wat jaeght u teedre beenen, herwaerts henen?

Hero.
6 Heeft u (mijn vaders Visscher) pas over midder-nacht
De wint een droevigh kermen, niet herwaerts aengebracht?
Hoordy in dees gehuchten, niet versuchten?

Visscher.
7 Me-vrouw wanneer u toortse, luchte ten Toren uyt,
Hoord' ick hier deerlijck roepen: vaert wel myn schoone Bruyt,
Adieu Hero *vriendinne, die ick 'minne!*

Hero.
8 Ach hemel! maer Silenus *soudy niet weten waer*
Dees ysselijcke stemme, sich heeft verscholen haer?
Och vist hem, doet myn bede, doch op heden.

Visscher.
9 Seer geerene mee vrouwe, 't scheen daer ontrent die kant
Tegen ons hutte over, gins by die schorre strandt.

Hero.
Laet daer doch op dees stonde, 't net eens gronden.

Visscher.
10 O wach! hier is de gene, Prinçesse die ghy soeckt.

Hero.
Ach! wel mogen u baren Hellespont syn vervloeckt,
Hoe kunt ghy so een ziele, doch vernielen?

11 Och brenght hem doch op strande, brenght hier myn trouwe Vriendt,
En hout voor loon dit teken, 'k weet ghy hebt meer verdient,
Vertreckt, laet my alleene, hem beweenen.

Heroos Lijck-klacht over Leanders Lijck.

OCh montje kost ghy spreken, met een bevall'ge vont,
Gelijck ghy placht voor desen, ach waert ghy doch gesont!
Of mocht ick voor u leven, 't myne geven.

2 Hoe luckigh souw ick wesen, maer nu treur ick alleen,
O ghy nydighe Parcken, wat baerdy my geween?
My is door sucht noch klachten, niet te wachten.

3 Ach myn korale lipjes, hoe siet ghy doch dus bleeck?
Ach tintelende ooghjes, wiens strael my vaeck besweeck,
Mocht ghy ons liefd niet lyen, wreede pryen?

4 Heb ick dan niet te wachten, van u als droeve druck?
Ken u niet eens bewegen, hemel myn ongeluck?
Hoe kost ghy op my gieten, meer verdrieten?

5 Mijn troost ben ick ont-ervet, van u by-wesen soet,
Soo sal ick u haest volgen, tot aen Cocytis *vloet,*
'k Vrees u niet te vertellen, inder hellen.

6 Och myn snee-witte handjes, hoe doch dus kout en stijf?
Kan 't wesen, druckt u armpjes eens om mijn tenger lijf:
Of doet u Lief een teken sonder spreken.

7 Isser geen mede-doogen meer in dit siel-loos Lijck?
Isset soo gants vervlogen na Plutoos duyster rijck?
Soo moet myn hartje smachten, in haer klachten.

8 O wee! het bloet, onnoosel, bruyst sijn neusgaten uyt,
En tuyght de groote liefde, die hy droegh zijn jonghe bruyt,
't Beklaeght noch d'ongelucken, die mijn drucken.

9 Laes! d'oorsaeck van mijn suchten, moet mijn verlosser sijn,
Myn Lief, ick ben gemoedight, te dragen mee u pijn:
Sent men u na benede, ick wil mede.

10 Vaert wel vader en moeder, ghy haters van ons min,
Vint ghy my, en mijn Liefje op strand, delft ons daer in,
Wilt na ons doot ons beyde, doch niet scheyde.

11 Adieu mijn vaders wooningh, myn huys, gevolgh en stoet,
Adieu weeldrighe lusjes, wel vol van vreughden soet,
Ick hoop door dit mijn sterven, meer te erven.

[SEdert het Hemels licht dy eerstmael heeft beschenen]

Stemme: O Roma! rijck van roem, &c.

SEdert het Hemels licht dy eerstmael heeft beschenen,
Daer oock mijn keurigh oogh soo heftigh op aen viel;
Is al mijn levens vreught in eenen blick verdwenen,
En ghy Iuffrouwe wiert winnersse van mijn siel.

2 Want als een blixem snel, ter slincker uytgedreven
Des grooten Hemel-vooghts, so schichtigh wiert ick quijt
De Lenten van myn Ieught, de Maye van myn leven,
Myn oude vryicheen, op een gelijcke tijd.

3 O wreede speel-sieckt! is 't niet wonder dat de vrouwe
Door haer kollende licht, der mannen moedigheyt
Gelijck als kintse kracht geblint-hockt kunnen houwen
En sturen 't gantschlijck na haer wufte sind'lijckheyt?

4 Hoe wel dat Thetis soon, niet waerders is sijn ooren
En luyden, als 't gekraeck van pieck en harrenas,
Als 't greyen des trompets, soo was 't hem pijn om hooren
Doe hy van 't Minne-wicht oock eens getroffen was.

5 O brave oorloghs-man! o puyck der grieckscher Helden!
Die om de Troysche Maeght in dagen vier of vijf,

Hoe seer hy wierd gebeen, noyt pieck op Ilion velden,
Noch rusting, noch helmet bedeckten hooft of lijf.

6 Ha loose Minne-Wicht! heffen u vlammige pylen
Op soo een vrome borst, on-winbaer, en vol moed:
Dan isset oock niet nieuws, datse mjjn ziel door-drylen,
Die niet op 't thienden-deel soo edel ben van bloed.

7 Daerom, ô Maeghdelijn, en hoogh-vermogen Vrouwe,
So 'k yets op u vermach, bid ick, dat ghy geneest
(Op dat ick aen u gonst in 't minste niet wan-trouwe)
De wonden die ghy schoot in 't binnenst' van mijn geest.

8 En is 't dat ghy ontseght mijn erenstige bede,
Als ick verhope neen, çier-Paerle van ons lant:
'k Geloof dat u vernuft, en al u voor'ge zede
In steed van geestigh zijn, verruylt in onverstant.

9 Maer soo ghy 't minste geur van u oude manieren
Noch hebt behouden, daer de vlugge Faem of raest,
So sult ghy weyg'ren niet hulp en bystant te stieren
Op mijn ernstige beed', midts 't noodt doet inder haest.

Bendt-Liedt.

Stemme: Als 't begint.

ONder dees witte Marmer leyt,
Onder dees witte Marmer leyt
De moeder van de sorghloosheyt,
De moeder vande sorghloosheyt!
De welck haer lieve leven
An 't geselschap heeft gegeven,
Brilin din dan bom, brilin din dan bom,
De welck haer lieve leven
An 't geselschap heeft gegeven.

2 In d' anval haer de geest ontvloogh,
In d' anval haer de geest ontvloogh,
Ghy sietse hier met de naers om hoogh!
Ghy sietse hier met de naers om hoogh!
Sy storf in d' oorloghs rasen,
Omdrayen wys' eens met glasen,
Brilin din dan bom, brilin din dan bom,
Sy storf on d' orloghs rasen,
Omdrayen wys' eens met glasen.

3 Blydelijck is sy verresen weer,
Blydelijck is sy verresen weer,
Dus laet ons drincken t' haerder eer,
Dus laet ons drincken t' haerder eer!
En met gesange trachten,
Haer t'houden in gedachten:
Brilin din dan bom, brilin din dan bom,
En met gesange trachten
Haer t' houden in gedachten.

Bent-Liedt.

Stemme: Als 't begint.

ICk bid u, mijn goe gesellen,
Doet als ick, dit is mijn wins,
Laet ons 't quaet ter syden stellen,
En roepen langh leeft de Prins,
Lang leeft de Prins, lang leeft de Prins
Laet ons cieren met klim-op 't hooft van onse fraye basen
En roepen nacht en dag, oorlog, oorlog,
Oorlogh, oorlogh, oorlogen wy met glasen.

2 Ghy Capiteyns en Soldaten,
Wegh met 't Harnas, 't mach geen scha,
Wilt voor u leveray an-vaten

Een groote kan wijntje la la,
Wijntje la la, wijntje la la,
En roepen met luyder stem, wat quelt ons 't stormen, 't rasen,
't Is nu al nacht en dagh, oorlogh, oorlogh,
Oorlogh, oorlogh, oorlogen wy met glasen.

3 Langh leven de bloode guylen,
Sy zijn in geloof geraeckt,
Alle twist moet sich verschuylen,
't Is belast, elck oorlogh staeckt,
Elck oorlogh staeckt, elck oorlogh staeckt,
Mars omhelst *Cypria,* hy schuwt het schiete*n*, 't blasen,
't Is daerom nacht en dagh, oorlogh, oorlogh,
Oorlogh, oorlogh, oorlogen wy met glasen.

Eynde vande Pastorellen, of Bosch-Gesangen.

Register Vande Veld-Deuntjes.

A.

A*Maril, Amarillis*, mijn soete hart.	Pag.: 6
Al wat aen *Phoebus* hoort.	7
Ach schoone Aemstels-boort, op wien my.	10

C.

Cytherea toont haer heel beleeft, goed-aerdigh mee.	40

D.

DE Liefd' is onverwinnelijck.	9
De Lent' pronckt met sijn spruytjens.	21
Doolt schaepjens, laet my rusten.	30
Dit aerdsche leven.	32

E.

Eenigh in dees duyster wouden.	33

G.

GOddin, in u blye ooghe.	8
Goddinnetjen weest niet schuw.	26

I.

I*C*k wil, ick wil nu minnen.	14
Ick wensch, dat tot mijn Ontbijt.	23
Ick voel maer de tipjens.	28

L.

Laet leven de goe Godt *Bacchus.*	25

M.

Mijn Zangerin wil ick u naem toe-wyden.	18
Mijn Nymph ter eeren.	19
Men seght dat *Paris* Herder eer.	27
Mijn schip kom te landen.	35
Men gruwt de Hel, waer yeders misdaedt word.	42

O.

O Schoone voetjens!	24
O *Silvia*, mijn soete Kaer.	31
Onsterffelijcke Dochter, hoogh-geboren.	38

S.

Singht Zangerin de schoone.	13

T.

T'Wijl de schoone Lente heeft.	3
'T Herdertjen dat geen sorgh en quelt.	19

V.

VOormaels de *Cupidootjens.*	5
Verr' inde Zee een heel schoon Eyland licht.	15
Velden, schakers van mijn lusten.	42

VV.

WIe doch souw de glory strijcken?	4
Weest welkom Harderin.	22
Wat maeckt *Urania* aen 't treuren?	29
Waer vlieghje Duyfjen heen?	36
Wanneer ick kus u schoone roose-mond.	41

Register van Cupidoos Dartelheydt.

A.

AErtsche Princes, die met u pracht en praels gefloncker.	52
Ach Harderinne.	81

C.

C*Oridon* gingh vast weyden aen 't strant.	59
Cupido blinde God, waerom ontroert ghy 't hart?	77

D

Dees nacht verleen ick lagh. 89

E

Een Dochter wel ter sneegh, die kreegh. 90

G.

Gins in 't Bosschagie, waer een vryagie. 80

H.

HEmelsche pronck, die vander Maeghden Rey. 61

Het Ooste-wijntje dat waeyt so guur en kout. 91

I.

IVffrouw, de gulde Zon komt flickren vanden Hemel. 45

In 't diepste van mijn droomen. 71

In 't koutste vande nachten kout. 72

Ick en weet niet wat mijn sinnen. 74

In lieve Meyens-tyden quam ick over-treen. 87

L.

Laetst in 't kriecken vanden dage. 85

M.

Mijn Lief, mijn soete Beckje. 48

O.

O Trouweloose Min! 47

O Min, o wreede Minne. 63

O ware Voedster van mijn Ieught. 73

Onlangs sagh ick een kindt. 76

R.

ROem-waerde Vrouwe, o lieve lust.	51
Roem-waerdige Iuffrouwe.	83

S.

SIlvia mijn Lief, mijn soete Engel, hoort.	55
Seght mijn Lief, mijn *Laura*, mijn Bruydt.	69
Soo langh ick aessem voer.	93

V.

Venus Burgery verheven.	53

VV.

WEl Harderinne, wreede Maeght.	49
Wel wat gespoock is dit? wat schijnt hier voor.	64
Wreed zijn de banden.	79
Woel'ge Vee, o dartel gediert.	92

Z.

Ziet de Winter kout en bar.	67

Register vande Herders-Zangen.

A.

ACh, weelde, die genarmde mijn eerst streelde.	99
Ach treurige *Roselt.*	104
Ach pluymige diertjens teer.	119
Ach treurige suchtjens: wilt u verspreyden.	125

C.

Cupido 't dart'le kint.	124

D.

DRoeve stem.	100
Daphnis bedruckt, veer van sijn bruyt.	107
Drijft *Galathee* mijn dartele kint.	116

E.

Een hups Maeghdeken teer.	115

G.

Gruselle Nymphje sat.	106

H.

HEt soet Nymphje *Galathee.*	79
Haesjen wilt u niet versteken.	111
Het hoede valt mijn soet.	108

Hoe langh sal noch in bitteren rouw. 119
Hoe langh wreede *Roselt.* 123

I.

In 't jeughdighste des Lent. 121

M.

Mijn blyschaps tijt en uur. 131

R.

Rust *Sylvia* hier onder 't lof. 105

S.

SIet, hoe schoon de rype aren. 101
Swaentje en *Serinde.* 113
Smorgens doen het sonne rootjens. 132

T.

Treurt wollige vee, ey treurt. 103

V.

Velt-vluchtige Nymphe, heel stuurs van sinnen. 117

VV.

WEent droeve oogen.	98
Wat weelde Iuffrouw, kost u gebeuren.	102
Weyt hier vermoede Lammerkens al.	114
Wanneer of mijn oogen sullen laten af.	127
Waer streckt *Laura* Goddinne.	130

Register vande Pastorellen, of Bosch-gesangen.

A.

ACh gulde sonne lichte. 136

D.

De troost, noch varsch aen my geschreven. 168

E.

EEn onweer in mijn borst, een quellingh in mijn geest. 140
Een Harder jong bejaert ging syne schaepjes weyden. 157

G.

Goddinnetje van dit wout. 155

H.

Hoe kunt ghy Nymphjen doch vluchten voor die geen. 147

I.

Ick bid u mijn gesellen. 177

K.

Onder dees witte Marmer leyt.	177

O.

O Over-wree Natuur.	142
O blonde schoonheyd braef van u onfang ick leven.	151
O stuurse wind! die noch door smeken.	166
O montje kost ghy spreken, met een bevallige vont.	173

P.

Phillis werre-waerts drijft ghy met uwe schaepjes.	153

S.

SO ghy alwaerde Nymphe hebt eenig achterdocht,	138
Schoon Harderinnetje.	143
Sinckt toch, goude sonne sinckt.	146
Schoone son, ey dalet soet en flaeuw,	143
Soo haest de Winter bar af laet.	163
Schoon of mijn stem als een Basuyn.	164
Scheurt nevelige dampen, u vol geswolle kleedt.	171
Sedert het Hemels licht dy eerstmael heeft beschenen.	175

T.

TAvent houtmen Vastelavent.	135
'T vrolijck gevogelt sich verheught.	137
'T meest genoegen dat de mensch.	161
'T vrolijck ghevogelt tiereliert.	165

VV.

Wanneer ick eens beschouw.	150

EYNDE.